

Çağrıdır isyan, manifesto oldu isyan! Direniyor Irak, direniyor Filistin ve Lübnan!

Filistin;

acıların ve başeğmezliğin yurdu

Gazze'ye düzenlediği saldırılara karşılık verilmesine tahammül edemeyip, bir askerinin kaçırılmasını bahane ederek Gazze'ye tekrar giren, hergün onlarca kişiyi öldürüp, şehirleri yerle bir eden İsrail, Filistin halkının direnişini tasfiye etmenin peşinde. Ancak görebilecekleri tüm acıları görmüş olan bu onurlu halk, başeğmeden tüm gücüyle sarılıyor hayata ve direnişe...

Lübnan;

İsrail'in ölüm makinesinin yeni yeri

Gazze'ye düzenlediği saldırılara karşılık verilmesine tahammül edemeyip, bir askerinin kaçırılmasını bahane ederek Gazze'ye tekrar giren, hergün onlarca kişiyi öldürüp, şehirleri yerle bir eden İsrail, Filistin halkının direnişini tasfiye etmenin peşinde. Ancak görebilecekleri tüm acıları görmüş olan bu onurlu halk, başeğmeden tüm gücüyle sarılıyor hayata ve direnişe...

ORTADOĞU:

İşgalcilerin postalları, direnişin ayak sesleri...

Hiçbir saldırı ve katliam, halkların direniş iradesinden daha güçlü değildir

Emperyalizmin desteğiyle Ortadoğu'yu kan deryasına çeviren İsrail'in "Kendini müdafaa hakkını" kullandığı günden bugüne ölen çocukların, bombalarla parçalanmış bedenlerin her parçası bölgeye dağılıyor. Ortadoğu'da uzun süredir planlanan ve her karış toprağının kana bulanmasını hedefleyen oyunlar sahneye konulmuş durumda. İzleyici kitlesinin timsah gözyaşları akıttığı bu "oyun" karşısında ölen masum halk, kin ve öfkeyle ve de acıyla cenazelerini toprağa veriyor. *Sayfa 3*

Emperyalizme ve siyonizme karşı Ortadoğu halkları direnişi büyütüyorlar!

Ortadoğu halklarının sesine sahip çıkalım

Zafer taş generallerin nasırlı ellerindedir!

Filistin'de İsrail'in tüm saldırı ve katliamlarına rağmen şanlı direniş devam ediyor. ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni" adlı saldırı politikasının askeri ayağını oluşturan BOP ve Genişletilmiş Büyük Ortadoğu Projelerine ortak olan, Ortadoğu halklarına yıllardır emperyalizmin jandarması olarak saldıran İsrail, 27 Haziran 2006 tarihinde Filistin'e "bir askerlerinin rehin alınması" bahanesi ile yine saldırmıştı. Ortadoğu'yu yangın yerine çeviren bu hesaplara karşı ülkenin birçok yerinde eylemler yapıldı. *Sayfa 18-19*

IMF'den isyana teşvik; asgari ücret çok yüksek!

Uluslararası sermayenin sözcüsü IMF, yakın bir zamanda ülkemizi ziyaret etti ve yaşanan ekonomik krizin aşılmasına dair "çözüm reçeteleri" sundu.

Emperyalizmin dünya üzerindeki hakimiyetini sağlamada kullandığı ve en etkili araçlarından biri olan, geniş işçi emekçi kitlelerinin gözünde bugün büyük oranda teşhir olan IMF, sermayenin emekçilere yönelik saldırganlığının icracısı durumundadır. IMF, kurulduğu günden beri bir avuç asalağın çıkarları peşinde dünya halklarına kan kusturmaya devam ediyor. Her gün binlerce insan açlıktan, milyonlarca insan salgın hastalıklardan, bir o kadarı haksız savaşlardan kaynaklı ölüyor. *Sayfa 16-17*

IMF'nin icraatları

IMF'nin "çözüm reçetesi" sunduğu ülkelerin hiçbirinin ekonomilerinde bugüne kadar bir düzelmeye yaşanmadı. Tam tersi bu ülkelerin dış borcu çok daha fazla arttı ve daha fazla kaosa sürüklendiler.

Limter-iş sendikacıları serbest: “MÜCADELEYE DEVAM!”

Desan direnişi sırasında tutuklanan, Limter-İş Sendikası Başkanı **Cem Dinç** ve Eğitim Uzmanı **Kamber Saygılı** için “**Tutuklu sendikacılar serbest bırakılsın**” kampanyası başlatılmıştı. Bu kampanya kapsamında çeşitli eylemler yapılmıştı. İlk olarak toplanan imzalar Kadıköy PTT’den Adalet Bakanlığı’na gönderildi. Bu imzaların bir kısmını da Meclis Başkanlığı’na gönderen tersane işçileri, Tuzla Tersaneler Bölgesi’nde çalışan işçilerden toplanan 2 bini aşkın imzayı İçmeler Postanesi’nden Adalet Bakanlığı’na gönderdi.

Ümraniye işçi Birliği’nden destek

Mustafa Kemal Mahallesi Sağlık Ocağı önünde bir araya gelen Ümraniye İşçi Birliği üyeleri, **Limter-İş Sendikası** yöneticilerinin serbest bırakılması için eylem yaptı. Eylemde “**Tutuklu sendikacılar serbest bırakılsın**” pankartı açıldı.

Genel-İş Sendikası’ndan tutuklu sendikacılara destek

19 Temmuz tarihinde saat 13.00’de Genel-İş Sendikası Kadıköy’deki Bölge Merkez binasında sendikacıların duruşmasına çağrı ve destek için bir basın açıklaması düzenlendi. Açıklamada, “**Tuzla havzasında Limter-İş ve Tuzla Deri-İş sendikaları sınıf sendikacılığının ilkeleri doğrultusunda hareket etmişlerdir. Biz sendikacılar ve emekten yana olan herkes sendikacıların yanında yer almalı, tutuklamalara karşı tepkimizi göstermeliyiz**” denildi.

Dinç ve Saygılı yalnız değildir!

EMEP, DTP, SDP, ESP, SODAP, EHP, MKM ve **Partizan 17 Temmuz Pazartesi** günü İstanbul İHD binasında bir araya gelecek bir basın açıklaması yaptı.

Örgütleyen kurumlar adına açıklamayı yapan **Doğan Erbaş**, Tuzla tersanelerinin tam bir “**işçi cehennemi**” olduğunu belirterek işçilerin hemen hemen tamamının taşeron olduğundan ötürü örgütsüz olduğunu, devamlı olarak çalıştırılmadığını, sipariş bitince işin bittiğini ve yeni bir siparişe kadar karın açlığına beklediğini söyledi.

Dinç ve Saygılı’nın böyle bir yerde tutuklandığını ifade eden Erbaş, Desan’da patronun 2 aydır işçilere maaşlarını vermediğini, her seferinde işçileri başka bir yalanla oyaladığını söyledi. (İstanbul)

Adana’da Dinç ve Saygılı’ya destek

Limter-İş Adana Şube Örgütlenme Uzmanı **Havvali Mengi**, Sendika Genel Başkanı **Cemal Dinç** ile Eğitim Uzmanı **Kamber Saygılı**’nın TMY uygulamasıyla tutuklandığını söyledi. Limter-İş Adana Şubesi üyeleri tutuklanan sendikacılara destek vermek amacıyla Eğitim-Sen Adana şube binasında bir açıklama yaptı. Örgütlenme Uzmanı Havvali Mengi 20 Temmuz’da görülecek duruşmada Dinç ve Saygılı’nın yanlarında olduklarını belirtti. Basın açıklamasına KESK Adana Şubeler Platformu, EKD, Tümtis, Hava-İş, Dev Sağlık-İş, Tekstil-Sen ve DİSK Tekstil Bossa ve Partizan destek verdi. (Adana YDG)

Dinç ve Saygılı tutuksuz yargılanacak

20 Temmuz saat 15:00’de Tuzla Adliyesi’nde görülen duruşmaya, DİSK Genel Merkez yöneticileri, Birleşik Metal-İş Genel Merkez yöneticileri, Genel-İş yönetici ve işyeri temsilcileri, Tek Gıda-İş Genel Merkez yöneticileri, Emekli-Sen yöneticileri, Dev Sağlık-İş, Deri-İş Tuzla Şubesi yöneticileri ve işyeri temsilcileri, Belediye-İş 2 No’lu şube yöneticileri, TÜMTİS, Çelik-İş Gebze Şube işyeri temsilcileri, Haber-Sen 9 No’lu Şube, SES Aksaray Şube, Tekstil-Sen, EMEP il ve Tuzla İlçe yöneticileri, ESP, EKD, BDSP ve Mücadele Birliği gibi çeşitli sendika ve kitle örgütleri destek verirken, Desan direnişine katılan işçiler ve tersane işçileri de destek verdi. Çok sayıda avukat Dinç ve Saygılı’yı savunmak için duruşmada hazır bulundu. Sabah saat 10:00’da duruşma salonuna girmek isteyen destekçilere, Adliye önüne barikat kuran Çevik Kuvvet engel oldu. Sadece bazı sendikacıların, şahitlerin ve ailelerin girmesine izin verildi. Polis ve işçiler ara-

sında sık sık tartışmalar yaşanırken duruşmanın saat 15.00’de yapılacağı söylendi.

Tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılan sendikacıların duruşması 19 Ekim tarihine ertelendi. Serbest bırakılan sendikacıardan Limter-İş Eğitim Uzmanı **Kamber Saygılı**’dan olaya ilişkin görüş aldık. Saygılı, “Patron, polis, savcı işbirliği ile uydurma bir senaryoyla Desan direnişimizin kırılması için haksızlığa uğrayarak gözaltına alındık ve tutuklandık. Biz orada işçilerin haklarını savunuyorduk ve onun için tutuklandık. Limter-İş sendikası olarak sınıf dayanışmasına çok önem veriyoruz. Bize destek veren sendikalara, DKÖ’lere, platformlara, parti ve kurumlara, tüm sınıf dostlarımıza teşekkür ediyoruz. Tahliye olmamızda kuşkusuz çok büyük etkileri oldu. Sonuç olarak Tersanelerde kölece çalışma koşulları devam ettiği sürece, Limter-İş sendikası olarak mücadelemizi sürdüreceğiz ve inanıyoruz ki işçi sınıfı kazanacak” dedi. (Kartal)

Öncü A.Ş. işçisi sendikal mücadelede kararlı!

Petrol-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı **Süleyman Akyüz**, sendikal örgütlenmeden sonra biri müdür 12 kişinin çıkarıldığı **Gebze Organize Sanayi Bölgesi**’nde kurulu **Öncü Dayanıklı Tüketim Malları A.Ş.** önünde yaptığı basın açıklamasında patrona görüşme çağrısında bulundu. Görüşme talebi sırasında sık sık “**Baskılar bizi yıldıramaz**”, “**Direne direne kazanacağız**”, “**İş ekmek yoksa barış da yok**”, “**Sendika hakkımız söke söke alırız**” sloganları atıldı. Sendika olarak tüm çalışanların yanında olduklarını, yasal ve sendikal haklarını sonuna kadar savunacaklarını anlatan Akyüz şöyle konuştu: “Biz işvereni tekrar görüşmeye ve uzlaşmaya çağırıyoruz. Unutmayalım ki bu insanlar bizim... Bugüne kadar tüm çağrılarımıza cevap verilmediği gibi çalışanların ekmeği ile oynandı. İşten çıkartmalara gerekçe olarak da ekonomik koşullar gösterildi. Bu nasıl ekonomik gerekçedir ki devamlı, Pazar günleri dâhil mesaili çalışılmıştır. Şimdi de üç vardiyaya dönüldü. Bu durumu çalışanların ve kamuoyunun takdirine bırakıyorum.”

Aynı işyerinde 14 yıl önce de sendikal örgütlenme çalışmasında bulunulduğunu ancak bu çalışmanın türlü gerekçe ve vaatler ile önüne geçildiğini dile getiren Akyüz, “İşveren o dönem sözünü ettiği vaatleri de yerine getirmede. Buna karşın o dönemin çalışanları şimdi işverenin yanında. Diğerleri ise onurluca sendikal mücadelelerini sürdürüyor. İyi niyeti suistimal eden yöneticiler çalışanların ekmeğine kan doğruyor” şeklinde konuştu. Sendika üyeliğinin bir insanlık hakkı olduğunu dile getiren Akyüz, konuşmasında İsrail’in Filistin işgaline de değinerek “**Ortadoğu’daki pervasızca ve vahşice saldırılarını kınıyoruz**” dedi. (Kartal)

Tekirdağ F Tipinde keyfi cezalar

Tekirdağ 1 No’lu F Tipi Hapishanesi’nde devrimci tutsaklara uygulanan hak ihlalleri ve işkencelere her gün bir yenisi ekleniyor. Uygulanan baskılara direnişleriyle yanıt olan tutsaklar, hapishane idaresinin açtığı soruşturmalar ve devamında uygulanan disiplin cezalarıyla karşı karşıya kalıyorlar.

Tutsaklardan gelen bilgiye göre hapishanede yaşanan son hukuksuzluk örneği **2 Mayıs 2006** tarihinde hastane dönüşü **Erdener Demirel** adlı devrimci tutsağa jandarmanın saldırısı olmuştur. Demirel’le birlikte hastaneye giden **Hüseyin Uzundağ** ve **Hüseyin Akın** bu durumu “**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**” sloganıyla protesto etmişlerdir.

Jandarmanın insanlık onurunu aşağılayıcı tavrına karşı devrimci tutsaklar aynı slogana eşlik ederek kapı dövmüşlerdir. Hapishane idaresi bu durum karşısında bahsi geçen üç kişiye “**gereksiz slogan atarak diğer tutsakların slogan atmasına ve kapı dövmesine neden olmaktan**” soruşturma açmıştır. Bu soruşturma sonucunda 3 kişiye bir ay süreyle “**mektup, telgraf ve faks alıp göndermekten men**” cezası verilmiştir. Bu duruma tavırsız kalmayan devrimci tutsaklar toplu olarak **14 Temmuz 2006** tarihinde “**Soruşturmalar, cezalar bizi yıldıramaz**” sloganı atarak kapı dövmüş ve cezayı protesto etmişlerdir. (H. Merkezi)

**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Ortadoğu direniş ateşiyle yanıyor

Hiçbir saldırı ve katliam, halkların direniş iradesinden daha güçlü değildir!

Emperyalizmin desteğiyle Ortadoğu'yu kan deryasına çeviren İsrail'in "**Kendini müdafaa hakkını**" kullandığı günden bugüne ölen çocukların, bombalarla parçalanmış bedenlerin her parçası bölgeye dağılıyor. Ortadoğu'da uzun süredir planlanan ve her karış toprağının kana bulanmasını hedefleyen oyunlar sahneye konulmuş durumda. İzleyici kitesinin timsah gözyaşları aktığı bu "**oyun**" karşısında ölen masum halk, kin ve öfkeyle ve de acıyla cenazelerini toprağa veriyor. **Yine bildik sahneler ekranları dolduruyor.** Bombalanmış topraklarda dağılmış yaşamlar yaşamlarımıza konu ediliyor.

Lübnan'da ve Filistin'de İsrail askerlerinin kaçırılmasının ardından ABD'nin açıklamasına göre "**dengelessiz güç kullanımında**" bulunan İsrail, bitiş tarihi şimdilik "**bilinmeyen**" bir tarihe kadar işgal ve katliamlarına devam edecek. ABD başta olmak üzere emperyalistlerden tam destek alarak yürüttüğü bu operasyonun bitiş tarihini belirleyecek olan da kuşkusuz ki emperyalist efendileri olacaktır. **ABD'nin bölgedeki güç dengelerine ve çıkarlarına bağlı olarak sonlandırılacak olan bu katliam ve işgal operasyonunda halkın ödediği bedel ise sürekli olarak yukarı doğru bir ivme göstermektedir.** Lübnan'a 12 Temmuz tarihinden itibaren başlayan bombardımanda 300'ü aşkın insan katledilirken, 600'ün üzerinde insan da yaralanmıştır. Sığınaklara 23 ton civarında bomba fırlatan İsrail, Filistin'de de 300'ü aşkın insanı katletti. Yiyecek, gıda ve ilaç kalmayan ülkede, bombalanan köylerden enkaz haline dönüşmüş binalar ve ceset kokuları yükseliyor.

ABD'nin bir süredir İran üzerine yoğunlaştırdığı saldırı planını asker kaçırma olayını devreye sokarak İsrail üzerinden gerçekleştirdiği gibi değerlendirmelere de yol açan bu gelişmelerin yayılma/sıçrama ihtimali hiç de hafife alınmayacak bir biçimde duruyor. Suudi Arabistan yönetimine yakın "**El-Riyad**" gazetesi "**Tüm Arap alemini savaşa sürükleyen sahte böbürlenme sloganlarına dayalı stratejileri gözden geçirmenin zamanı geldi. Bazı bölge yönetimlerinin gerçeklerden kopuk, çılgın projeleriyle halklarını sonsuz acılara sürüklemelerine seyirci kalınmaz**" (20.07.06) ifadelerine yer vererek Suriye ve İran'ı hedef göstermektedir.

Terörün yeni adı: Hizbullah

ABD'nin siyasi ve ekonomik olarak derin bir yalnızlaşma sürecine girdiği bugünlerde bu saldırıların başlatılması bir tesadüf olmadığı ya da sözü edildiği gibi "**askerlerin kurtarılmasına yönelik**" bir operasyon olmadığı bir gerçektir. İran'a yönelik operasyon planında gerekli desteği bulamayan ABD'nin Ortadoğu'da güçlü ilişkilerinin bulunduğu bir ülke üzerinden -ki bunun İsrail olması önünde hiçbir engel bulunmamaktadır- bir planla süreci işletmesi çıkarları açısından oldukça mantıklı bir yerdedir. Fransa'nın BM aracılığıyla İsrail'i ateşkes çağırmasına karşılık ABD'nin BM

Büyükelçisi John Bolton yaptığı açıklama da "**Bir terör örgütüyle nasıl ateşkes yapılır? Bunu mümkün görmüyorum**" beyanında bulunarak, İsrail'in süren katliamlarına açık desteği beyan etmiştir. "**Terörle mücadele**" konsepti üzerine şekillendirilen süreçte "**terörün**" bu seferdeki adı Hizbullah olarak belirlenmiş durumda. Gerek Filistin'de gerekse de Lübnan'da Hizbullah bahaneli/gereksiz saldırının açıktan desteklenmesinin zemini de buna, yani "**terörle mücadeleye**" dayandırılmaktadır. Hizbullah liderlerinin barınakları olarak lanse edilen yerleşim bölgelerine yönelik yapılan hava bombardımanında ölen halk, "**terörle**" mücadelenin kurbanları olarak tarihteki yerlerini alıyorlar, katil sürülerinin alkışlarıyla.

24 yıldır barbarlığını koruyan, İsrail'in tüm bu tarihi kesitlerdeki işgallerine karşı, halkın örgütlenmesinde ve silahlanmasında önemli bir rol oynayan Hizbullah, 1 milyona yakın Lübnan'lımın desteğiyle parlamentoda temsil de edilmektedir. **Hizbullah '80'li yıllarda kurulduğunda gündemde yine Lübnan'ın işgali vardı. İşgal sürecindeki tutumundan kaynaklı olarak bu süreçten güçlenerek çıktı.** Bugün gelinen aşamada da işgalin sonuçları her ne olursa olsun, Hizbullah halkın önemli desteğini alarak yani bir anlamda geçmiş süreçte olduğu gibi güçlenerek çıkacaktır.

Bugün terörist ilan edilen ve bu gerekçeyle saldırıya maruz kalan halk silahlı bir direnişle emperyalistlere ve siyonistlere direniyor. Kuşkusuz mevcut direniş odakları ve güçleriyle emperyalizme tam bir darbe vurma niteliği olmayacaktır. Tıpkı Irak'ta, Afganistan'da ve Ortadoğu'nun diğer bölgelerinde olduğu gibi bizler açısından ön plana çıkarılması gereken halkın direniş ve mücadelesidir.

Halka karşı kendini savunma hakkı...

Ortadoğu'da ABD beslemesi Hizbullah "**terörüne**" yönelik saldırılar sürerken ülkemizde de bu kaynamaya paralel bir seyir izlemektedir. "**Çok şeylere gebe**" toplantılardan, "**Bunlar artık çekilir şeyler değil. Demokratik çizgide bunlar olmuyor**" biçimindeki "**sert**" açıklamalarla "**teröre**" karşı yoğunlaştırılmış saldırı hareketleri ilan edilmektedir.

Sınır ötesi hareket tartışmalarının yoğunlaştığı bugünlerde, bölgeye askeri sevkیات yapılmaktadır. T. Kürdistanı'nda birçok ilde olağanüstü hal ilanı yapılmış durumda. Kontrol noktalarının yoğunlaştığı bölgede şehir merkezlerini askeri araçlar işgal etmiş durumda. **Bakanlar Kurulu'nun "terör" gündemli olağanüstü toplantısında karar altına aldığı "terörün yoğunlaştığı bölgelere personel aktarımının yoğunlaştırılması" kararından hareketle atılan bu adımların yaratacağı bilançoyu yakın zamanda göreceğiz.**

Geçtiğimiz hafta içine HPG'nin saldırıları sonucunda Bitlis ve Eruh'ta 13 askerin ölmesinin ardından partisinin Ağrı'daki kongresinde "**sert**" açıklamalar yapan Erdoğan halkın "**yü-**

reğini soğutacak" önlemler paketini de aynı gün açıkladı. Ancak bu açıklamalar asker cenazelerinin şova dönüştüğü günlerde "**hükümet istifa**" sloganlarının atılmasını engelleyemedi. Hükümetin halk nezdinde kaybettiği güveni "**terörle mücadele**" çığırkanlığıyla toparlamaya ve yenilemeye çalışan Erdoğan'ın hızlı çıkışı aynı tempoyla devam edemedi.

Zira Ortadoğu'da yaşanan gelişmelere paralel hareket etmek zorunda olan TC böylesi bir operasyon için öncelikle ABD'den izin almak zorunda. Sınır ötesi operasyon açıklamalarının yapıldığı günün ertesinde ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Sean McCormack "**Tek**

olarak tuttuğu Kürt kartını kaybetmesine ya da kendisine yönelik bir güç durumuna gelmesine neden olması ihtimaline karşı zor görünmektedir. Dünya pazarları üzerindeki hakimiyetini önemli oranda kaybeden ABD'nin böylesi bir durumun yaşanmasına izin vermesi şu koşullarda mümkün görünmüyor.

Abdullah Gül'ün ABD ziyareti ve imzalanan vizyon belgesinin ardından ülkemizde yaşanan bu gelişmeler önemlidir. **Ortadoğu süreci açısından oldukça kritik bir noktada duran Türkiye'nin iç süreci ABD açısından oldukça önem taşımamaktadır.** Hükümetin halk açısından yitirdiği güvenin sağlanması gibi sürece dair geliştirilen tedbirler, ABD açısından gelinen aşamada bir anlam taşımamaktadır. Zira AKP hükümeti ile olan sürecini tamamlamış durumdadır. Ancak özellikle son aylarda ayyuka çıkan ekonomik krizin yaratacağı halk muhalefeti korkusundan kaynaklı, bir yandan saldırıların dizginsiz bir biçimde sürdürülmesine ses çıkarılmazken, diğer taraftan ise "**sınırsız aşan**" noktada müdahale durumu söz konusu olmaktadır. Yani "**teröre**" karşı yürütülecek olan mücadelenin ABD'nin çizdiği çerçevelerle sınırlı kalması koşulu ile her türlü saldırının yapılması önünde hiçbir engel bulunmamaktadır.

"Terörle" Mücadele Yasası onaylandı

Devletin Kürt Ulusal Hareketi merkezli yürüttüğü saldırı dalgasının önemli bir ayağını oluşturan Terörle Mücadele Yasası Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer tarafından onaylanarak, yürürlüğe koyuldu. Toplumun tüm kesimlerini hedefleyen bu saldırı yasasının yürürlüğe girişi, genel olarak devletin geliştirdiği saldırı sürecinden bağımsız değildir. Yasanın tüm toplumu kapsayan bir nitelikte olması ise yine egemen sınıfların içinden geçtiği süreçten bağımsız değildir. IMF'nin ülkedeki ekonomik krizin çözümüne yönelik işsizlik başta olmak üzere dayattığı "**çözüm**" formlerinin yakın zamanda ezilenler cephesinden yaratacağı karşı tepkinin ezilmesi anlamında yasanın kapsamı önemlidir. Ekonomik krize yönelik yapılan müdahalelerden sonuç alınmaması daha üst düzeylerde saldırıların gerçekleşmesini de beraberinde getirmektedir. IMF'nin ülke ekonomisine yönelik müdahalelerinde başta işsizlik olmak üzere, kamu emekçilerine yönelik saldırı yasalarının çıkarılmasına yönelik yapılan baskı, çeşitli sosyal hakların -ki bunlar kırıntı düzeyindedir- tamamen gasp edilmesi bu müdahalelerin bir parçası olarak yakın zamanda yaşanacak gelişmelerdir.

Ortadoğu'nun her karış toprağında devam eden direniş, ödenen ağır bedellerle birlikte sürüyor. Filistin başta olmak üzere işgal altındaki toprakların tümünde halk direnmeyi ve başkaldırmayı öğreniyor/öğretiyor. Direniş ve başkaldırı ile yazılan Ortadoğu tarihi sadece kardeşlik elini değil savaş ve direniş elinin uzanmasını istiyor/bekliyor.

başınıza müdahale edemezsiniz" açıklamasında bulundu. ABD'nin operasyona karşı tepkisini ifade eden diğer bir açıklama da "**PKK'ye karşı İran'la ortak müdahalede bulunmanın hoş karşılanmayacağı**" açıklaması oldu. Bu açıklamanın hemen ertesinde sinirle kükreyen Erdoğan "**Kararı elçi değil hükümet verir**" açıklamasında bulundu. Ancak ne "**ilginçtir**" ki bu çıkışların arkası hemen kesildi ve Erdoğan KKTC'ye gitmeden önce yaptığı açıklamada "**bekliyoruz**" ifadesini kullandı.

Burjuva kalemşörlerinin büyük desteğini alan operasyon "**kararı**", "**İsrail'in kendini savunma hakkı varsa, Türkiye'nin de vardır**" denilerek alkışlanmaya başlandı ve sınır ötesi bir katliamı baştan meşrulaştırma çabasına girildi. ABD'nin "**İsrail'in kendini müdafaa etme hakkı olduğu**" açıklamaları emsal gösterilerek aynı müdafaanın Türkiye'ye tanınmamasının "**çifte standart**" olduğu söylendi. Ancak Türkiye ve ABD açısından yapılan bu kıyaslamaların bugün açısından hiçbir hükmünün olmadığı ortadadır. Çünkü böylesi bir vuruşu belirleyecek olan tek şey ABD'nin çıkarlarıdır. Bugünkü mevcut gelişmeler içinde ABD'nin böylesi bir müdahaleye yeşil ışık yakması, Ortadoğu'da elinde önemli bir koz

Sınıfsal Bakış

“BİR FİLİSTİN VARDI, BİR FİLİSTİN YİNE VAR!”

Mahmut Derviş

Emperyalizmin, İkinci Paylaşım Savaşı'nda Nazilerin yahudi soykırımından gelen mağduriyetlerini kullanarak Ortadoğu'nun kalbine bir **bıçak** gibi sapladığı siyonist İsrail Devleti; yarım asırdır oynadığı rolünü, açılan en kanlı perdelerden birinde sergilemeye devam ediyor. Yeni perde, herkesin malumu üzere, ABD'nin **BOP-GOKAP** adları verilen dünyanın enerji alanları ve jeo-stratejik/politik merkezini ege-menliği ve tam denetimi amaçlı projesinin (“İsrail'in müdahalesi Yeni Ortadoğu'nun doğum sancılarında” C. Rice, 23.07.06) gereği olarak sahnelenmektedir.

1990'lı yıllar ile birlikte start alan Yeni Dünya Düzeni stratejisinin **temel ekseni** olan bu proje, 11 Eylül ile yaratılan elverişli zeminde şahlandırılmış, Afganistan ve bil-hassa Irak'ta işler yolunda gitmeyince **yeni hamlelere** duyulan gereksinim, hazır kıta İsrail'in bir kez daha devreye girmesine yol açmıştır. Sürekli-kolektif **savaş toplumu** olarak dizayn edilip yönlendirilen, bugüne kadar ABD tarafından **160 milyar** dolar harcanarak palazlandırılıp dünyanın **13. büyük** ordusu haline getirilen ölüm ve zulüm makinesi İsrail; mevcut **denge(sizlik)**lere müdahale amaçlı işbaşındadır.

Bu durum, ABD önderliğindeki emperyalist koalisyonun, New York Times'ın 25.06.06'da Irak İşgal kuvvetlerinin komutanlarından General **George Casey**'in Pentagon'a verdiği brifingten aktardığı bilgiye göre, **kalıcı** hiçbir sonuç elde edemediği **çekilme** (Irak'taki **67** olan üs sayısının 2007 sonuna kadar kademeli olarak **11'e**, asker sayısının **130** binden **30** bine indirilmesi) planları yapmak zorunda kalışı ile dolaysız bir bağı sahtir.

Öncelikli hedef konumunda oldukları 11 Eylül sürecinin başından beri dillendirilen, Irak ve Afganistan işgalleri sonrasında liste başına yükselen **İran** ve **Suriye**'ye yönelmenin, ya da başka bir deyişle bu **cephelerin** açılmasının bir takım çıkış noktaları gerektirmesinden hareketle geliştirilen nükleer silah üretimi, haydut devlet/terörist örgütlere finansörlük suçlamaları, son sürecin

arka planını oluşturmaktadır. İran'la ilgili nükleer silah üretimi, Suriye'ye ilişkin istibdat yönetimi suçlamaları sürerken, ateşin bu çerçevede başka noktalardan da tutuşturulması ihtiyacı Filistin ve Lübnan'ı gündemleştirmiştir.

Filistin (bu bağlamda Lübnan), sadece bu iki devletin **Hamas, Hizbullah** üzerinden ilişkilendirilmesiyle alevlendirilecek bir zemin değil; aynı zamanda dünya çapında ilham ve güç kaynağı oluşturan, Ortadoğu halkları direnişinin **çelik çekirdeği** olmuştur. Bunu, Siyonizmin vahşi zulmü ve katliamlarıyla örülü işgale karşı ilk andan itibaren geliştirilen ve **gelenekselleşmesinde** devrimcilerin büyük roller üstlendiği **sönmez** bir karakter taşıyan direniş ve isyan ateşine borçludur.

Filistin, emperyalizmin Ortadoğu'da egemenlik kurma savaşında, Siyonist işgale karşı direnişiyile **çıban başı** olmuş, bölge halklarının yerli gericiliklere karşı mücadelesinde hem pratik hem de moral **değerler** yaratmıştır. Filistin'in **intifadalar** (1987, 2000) ile zirve yapan tarihi direnişine belli bir süredir **İslami tandanslı** hareketlerin yön veriyor oluşu, sorunun özünü değiştiren ya da karartan bir nitelik arz etmemektedir. Öyle ki bu hareketlerden kimisinin tarih sahnesine çıkış süreçlerinde emperyalist ve/veya siyonistlerin **icazetinin** bulunması (örneğin, Hamas) da işin rengini değiştirmemektedir.

Bundan dolayı, emperyalizmin İsrail eliyle giriştiği işgal ve saldırıların **meşrulaştırılması** amacıyla İslamcı örgütlerin bahane edilmesi, ucuz bir demagojiden ibarettir. İsrail'in **sürekli** biçimde seyreden, son örnekteki gibi dönem dönem kapsamlı bir hal alan vahşetini, Filistinli (ve/veya Lübnanlı) kimi örgütlerin, üstelik **bazısı** biçim ve hedef olarak da yanlış nitelikteki eylemlerini “**misilleme**”, daha da ileri gidilerek “**meşru müdafaa**” şeklinde tanımlamak, emperyalist politikalarda **karşılık** bulan bir aymazlıktır.

Burjuva hukuk anlayışıyla “**meşru müdafaa**” ya da “**hak**”tan söz edeceksek, bunun bütün haklılığı ve meşruiyetiyle siyonist karargaha **yönelik** bütün eylemler açısından bir

anlamı ve karşılığı vardır. Son süreç bakımından tartışma konusu yapılan askerlerin kaçırılması/rehin alınması gibi eylemlerin işgalin **doğrudan** bir sonucu olması bir yana, hemen öncesinde kudurganlaşarak katliam yapan siyonist katillere bir **yanıt** oluşturmaya da söz konusudur. Bu yüzden “**önce kim başlattı**” sorusuna yanıt aramaya kalkışmak abesle iştigaldir.

Bir **açık hava hapishanesine** çevrilen Filistin'deki işgal, zulüm ve katliam ile buna karşı direniş, dünyanın hiçbir savaş alanında olmadığı kadar, uluslararası ölçekte süregiden devrim ile karşı-devrim arasındaki kıyasıya çatışma açısından **sembolik** değer taşımaktadır. Bunun başlıca nedeni, yarım asra dayanan bir süreçte emperyalizmin var gücüyle arkaladığı bir kıyım makinesinin kesintisiz içimde sürdürdüğü zulmün, “**fiili durum**” yaratmaya çalışmakta **başarısız** oluşudur.

ABD enformasyon bürosu olarak çalışan **BM** çerçevesine sığınmanın ötesine taşan biçimde faşist ve gericici **devletlerin** ezici çoğunluğunun açık ya da dolaylı desteğiyle kat edilen mesafenin **hiçliği**, gözü dönmüş bir saldırganlığı aletlenmektedir. Öyle ki, Ortadoğu'nun **kapısı** olarak adlandırılan Filistin'i tepelemek ve aşmak ciddi anlamda bir **prestij** sorunu haline gelmiştir.

En son **Oslo** sürecinde tescillenen emperyalist planların, işbirlikçi ve reformistler eliyle dayatılmasından sonuç alamayanların, kendi **denetimleri** altında yapılan seçimler neticesinde ortaya çıkan iradeyi tanımayışı da bu **bağlamda** anlaşılır. Ne duvarları, ne korsan yerleşim alanları projeleri, ne de bütün yaşam damarlarını kopartan mahiyetteki ablukaları işe yaramaktadır.

Gazze, ardından da Lübnan'a yönelik ağır bilançolu (büyük çoğunluğu sivil **yüzlerce** ölü, **binlerce** yaralı) saldırıların Filistin direnişine önderlik eden başlıca örgütleri hedef alması ve daha **geniş** bir perspektifle İran ve Suriye'yi de ihmal etmeyerek BOP açısından **basamak** oluşturmaya, düşman bakımından **stratejik** önemdedir. Uygun şartlar kollanarak, kendilerince geçerli gerekçeler kullanılarak yürütülen saldırı kampanyasında, her gün **onbinlerce** ton bomba yağdırarak suretiyle Filistin (ve Lübnan) direniş mevzilerinin **dağıtılması** hedeflenmektedir.

Amaç, bölge halklarının üzerine, Irak'ta başlarına iş açan direni-

şi de kapsayacak ve kuşatacak boyutta bir **ağ** atmaktır. Irak ve Afganistan cephelerinde elde edilemeyen “**zaferler**”in yarattığı sorun, daha geniş bir parantez içinde çözülmeye çalışılmaktadır. Bunun için onyıllardır kanla beslenerek semiren siyonist canavar, “**en uygun araç**” kimliğiyle işbaşındadır. Faşist Türk devleti başta olmak üzere bütün gericici rejimlerin **öykündüğü** konumunu güçlendirmek için bu operasyonun **mutlak** başarı olması gerekmektedir.

Özellikle Lübnan üzerinde **derinleştirilen** ve kimyasal silahların da kullanıldığı ve bir çok yerleşim alanını harabeye çeviren saldırılarda, halktan kayıpların yoğun bir oranda gerçekleşmesi **tesadüfi** bir durum değildir. Zira herkesin teslim edeceği bir gerçek odur ki, ideolojik ve politik önderlik kadar direnişlere **damgasını vuran**, şu veya bu örgütten öte halkın kendisidir. Ve düşman çok iyi bilmektedir ki bir direniş halka mal olmuşsa “**başa çıkılmaz**” bir kimlik kazanmıştır.

1967 Haziranı'nda (5-11) **Mısır, Suriye ve Ürdün**'ü “**6 gün savaşları**”nda ağır bir yenilgiye uğratarak, büyük bir işgale (Batı Şeria, Gazze, Doğu Kudüs, Golan Tepeleri, Sina Yarımadası) imza atan İsrail'in, bugün **nice 6 günlerde**, kıyas bile kabul etmeyecek oranda sergilediği güç gösterisine karşın “**mesafe**” alamayışı, direnişin halk faktörünün damgasını vurmasıyla yaratılan **gelenekselleşmiş** karakterinden ötürüdür.

“**Uluslararası hukuk**” denilen emperyalist dünya kuralları ve bu çerçevede “**terörizm**” kavramının içeriğine dair **en somut** verileri sunmaya devam eden ABD-İsrail icraatları, dünyanın dört bir yanında sergilenen protesto eylemleri ile yanıtlanmaktadır. Tıpkı Irak'ta **cisimleştiği** gibi, emperyalist, faşist ve siyonist katillere karşı yürütülen direnişin oynamakta olduğu rolün sınıf mücadelesinin dünya çapındaki **gelişim seyri** açısından, bu **tarihsel dönemde** büyük bir önemi bulunmaktadır.

Gerek protesto gerekse de diğer eylem biçimleriyle Filistin ve Lübnan halklarına verilecek desteğin çapı ve ağırlığının **tayin ediciliği**, sorunun hayatiyetini kavramak ve bu doğrultuda **bütün gücümüzle seferber olmamızı gerektirmektedir**.

Balcalı işçileri, insanca yaşanacak bir ücret için mücadele ediyor

Çukurova Üniversitesi **Balcalı Hastanesi**'nde çalışan işçiler, Kasım 2005'ten beri insanca bir yaşam ve ücretlerin iyileştirilmesi için Dev Sağlık-İş Sendikası'nın öncülüğünde mücadele veriyor.

Yaptıkları eylemler kamuoyunda yeterince yer bulmayan işçilerle görüşmek amacıyla **İşçi köylü gazetesi** olarak Çukurova Üniversitesi'ne gittik. Hastanede devam eden direniş Türkiye'de bir ilki gerçekleştiriyor aynı zamanda. Sendikal faaliyet; SES, TTB ve Dev Sağlık-İş'in beraber yürüttüğü bir çalışma ile örgütleniyor. Hastane kurulduğundan beri temizlik hizmetleri taşeron tarafından veriliyor. Son 10 yıldır da **Tuğçe Temizlik** adında bir şirket alıyor ihaleleri.

Şirketin temizlik işlerinde çalışan toplam 650 işçi var. İşçiler asgari ücretle çalışıyor, sözleşme her yıl yenileniyor, yani işçilerin iş garantisi yok. Şirket ihaleleri alırken temizlik işi olarak alıyor ancak, işçilerin çok büyük bir bölümü temizlik işinde çalışmıyor. Ameliyathanede teknisyen, çamaşırhanede teknisyen, hastabakıcı, hemşire, radyoloji vb. işlerde çalışıyor ve hepsi de temizlik kadrosunda. Yasal olarak temizlik şirketinin sağlık işi yapması yasak ve iş güvenliğine aykırı ancak hastane kurulduğundan beri sağlık hizmetleri temizlik şirketinde görünen işçiler tarafından yapılıyor.

Şirket ve hastane ihaleden pay alıyor, böylece sağlık ihalesi adı altında büyük paralar dönüyor, hem de temizlik bünye-

sinde ucuz işçi sağlık alanında çalıştırılıyor. "Hastanenin kurulduğu 1987 yılından beri hiç sendika olmamış. Çalışma koşullarımızdan ve ekonomik sıkıntılardan kaynaklanan sebeplerden dolayı sendikal çalışmaya başladık. Öncelikle işçilerden oluşan bir komite kurduk. Bunun içinde her birimden bir arkadaş var. Sonra da daha geniş olan meclisi kurduk. Bunun içinde de 60 işçi var. Kararları komitede tartışıp ardından meclise getiriyoruz, alınan ortak kararlarla sendikal çalışmayı yürüttük. Sendikal eğitim toplantıları yaptık" sözleşmesiyle işyerinde sendikal örgütlenmeyi nasıl gerçekleştirdiklerini aktaran Dev Sağlık-İş **Çukurova Bölge Başkanı Mustafa Hortlar**, aynı zamanda hastanede işçi olarak çalışıyor.

Yaptıkları ilk toplantıdan sonra beş işçinin işten atıldığını dile getiren Hortlar, ardından yaptıkları ve 250 kişiyi bulan, ailelerin de katıldığı eylemlerden sonra işçilerin işe geri döndüğünü söyledi. 650 işçinin 600'ünü üye yapan sendika, eylemlerinden sonra rektörle görüşme talebinde bulunuyor, ancak rektör yanıt vermiyor. Bunu üzerine işçiler eylemlerine 4 gün boyunca devam ediyorlar. İşçilerin sokağa dökülmesi ve hastanede afiş, bildiri vb. çalışmalarla bir kamuoyu yaratması, rektörlük ve şirkette tedirginlik yaratmış ve görüşmeyi kabul etmişler ancak şu ana kadar verilen sözlerin hiçbiri tutulmamış. Sendika şu anda usulsüz çalışmanın tespit edilmesi için müfettişlerin gelmesini bekliyor.

Hemen sonra yetki davası açacak. "Yasalara" göre ülke barajı olan yüzde 10'u aşamayan sendikalar sözleşme imzalamıyor. Dev Sağlık-İş'in örgütlü olduğu **Mersin, Sivas, Samsun** ve Kocaeli hastanelerinde de benzer sorunlar yaşanıyor. Sendika bu uygulamanın anayasaya ve uluslararası sözleşmelere aykırı olduğunu savunuyor ve dava açamaya hazırlanıyor.

Yanık Ünitesi'nde pansuman teknisyeni olarak çalışan Malatya Akçadağ'lı **Hüseyin Türkmen** bu işin öncülerinden. "Sendikanın insanlara sağlıklı bir yaşam getireceğine inanıyorum. Bu yüzden bu işe girdim, en önemlisi iş garantisi. Şu anda çıkarıldığında tazminat alma garantisi bile yok. İnsanca yaşanacak bir ücret istiyoruz. Taşeron şirkete verilen payı biz istiyoruz, eşit işe eşit ücret istiyoruz. Şu anda şirkette temizlik işçisi olarak görünüyorum ama ameliyata giriyorum" diyerek düşüncelerini yansıtıyor. İşçilerle yaptığımız sohbet ve asgari ücret tartışmaları sözü ister istemez son günlerde asgari ücreti "çok" bulan IMF'nin açıklamalarına getiriyor.

İşçiler öfkeli, ateş püskürüyor. "Ben bu açıklamayı yapanın Türkiye koşullarında bir ay yaşamasını istiyorum. AKP, ABD'nin taşeronluğuna soyundu. Ülkeyi

parça parça satılığa çıkardı. Söylenen enfasyon tabloları yalan" sözleri Türkmen'in kabaran isyanının küçük bir kısmı sadece.

Söz, işçilerden, sendikadan ve mücadelenin açılmışken, dünya halklarına umut veren isyan duygularını körükleyen, direnişin ve onurun bayrağını dalgalandıran Filistin halkının acılarına değinmeden geçmek olmuyor. İşçiler İsrail'in Filistin'i işgaline karşı tepkili. "Elimizden gelen her şeyi yaparız" diyorlar. İsrail siyonizminin kan, gözyaşı, vahşet üzerinden inşa ettiği saltanatını onlar da lanetliyor. İsrail'in ABD'nin himayesinde Ortadoğu'yu kan gölüne çevirdiğini biliyorlar.

Dört yıldır hastanede hastabakıcı olarak çalışan Faim Yalçın düşüncelerini söyle dile getiriyor; "Saldırı Afganistan'la başladı Irak'la devam etti İran ve Suriye ile sürecek. Filistinliler kendi topraklarını korumak için savaşıyorlar."

Balcalı Hastanesi'nde devam eden direniş, ülkemizin nasıl bir sömürü cenneti olduğunu bir kez daha gösteriyor. Yıllardır asgari ücrete, sefalet ücretine mahkum edilen işçiler artık kararlıca haykırıyor; "İnsanca yaşamak istiyoruz!!" (Mersin)

Emekçinin Gündemi

Emperyalist haydutlara karşı mücadeleyi yükseltelim!

Egemenlerin kullandığı "tek kutuplu dünya", "sınırlar kalkıyor", "küreselleşen dünya", "emeğin sınırsız dolaşımı", "dünya küçülüyor", "medeniyetler çağı" vb. gibi argümanları çoğaltmak mümkün. Dünya hegemonyasına soyunan emperyalistler, amaçları doğrultusunda dönemsel stratejik ortaklıklarla nihai amaçlarına ulaşmanın koşullarını oluşturma çabasına hız vermektedirler. Bu çabaları sınıfsal konumları gereği anlaşılabilir değildir, hatta bu karakterleri gereği giderek saldırganlaşacakları tarihi tecrübelerden net bir öngörüdür. Sınıflı toplumlar tarihi bize göstermiştir ki, ne zaman devrimci mücadeleler ve toplumsal başkaldırı, uyanışlar yaşanmış ise egemenler saldırılarını çok yönlü artırarak hızlandırmışlardır. İçinden geçtiğimiz süreç böylesi süreçlerdendir.

Emperyalizm dönemsel krizlerini yaşamaktadır. Emperyalizmin yeni pazar arayışları, aralarındaki rekabete giderek hız kazandırırken, esas olan emperyalizm ile

ezilen halklar arasındaki çelişkiyi keskin bir aşamaya getirmiştir. Bu bıçak sırtı durum, keskinliğinden aldığı güçle, çelişkilerin bağrında patlayarak dünyayı temellerinden sarsacak tahrip gücü yüksek halk ayaklanmalarının ayak seslerini muştuluyor. Ülkemizde iktidarı sarsacak devrimci mücadeleler yaşandı. İktidar bu mücadeleleri darbelerle, olağan üstü hal ve sıkıyönetimlerle bastırdı. Darbe hukuku ile yönetilen, faşist Kemalist diktatörlük ideolojisinden beslenen faşist TC devleti, geçmişten bugüne en yaşamsal hak arayışlarında bile zora ve şiddete başvurmuştur/vuruyor. Bu durum faşizmin yönetim şekli olarak sistemleştirildiği ülkemiz koşullarında anlaşılabilir. Ancak burjuva demokrasisi denilen "demokrasiler, özgürlükler medeniyet ve eşitlikler beşiği" olan Avrupa ve ABD'de yaşamsal hak arayışlarının şiddetle ve kanla bastırılması ilk bakışta çelişki gibi gelebilir. Ancak emperyalizmin niteliği ve bugün Ortadoğu'da yaşanan gelişme-

ler bize göstermektedir ki tüm bu söylemler koca birer yalandan ibarettir. İsraili bir asker kaçırılması bahane edilerek saldırıya uğrayan Lübnan'da iki hafta içinde 100'ü çocuk 300'den fazla kişinin katledilmesi başka bir anlamı olabilir mi?

Bunun yanısıra ülkemizde yaşanan bir dizi gelişme de emekçiler açısından zor ve hareketli günlerin kapıda olduğunu göstermektedir. Sınır Ötesi Operasyon söylemleri ile birlikte yaşanan tartışmalar ve **Terörle Mücadele Kanunu** tüm emekçi halkımızı bir cenderenin içine almayı hedeflemektedir. Bu cenderenin içine en çok alınmak istenen de işçi sınıfıdır. İşçilerin en ufak hak talepleri saldırı ile yanıtlanmakta, özelleştirme saldırıları hız kazanmakta, sistemin ve mevcut sendikal mücadelenin sınırlarını zorlayan sendikacılar tutuklanmaktadır.

Emperyalizmin sermaye ve savaş politikaları işçi sınıfına yaşam alanı ve şans tanımamaktadır. Ezilen halklara yaşam şansı tanımayan emperyalist-kapitalist sistem sermayenin ve paranın sınırsız dolaşımı için yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeleri para ve sosyo-kültürel politikalarıyla bağımlı kılarak siyaseten himaye etmektedir. Bu politikaların hâkim kılınmadığı ülke yoktur.

Ülkemiz işçi sınıfına yönelik yukarıda

bahsini ettiğimiz saldırılarla anti-emperyalist mücadelenin bağlantısını kurmak, işçi sınıfına bu gündemle gitmek ve örgütlemek bugün açısından oldukça önemlidir.

TC devleti emperyalistlerin Ortadoğu'daki taşeronluğuna soyunmuş ekonomik ve siyasi çöküntüsünü IMF'nin programları doğrultusunda sürdürülebilir bir aşamada tutmaya girişmiştir. Kolay olmayan bu sürdürülebilirliğin acı bedelini ise her zamanki gibi yoksulluk, açlık ve işsizliğin pençesindeki halka fatura etmektedir. Tüm bunlar emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin dünya halklarına yönelik saldırılarından bağımsız değildir.

Biz DDSB'liler olarak diyoruz ki; bu saldırılar karşısında durmanın ilk koşulu iş kolu örgütlenmelerinin vazgeçilmezliğini bilince çıkarmaktır. Bir yandan emperyalizme karşı ve onun dünya halklarına dönük saldırılarına karşı mücadele ederken diğer yandan onun uşağı olan TC devletinin işçi sınıfına yönelik saldırılarına karşı örgütlenmeliyiz. Bizler hiçbir fırsatı boş geçirmeden, sistemi ve yürütücüsü uşaklarını teşhir etmek işçi, emekçi ve ezilen halkı bilinçlendirmek ve mücadelesine ortak olmak görevi ile karşı karşıyayız. Bu görevi layıkıyla yerine getireceğimize dair kimse kuşku duymamalıdır.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da taban fiyatların açıklanmasıyla köylüleri yine sıkıntılı günler beklediği ortaya çıktı. Son yıllarda tarım üretimindeki üstünlüğünü stopaj vergileri, kotalar tarım politikaları ile öldüren devlet, şimdi ise yabancı ülkelerden bu tarım ürünlerini “düşük” fiyatla almaya başladı.

Tarım sektörünü emperyalizme açan ve kotalarla yerli üreticinin yoksullaşmasına sebep olan egemenler arasında ise artık tepkilerden çekince başladı.

Ordu’da **R. T. Erdoğan**’ın fındık taban fiyatı ve üretimi konularına ilişkin açıklamalarının ardından **FİSKOBİRLİK** ve AKP il örgütünden istifalar geldi. Erdoğan’ın köylü hakkında yaptığı açıklamanın haksız olduğunu belirten Ordu AKP üyesi **İbrahim ve Selma Davutoğlu** Genel Merkez’e çektikleri faksla istifa etti. Bunun hemen ardından Kumru FİSKOBİRLİK İkinci Başkanı ve AKP İl Genel Meclis Üyesi olan **Hacı Emin Poyat** ve Yönetim Kurulu Üyesi olan Kumru Belediye Başkanı **Ticabi Civelek**, FİSKOBİRLİK’ten istifa etti.

Bu kadar istifa ne için yapıyor? Köylüye 1 yıl içinde yapmadık “gafi” bırakmayan, “Ananı da al git buradan, artistlik yapma lan” sözlerini sarfeden devlet, artık karşısına tek tek köylüleri değil bir bütün halde köylülüğü aldığını gösteriyor. Son 4 yıllık süreçte kotaları ağırlaştıran ve birçok ürünü (çeltik, buğday, tütün ve mısır bunların başında geliyor) ihraç eder halden ithal alır hale gelen devlet, tarım sektöründe oluşan bu boşluğu da “daha ucuz” diyerek emperyalist sermayelere açtı.

Şimdi Tarım Bakanı **Mehmet Meh-**

Fındığın kabuğu doldu, ama köylünün karnı boş

di Eker şunu söylüyor; “Fındık meselesi üretici ile FİSKOBİRLİK arasında bir mesele (...) Konunun hükümetle ilişkisinin kurulması haklı bir tutum değildir.” Anlaşılan o ki; Eker içinde bulunduğu, hatta bakanı olduğu hükümetin bu anlaşmaları ve kotaları koyduğunu, bu sayede fındık fiyatlarına gereğinden fazlasıyla etki ettiğini bilmiyor veya bilmek istemiyor. Ancak üretici köylünün bu konudaki muhatabı ise Eker tarafından FİSKOBİRLİK olarak gösteriliyor.

Aynı günlerde gazetelere bir açıklama

sunan Giresun Ticaret Borsası Yönetim Kurulu Başkanı **Mustafa Karadere** ise, devletin tarım politikası, özellikle fındık üretimi üzerine bir politikası olmadığını değinerek şunları kaydediyor;

“Fındıkta mevcut üretime göre tüketimi artırıcı, kaliteli ve ucuz mamüller süratle pazara sokulmalı. (...) Levant ve Giresun kalite fındık için farklı taban fiyat açıklamalarından vazgeçilmeli ancak rekabetçi fiyat oluşumundan vazgeçilmemeli. Fiskobirlik yeniden yapılandırılmalı.”

Anlaşılan o ki bir taraf “milli” ser-

maye demekte, diğer taraf da “uluslararası” sermaye demektedir. İstifaların sebebini de bunlar göstermektedir.

Fındık-Sen Genel Başkanı **Kutsi Yaşar** bu konuya ilişkin açıklamasında şunu vurguluyor; “AKP’li **Cüneyt Zapsu** ve diğerleri de IMF ve Dünya Bankası’nın sözcülüğünü yapıyorlar. Fındık üreticileri olarak yıllardır yapılan fiyat spekülasyonlarından mağdur oluyoruz.”

R. T. Erdoğan’ın spekülatif açıklamaları ile fındık fiyatı 7 YTL beklenirken 2 YTL’ye düştü. Ama bu durum dünyada 3 dolardan 10 dolara çıkış halinde. Yani gerçekte bir fiyat artışı var. Bu durum ise üreticilere yansıtılmıyor. Ticari ilişkilerde arada duran tefeciler de, tekeller tarafından kullanılıyor. Şimdi ise köylünün “ekonomik örgütlenmesi” gibi gözükmeye rağmen tekeller ve onun Türkiye’deki sözcüsü **R. T. Erdoğan**; “tefeciyi” aradan çıkarıp tekele daha fazla kâr yaptırıyor. Fındık fiyatını düşüren ise Erdoğan’ın Fiskobirlik’e Giresun’da yaptığı konuşması sırasında çatması değil, egemenlerin köylüler üzerine kurdukları tarım politikaları vurdu. Bunun en bariz örneği ise Ordu’da fındık üreticisi köylülerin **Cumhuriyet Meydanı**’nda yaptığı miting gazıyla, copuyla polisin saldırmasıdır. Yıllardır gerçekleşen ve şu son iki yıl içinde daha da ivmelenen köylü eylemliliklerinin kolluk güçlerince saldırıya uğramasıdır. Açıktır ki egemenlerin arasında ise sadece “aslan payı” kavgası vardır ama hedef ortaktır; köylünün sırtından geçinmek...

(H. Merkezi)

Develi köylüleri referandum ile ÇÖPLÜĞE HAYIR DEDİ

13 Temmuz tarihinde Manisa’nın **Saruhanlı** ilçesine bağlı **Develi** köyünde Bergama köylülerinin eylemlerine benzer bir şekilde yapılan eylemle köylü kadınlar seslerini yükselttiler. Manisa **Saruhanlı**, **Koldere**, **Halitpaşa**, **Gümülceli** ve **Mütevelli** Belediyeleri’nin ortaklaşa yapacağı Develi Çöp Toplama ve Bertaraf tesisine yönelik köylülerin tepkisini daha önceki sayılarımızda da işleştik. Son olarak tesise yönelik bir referanduma gidilen binlerce köylü, geleceklemlerini oyladı.

Referandum sandıklarının başında sıraya giren Develi köylüleri, köy meydanında uzun kuyruklar oluşturdu. Referandumda bin 50 nüfuslu

köyden, bin 42 kişi “Hayır” oyu kullandı. Develi’de zeytincilik yapıldığını belirten Develi kadınları, tesisin yapılacağı alanda 20 bin zeytin ağacının bulunduğunu, tesisin kurulması durumunda tüccarın kendilerinden zeytin almayacağını söylediler. Oktar Konyar ise “Sesimizi duyurana kadar mücadelemizi vereceğiz. Develi Manisa’nın çöp-

lüğü olmayacak. Referandumdan çıkan sonuçları devlet büyüklerimize göndereceğiz” dedi.

Develi köylülerinden **Ayşe Fırtına**, “Develi köyüne çöp deposu yapmak isteyen Manisa Belediye Başkanı **Bülent Kar** ve diğer belediye başkanları, köyümüze gelerek, ‘Burasını cennete çevireceğiz. Yollarınızı asfaltlayaca-

ğız, çocuklarınıza iş imkanı sağlayacağız’ diye sözler verdiler. Cennetin içinde çöpün ne işi var? Biz onlardan bir şey istemiyoruz. Köyümüzü rahat bıraksınlar yeter. Tesisin yapılmaması için gerekirse çocuk sırtımıza eşyalarımızı yüklenir, yollara düşeriz” diyerek tepkisini gösterdi. Diğer bir köylü olan **Gülsüm Şentürk**, “Gerekirse sollarımızı alır Ankara’nın göbeğine gerekirse İstanbul’un göbeğine taşırız. Kimse bizim önümüze çıkmasını” diyerek, bu yola baş koyduklarını ve kararlı olduklarını anlatıyor.

Referandum günü köydeki ineklerin boyunlarına bile referandum için kullanılan “HAYIR” yazısı asılmıştı. (İzmir)

TZOB’dan fındık açıklaması

Fındık sorununun bir an önce çözülmesi için açıklama yapan TZOB Genel Başkanı **Şemsi Bayraktar**, hükümetten bir hafta içerisinde fındığa sahip çıktığını gösterir bir açıklama yapmasını istedi.

Bayraktar, fındık fiyatlarının 2006 ürünü maliyeti olan 3,54 YTL’nin altına, 2,5 YTL’ye düştüğünü söyledi. Fındık sorununun sadece FİSKOBİRLİK meselesi olmadığını, bütün fındık üreticilerini ve ülkeyi ilgilendirdiğini kaydeden Bayraktar, “Gereken önlemler alınmazsa çok zor durumda bulunan fındık üreticisinden daha büyük tepkiler meydana gelebilir” dedi. Hükümetin “Fındık bizi ilgilendirmez” yaklaşımı içerisinde olamayacağını belirten Bayraktar, “Ülkemizde 7-8 milyon insanı ilgilendiren ve 2 milyar dolar döviz sağlama durumuna gelen bir ürün ve üreticiler koruma altına alınmalıdır” açıklamasında bulundu. Önümüzdeki haftalarda açılacak olan fındık piyasasını olumlu yöne çevirmenin hükümetin elinde olduğunu vurgulayan Bayraktar açıklamasında şunları kaydetti: “Hükümetin ürüne sahip çıkmasından başka da şu an çözüm yoktur. Hükümet bu soruna sahip çıkacağını açıklarsa, fındık fiyatları istikrar bulur. Karadeniz kaynıyor, üretici infial halinde, hükümetin bu infiali görmemezlikten gelmesini hayretle karşılıyoruz.” (Ankara)

İlk olarak **Bergama** köylülerinin mücadelesi ile kamuoyuna yansıyan ve ardından Ege'de adeta patlama yaratan siyanürle altın arama olayı **Eşme**'de ilk sonuçlarını gösteriyor.

Normalde 4 gram altın için kullanılacak 1 lt siyanür, doğada uzun yıllar kalıyor. Birçok ağır kimyasal gibi siyanür de doğada normal yollarla yok edilemiyor, yakılamıyor, herhangi bir canlının vücudunda sindirilemiyor. İçine alındığı bünyeyi zehirleyen siyanür, tabiatın besin zincirine de bu yolla karışarak yıllar boyunca kendini doğada var ediyor ve temizlenemiyor. Kendi ülkelerinde bunu kullanamayan AB emperyalistleri ise bunu bizimki gibi yarı-sömürge ülkelerde çok rahat kullanıyor. **Bergama, Eşme, Sivrihisar ve Havran** Ege'de bu şehirlerden bazıları.

Geçmişte yöre halkının verdiği onca mücadeleye, çeşitli DKÖ'ler üzerinden devlete yapılan baskıya ve hatta devletin yargı mekanlarının kararına rağmen burarlarda siyanürle altın arama çalışmaları devam etmiş, egemenlerin sözcülüğünü yapan hükümetler ise halkın verdiği mücadeleyi "Sizin yüzünüzden yabancı yatırımcı kaçıyor (Süleyman Demirel)" sözleriyle tersliyordu.

Lakin beklenen sonunda oldu. **27-30 Haziran 2006** tarihleri arasında Uşak'ın Eşme ilçesindeki köylerden 2000 insan hastaneye ishal, mide bulantısı, nefes almakta zorlanma, şiddetli baş ağrısı, bacak ve kollarda uyuşma şikayetiyle hücum etti. Duruma karşı harekete geçen **TTB, İzmir-Bergama-Eşme-Sivrihisar-Havran/Küçükdere Elele Hareketi, SES** vb. kurumlar ise durumu ortaya çıkardı.

Eşme'de **2 Temmuz** günü halktan kan örnekleri toplayan TTB'nin, kan örnekleri daha laboratuara varmadan Valilikçe alındı/el konuldu. Konuya ve iddialara ilişkin hemen düzmece bir açıklama ya-

Eşmeye altın kefen

Eşme'de 2 Temmuz günü halktan kan örnekleri toplayan TTB'nin, kan örnekleri daha laboratuara varmadan Valilikçe alındı/el konuldu.

pan Valilik, içme sularının kontrol edildiğini ve siyanür veya arsenik gibi bir maddenin çıkmadığını (çünkü belirtiler ancak böyle maddelerden kaynaklı zehirlenmelerde olur), bu durumun büyük ihtimalle basit(!) bir enfeksiyondan kaynaklanabileceğini açıkladı.

Yalancının mumu yatıya kadar yanar!!!

El konan kan örneklerine rağmen tekrar kan örnekleri toplayan ve bunları An-

kara Düzen Laboratuvarı'na gönderen SES ve TTB aldıkları sonuç üzerine Valilik'in ve Valilik üzerinden egemenlerin oyununu bozdu. **19 Temmuz**'dan itibaren burjuva feodal gazeteler ve televizyonlar haricinde boy boy çıkan haberlerde laboratuvarın verdiği bir kağıdın resimleri vardı. Bir insan için normal sayılabilecek 0 ile 0,20 mg/L siyanür oranı bir vatandaşta 2 mg/L çıkmıştı. Yani olması gereken azami değer 10 katı.

Bu süre içerisinde Valilik'in iddiasını

da değerlendiren **Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Ana Bilim Dalı** Başkanı Prof. Doktor **Ali Osman Karababa**, basına yaptığı açıklamada kan örneklerinin çoğunun siyanür zehirlenmesine işaret ettiğini, Valilik'in dediği gibi bir zehirlenmede idrar ve dışkı tahlillerinin bunu göstereceğini ancak bu tahlillerde enfeksiyon (**mikroplanma**) tarzında bir duruma rastlanılmadığını belirtti.

Onlar için değer, bizim için onlara değmez

Haberlerde çıkan tahlil kağıdında görünen siyanür miktarı litre başına 2 mg (**Gramın binde biri**). Bir insan vücudunun ağırlığının % 80'inin su olduğu düşünülürse ve siyanürün tüm vücuda aynı şekilde işlediği göz önünde bulundurulursa, ortalama ağırlığa (65 kilo) sahip bir insanı zehirleyen siyanür miktarı 104 mg (yani 0,1 gr) siyanürdür. Bir litre siyanür ile 4 gram altının saflaştırıldığı bir ülkede 10 insanın hayatı 4 gram altın ediyor demektir.

Egemenlerin ve onların bürokrat sözcülerinin açıkladığı gibi altın maddeleri milyon dolarlar da yatacak olsa, böyle bir rakam Ege'de yüzlerce insanın yaşamını tehlikeye atar.

Ama onlar için değer, çünkü insan değil para önemlidir. Bugün petrol için katliamlar yapanların uşakları altın için neler yapmaz ki! **Onların bu yolda devam edeceği kesindir. Bunun en bariz örneği Valilik'in kan tahlillerine el koymasındır.**

Lakin bizim için onlara değmez. Sırtımızda asalak gibi beslenen, bizi öldürerek para kazananlara değmez. Bergama köylülerinin **Euro Gold** ve **Normandy** şirketlerini nasıl dize getirdiğini, Ege'de siyanürlü altın aramaya karşı nasıl mücadele anıtı haline geldiklerini unutmamak lazım. (İzmir)

İHD'den fındık politikasına tepki

İHD Trabzon Şubesi de bir açıklama yaparak devletin fındık politikasını eleştirdi. Şube Başkanı **Gültekin Yücesan**, son aylarda yoğunlaşan **AKP-FİSKOBİRLİK** eksenli suçlama ve tartışmaların fındık üreticisinin daha fazla mağdur olmasına neden olduğunu ifade etti. Fındığını **FİSKOBİRLİK**'e veren üreticilerin bir kısmına, ürün bedellerinin ödenmediğine dikkat çeken Yücesan, fındığını emanete verenler ya da evinde saklayanların ise ürünlerinin değerleneceğini umarken, fındık fiyatlarının 2.5 YTL'ye düşürülmesiyle isyan etme noktasına geldiklerini belirtti. Fındıkta yaşanan sorunu, üreticinin ödenmeyen parasıyla ilgili olarak kaynak bulamamaktan değil, "Fındık ihracatçılarının fındık fiyatını düşürme çabalarından kaynaklanan bir sorun" olarak tanımlayan Yücesan, Türkiye'nin mahkûm edildiği ekonomik programla ilgili olarak görev alanların ise

uluslararası gerekleri yerine getirmekte olduğunu dile getirdi.

FİSKOBİRLİK Yönetim Kurulu'nun üretici lehine taban fiyatı belirlenmesinden rahatsız olan ithalatçı ve ihracatçı firmaların, büyük miktarda nakit dolaşımı gerçekleştirdikleri için bankaları etkilediklerini de iddia eden Yücesan, bankaların da yoğun tartışmaların yaşandığı bir ortamda, kendileriyle ilişkili olan bu kesimleri tercih etmeyi daha az riskli bulduklarını ifade etti. **FİSKOBİRLİK**'in 2006 yılı fındık ürünü için taban fiyatı belirlememe kararı almış olmasını, "Birliğe kredi verilmesini engelleyen ve bu yolla fındık fiyatının düşürülmesini sağlayan ihracatçı ve ithalatçı kesimlerle, Türkiye'nin uluslararası alanda ekonomik ilişkilerini belirleyen kesimlere uyum sağlama" niteliğinde olduğunu Yücesan, **FİSKOBİRLİK**'in fındık fiyatını düşürme amacıyla

düzenlenen kampanyaya teslim olduğunu savundu.

Yücesan, dünya fındık piyasasının yüzde 75'ini elinde bulunduran Türkiye fındık üreticisinin, uluslararası piyasa tarafından tek taraflı belirlenmeye çalışılan fındık ürününün değerini koruyabilmesi için başka çaresi de bulunmadığını dile getirdi. Hükümetten IMF ve Dünya Bankası'nın tarım politikalarını uygulamasının yerine mağdur edilen fındık üreticisine ne pahasına olursa olsun kaynak oluşturulmasını isteyen Yücesan, muhalefetin ise oynanan oyunun esaslarını ortaya koymayarak "Ben iktidara gelirim fındığa iyi fiyat verir, parasını da öderim" mantığıyla yaklaşmasının inandırıcı olmadığı gibi güven de vermediğini sözlerine ekledi. (H. Merkezi)

İHD Trabzon Şube Başkanı Gültekin Yücesan, son aylarda yoğunlaşan AKP-FİSKOBİRLİK eksenli suçlama ve tartışmaların fındık üreticisinin daha fazla mağdur olmasına neden olduğunu ifade etti.

“TMY’ler bizi yıldırıamayacak”

18 Haziran Salı günü saat 17:00’de Kartal Meydanı’nda bir araya gelen İşçi-Köylü, Devrimci Demokrasi, Atılım, Odak, İşçi Gazetesi, Kızıl Bayrak, Proleter Devrimci Duruş gazetelerinin çalışanları ve okurları devrimci ve sosyalist basına yönelik son dönemlerde artan saldırıları kınamak için bir basın açıklaması yaptı. “Devrimci sosyalist basın susturulamaz!” pankartı açan kitle, “Baskılar bizi yıldırıamaz”, “Yaşasın devrimci dayanışma”, “Faşizme karşı omuz omuza” sloganlarını attı. Gazete ve dövizlerin açıldığı eylemde basın açıklamasını Özgün Çetin okudu. Açıklamada, “Mayıs ayı içerisinde İşçi-Köylü Gazetesi Erzincan Temsilcisi Murat Demir’e silahlı saldırı düzenlenmiş, İşçi-Köylü Gazetesi Malatya Temsilcisi Erdiñ Özbay, Elazığ’daki 1 Mayıs eyleminin ardından tutuklanmış, İşçi-Köylü Gazetesi Malatya Temsilcisi Derya Gökmen’in evi sivil faşistlerce basılmış, yine İşçi-Köylü Gazetesi Kartal Temsilciliği 7 Temmuz’da ve 15 Temmuz’da saldırıya uğramış, temsilciliğin kapısı ve penceresi kırılmış, belgeler ve kitaplar dağıtılmış, fotoğraf makineleri, ses kayıt cihazı ve çeşitli CD’ler çalınmıştır. Bununla birlikte Devrimci Demokrasi Gazetesi’nin merkez bürosuna da 15 Temmuz günü aynı şekilde girilmiş ve bir dizüstü bilgisayar alınmıştır. Atılım Gazetesi’nin Kartal Temsilciliği’nin kapısı da Haziran ayı içerisinde kırılmıştır. Bizler tüm bu saldırıların faşist saldırılar olduğunu ve bu saldırılarla devrimci ve sosyalist basının sindirilmesinin amaçlandığını çok iyi biliyoruz. Tüm bunlarla birlikte baskıların daha da boyutlanacağını, hak gasplarının devam edeceğini gösteren Terörle Mücadele Yasası da Meclis tarafından kabul edilmiştir. Bizler devrimci ve sosyalist basın olarak işçi emekçilerin kurtuluş mücadelesini yükseltmek için dün olduğu gibi bugün de sesimiz, soluğumuz olan yayın çizgimizden asla vazgeçmeyeceğiz... Sistem, faaliyetlerimizden rahatsız olduğu için saldırılarını artırmaktadır. **Bu bilinçle hareket eden biz devrimci-sosyalist basın olarak sömürü düzenini teşhir etmeye, emekçi halkı mücadeleye çağırmaya devam edeceğimizi, baskıların bizleri yıldırıamayacağını bir kez daha haykırıyoruz**” denildi. Eyleme Yürüyüş dergisi, Barikat, DİSK/Genel-İş Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir, Emekli-Sen Kartal Şubesi, ESP ve EKD destek verdi.

BDSP çalışanı kaçırıldı

BDSP tarafından yapılan yazılı bir açıklamayla 20 Temmuz Perşembe günü de BDSP çalışanı Himmet Ekinci’nin saat 19:00 civarında

Kango marka araç kullanan sivil polis ekiplerince kimlik kontrolü ve GBT araştırması bahanesiyle 3 saat alıkonulduğu belirtildi. GBT kontrolü yapan sivil polislerin “Sen çok zıplıyorsun bir dahaki sefere ya kurşunu yersin, ya da F tipini boylarsın!” tehdidinde buldukları Ekinci’nin daha önce de JİTEM tarafından kaçırıldığı öğrenildi.

Devletin Terörle Mücadele adı altında tüm toplum üzerinde denetim kurma, baskı ve şiddetle susturma politikasının öncelikli hedefinin devrimciler olduğu biliniyor. Ancak devrimcilerin gözaltına alınması, baskı ve şiddetle sindirilemeyeceği de öteden beri bilinen başka bir gerçektir. (Kartal)

Faşist saldırılar bizleri yıldırıamaz!

Gazetemize ve çalışanlarımıza yönelik faşist saldırı ve baskılar yoğunlaşarak devam ediyor. Erzincan büro çalışanımıza yönelik gerçekleştirilen silahlı saldırı, Malatya büro çalışanlarımızın kaldığı evin gündüz vakti eli bıçaklı faşistlerce basılıp dağıtılması, İzmir’de dağıtımcımıza yönelik tehdit ve saldırı ve Kartal büromuza yönelik iki defa gerçekleştirilen saldırı devletin bu konudaki pervasızlığının örnekleri.

Kendisine yönelik silahlı saldırıdan sonra tekrar gazetede çalışmaya başlayan muhabirimiz Murat Demir’e yönelik son bir ay içerisinde çeşitli bahane ve uydurmalarla (“7-8 Nisan olaylarında yönlendiricilik-yöneticilik yapma”, “Niğde’deki örgüt mensuplarına koli gönderme”, “Ulular muhtarını örgüte hedef gösterme ve tehdit etme”, “gazeteye verdiği röportaj ve gönderdiği mektupta suç ve suçluyu övme, örgüt propagandası yapma” vb.) defalarca soruşturma ve davalar açılmıştır. Yine çalışanımız silahlı saldırı olayı ile ilgili devam eden davada “davacı olma” durumunda iken savcı ve hakimlerce “sanık” gibi muamele görmüş, Savcılık’ta verdiği ifadede suç duyurusunda bulunduğu ve şikayetçi olduğu jandarma binbaşısı başta olmak üzere bir çok kişi ve kurum hakkında “davanın seyrini değiştirmeyeceği” belirtilip, takip-sizlik kararı verilerek dava tez elden kapatılmaya çalışılmaktadır.

Yine Malatya büro çalışanımız Derya Gökmen de benzer gerekçelerle soruşturmalara uğramıştır. Tabii saldırılar bunlarla sınırlı değil. Büromuz açıldıktan sonra köy ve belde-lerde yaptığımız dağıtımı gazete dağıtımlarında kitle ile diyalog kurmamızı engellemek için doğrudan bize saldırarak keyfi gözaltılar gerçekleştirerek, bizleri yıldırımaya ve yine bizleri halkımıza “yasadışı” göstermeye çalışan faşist kolluk güçleri, şimdi ise yeni manevra ve taktiklerle çalışanlarımızı ve okurlarımızı engellemeye çalışıyor. Şöyle ki; Ulular’da gerçekleştirilen eylemi kullanarak, “bunlar çocuk katilleridir” vb. diyerek, yine büro çalışanlarımızdan Demir ve Gökmen’in arandıkları ve görüldükleri yerde “vur emri” verildiğinden tutun da; “Muhtarlara genelge

geldi, bundan sonra hiç kimse bu gazeteden almayacak” vb. yalanlarla halkımızı bizden soğutmaya, gazetemizi sahiplenmelerini engellemeye çalışıyor. Bugün bu ve benzeri saldırı ve baskıların, kimler tarafından ne amaçla yapıldığını çok iyi biliyoruz. Bugün emperyalist-kapitalist sistem ekonomik-siyasi krizlere girdikçe azgınlaşıyor, dünya halklarına saldırıyor, onları katlediyor. Emperyalist-kapitalist sistem krize girdikçe TC de krize giriyor, emperyalizm azgınlaştıkça, saldırganlaştıkça, katlettikçe TC de halka karşı azgınlaşıyor, saldırganlaşıyor, halkımızı katlediyor.

Bugün ülkemiz topraklarında sürekli var olan “devrimci durum” yükseliyor. Emperyalistlerin uşağı, halk düşmanı patron-ağalar ve onun faşist devleti faşist TC, halka ve esasta öncülerine saldırarak ömrünü uzatmaya, iktidarına yönelebilecek bir halk hareketini tüm gayretkeşliği ile milyonluk ordusu, iti-miti ve çakallarıyla, yüzlerce hapisanesi vb. ile engellemeye çaballıyor. **Bugün çeşitli milliyetlerden emekçi halk kitleleri; yaşamlarını her gün biraz daha zehir eden, fakirleştirip, yozlaştıran bu sistemden umudunu kesiyor.** Bugün, faşizm emekçi halk kitlelerinin umudu olabilecek devrimci bir gücün varlığını halk kitlelerinin sezinlemesinin dahi önünde set oluşturmak istiyor. Çünkü bu durum onları oldukça korkutuyor. İşte bundan dolayı bu yönüyle devrimci ve sosyalist basının gördüğü işlev ve bundan sonraki süreçte üstleneceği rol çok önemli. (Yeni çıkarılan TMY’de bu durum göz önüne alınarak hazırlanmış.) Bunun bilinci ile misyonumuzun farkına vararak görevlerimize sıkı sıkı sarılmalı, faşizme karşı halkın sesi olabilmeli, halka umudu işaret etmeli ve ona yönlendirebilmeliyiz. Bugün başta İK çalışanları olmak üzere tüm faaliyetçilerimizi ve okurlarımızı bu bilinçle görev başına çağırıyoruz.

(Erzincan İK ve Partizan okurları)

İzmir’de dağıtımcımıza saldırı

Gazetemizin okurlarına ve bürolarımıza yönelik saldırılar son dönem ülkemizde artan saldırganlıktan bağımsız değildir. Gazetemiz Kartal irtibat bürosunun yakın tarihlerde arkaya iki kez saldırıya uğramasının ardından İzmir’in Ödemiş ilçesinde gazetemizi dağıtan Mehmet İşcan adlı okurumuza ülkücü faşistler saldırmıştır. Okurumuza yönelik bu saldırıyı kınamak için 14 Temmuz Cuma günü saat 12:30’da İHD’de basın açıklaması düzenledik. Yapılan açıklamada bu baskıların bizleri yıldırımayacağını bir kez daha dile getirdik. İHD İzmir Şube Başkanı Lütfü Demirkapı da saldırıların devlet destekli olduğunu vurgulayan bir konuşma yaptı. (İzmir)

✓ Ekin Saygılı’ya da polis terörü

Tutuklanan sendikacı Kamber Saygılı’nın oğlu Ekin Saygılı, Kartal’da Garip Çağlar’la birlikte gezerken “kimlik kontrolü” bahanesiyle polis tarafından tartaklandı ve karakola götürüldü. Burada da polisin şiddetine maruz kalan Saygılı için ESP, Kartal Adliyesi önünde bir basın açıklaması yaparak suç duyurusunda bulundu. Açıklamada raporlarla yapılan işkencenin kanıtlandığı, polisin yeni TMY ile birlikte açıktan işkenceci yüzünü gösterdiği belirtildi.(Kartal)

✓ İzmir’de ESP’lilere gözaltı ve tutuklama

Gündoğdu Meydanı’nda yapılan 1 Mayıs mitingine katıldıkları ve yasadışı pankart ve flama taşıdığı gerekçesiyle 11 ESP’li 13 Temmuz 2006 tarihinde gözaltına alındı. 14 Temmuz’da ESP ve SGD Kemeraltı’nda konuyla ilgili bir basın açıklaması yaptı. “Gözaltındaki serbest bırakılsın”, “Baskılar bizi yıldırıamaz” sloganlarının atıldığı eylem Amerikan Konsolosluğu’nun önünde yapıldı. Basın açıklamasında gözaltına alınan ve ardından serbest bırakılan SGD’li Nazım Sarıkaya, gözaltındayken kendilerine “örgüt üyeliği”ni kabul etmeleri için baskı yapıldığını belirtti. Gözaltına alınanlar daha sonra serbest bırakılırken, Emin Orhan isimli bir kişi ise tutuklandı ve Kırıklar F Tipi Hapishanesi’ne konuldu. (İzmir)

✓ Organ mafyasına halk tepkisi

Şakirpaşa’da çocukların organ mafyası tarafından kaçırılarak öldürüldüğü söylentileri üzerine mahalle halkı eylem yaptı. Eşit Özgür Yurttaş Hareketi tarafından örgütlenen eylemde “Organ mafyasına hayır”, “Ölmek istemiyoruz” sloganlarını atan kitle adına konuşan Aysel Türkmen, bu tür çetelere karşı polisin sessiz kaldığını, halkın daha duyarlı olması gerektiğini söyledi. Eylemde “Biz çocuklar ölmek istemiyoruz”, “Çocuklar ölmek istemiyor” yazılı dövizlerde açıldı. (Mersin)

Sorular bir gün, sorular!

Mardin Kızıltepe’de babasıyla beraber evinin önünde katledilen **Uğur Kaymaz**’ın davası devam ediyor. Cesedinin yanına boyundan büyük Kaleşnikof tüfek bırakılan ve “**terörist**” ilan edilmek istenen Kaymaz’ın davasında; polislerin halen serbest olması fazlasıyla tartışılırken, kısa süre içerisinde dava Mardin’den Eskişehir’e alındı.

Sanık polisler ellerini kollarını sallarken, devletin kolluk güçleri daha nice katliamlara imza attılar.

Şemdinli davasında halkın kontrgerillayı suçüstü yakalaması ve burjuva yargıya teslim etmesi, bu yargıdan “**ceza**” çıkması her ne kadar kısa vadede düşünenleri sevindirir de daha sonrasında bu “**insanlara**” halka karşı işledikleri suçun “**sıfatıyla**” ceza verilmeyince devletin adaleti tekrardan teşhir olmuştu.

Bu dava sonucu üzerine patron-ağa devletinin ve icraatlarının gerçekte halk adına yapılmadığı, devletin bir parçası olan militarist örgütlenmelerin her zaman için korunacağı veya bir bölümünün “**feda**” edilebileceği ortaya çıksa da, bu dava Uğur Kaymaz davasının görüntüsü kararttı, yani gündemden düşürdü.

Bir tarafta devletin “**münferit**” güçleri sözde yargılanıp cezalandırılırken, tam anlamıyla devletin emrinde bunu yapanlar ise Ahmet ve Uğur Kaymaz’ın davasında korunmaya devam etti.

19 Temmuz Çarşamba günü Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen dava ve gelişen olaylar bunun bariz örneğidir.

Köpek kimin; ip kimin?

Büyüklerimizin bir lafı vardır; “**köpek kimin, ip kimin?**” Birinin himayesindeki size saldırırsa, bu saldırı münferit değildir. Böyle “**insanlar**” birilerinin himayesindeyse, birilerinin düzenli kontrolündeyseniz bu saldırıyı o yapmıştır. Mesele köpek değil, tasmayı tutandır!

Kızıltepe olayında da vaziyet bu atasözünü ister istemez hatırlatıyor. Çünkü gelişmeler bu yönde oluyor. Geçtiğimiz hafta bir celsesi daha görülen davada Adalet Bakanlığı, müdahil (**Uğur Kaymaz ve babası adına katılan**) avukatlarının isim listesini istiyor. Müdahil avukatlarından **Kemal Aytaç**, basına şu açıklamayı yapıyor; “**20 yıllık avukatlık hayatımda böyle bir uygulama görmedim. (...) Biz bu ülkede savunma görevi yapıyoruz. Bilinen insanlarız. Kapalı bir iş görmüyoruz.**”

Fakat egemenler için, kontrgerillanın başındaki komutanlar için demokratik taleplerden yana olan, yaşam, örgütlenme, söz ve hak alma özgürlüklerinden yana olanlar zaten TMY ile terörist ilan edildi. Yeni CMK’da “**terörist**”lerin hakkını savunan avukatlar için fazlasıyla yaptırım ve engelleme mevcuttur.

Devletin bir parçası olan ordu ve polisi, aynı devletin bir parçası olan ve aynı sınıfa hizmet eden yargıya şikayet etmek bu nedenle anlamsız hale geliyor.

Davanın gidişi aynı, hesap nerede?

Uğur Kaymaz’ın katledilmesinin üzerinden Şemdinli davasından çok daha fazlasıyla zaman geçmesine rağmen halen devlet delilleri tartışmaktadır. Bu duruşmada müdahil avukatların özellikle üstünde durduğu belli başlı başlıklar arasında bunun ne kadar bariz bir katliam/katletme olduğunu ortaya koymaktadır. Sözde anlık gelişmenin olduğu Kaymaz ailesinin evi, delillerin de gösterdiği gibi 24 saat gözlem altında tutulmuştur. Olayın anlık olarak geliştiğini savunan tutanaklara karşı ise müdafî avukatlar şunu demektedir;

“Olaydan sonra çekilen polis kamerasında ölenlerin ayaklarında bulunan terliklerin, ayaklarından düşmemesi bu iddianın doğru olmadığını göstermektedir. Tüm olay 6 metre yükseklikte bir alanda geçiyor. Olay mahallinde bulunan tankerde de kurşun izi yok. Bu çatışma olmadığını (yani “**çatışma**” yoksa “**katletme**” vardır) gösterir.”

Şiracının şahidi ise bozacı oldu. Kaymazlar için “**itiraforda**” bulunan itirafçı Cemal Düzenli’nin “**etkin pişmanlık**” yasasından faydalandığını hatırlatan avukatlar Düzenli’nin etki altında kalabileceğinin açık olduğunu, bilmediği şeyleri bilmiş gibi söyleyebileceğini ve bu tanığın(!) ifadesinin ölümle meşrulaştırmak için sonradan yaratıldığını söyledi.

Topluma unutturmak için davayı kaçırmak/saptırmak lazım!!!

Davanın Eskişehir’de görülmesine rağmen ve keşif yapılması talepleri defalarca reddedilen avukat Aytaç; “**Ne yazık ki Türkiye’de davalar taşınıyor. Olay Mardin’de dava Eskişehir’de görülüyor. Mardin’e keşfe kim gidecek? Türkiye’de Yargıç bağımsızlığı da yok!**” dedi.

Davanın başka şehire alınmasının sebeplerinden biri de kuşkusuz bölge halkının katılımının azaltılmasıdır.

Unutma/unutturma!

Uğur Kaymaz davasını bitirecek olan burjuva adalet sistemi değildir, infaz edilen yüzlerce insanın hesabını soracak olan da bu mekanizma değildir. Faşizmden hesap, faşizmden icazet beklenerek de sorulamaz. Faşizmden hesap aktif, eylemlilikle halk muhalefeti ile sorulur.

İşte tüm bunların ilk adımı olarak da Kızıltepe davasını, Uğur Kaymaz davasını unutmamız ve unutturmamız gerekir.

Dayanışma Gazetesi muhabirine faşist saldırı

13 Temmuz’da İzmir’de yaşanan gözaltılarla ilgili 21 Temmuz Cuma günü **Galatasaray Postanesi** önünde basın açıklaması yapan Dayanışma Gazetesi ve Atılım Gazetesi emekçileri, saldırıları protesto etti. Basın açıklamasını okuyan **Mukaddes Erdoğan Çelik**; TMY’nin yasallaşmasıyla devrimci, demokrat ve yurtsever çevrelere saldırıların yükseldiğini belirterek, İzmir’de yaşanan saldırıyı kınadı. Polis her türlü baskı ve saldırısına alkış tutan bir kısım medya kurumunun ise durumu farklı lanse ederek polisten aldığı “**Polis örgüt evine baskın yaptı**” bilgisiyle

haber yaptığını söyledi. Gözaltına alınanların daha yargı önüne çıkmadan “**teröristler**” diye lanse edildiğini belirten Çelik, tüm bu yaklaşım ve saldırılara rağmen arkadaşlarının mahkemede polisin iddialarını boşa çıkardığını anlattı.

Emin Orhan haricinde herkesin serbest bırakıldığına değinen Çelik, Emin Orhan’ın ise 1998 yılındaki bir davasından hakkında gıyabi tutuklama kararı olduğundan ötürü **Kırıklar F Tipi Hapishanesi**’ne götürüldüğünü belirtti.

Orhan’ın durumu ile ilgili; “Emin Or-

han’ın gıyabi tutuklaması olduğu dava İstanbul’da olmasına rağmen halen İzmir Kırıklar F Tipi Hapishanesi’nde tutulmaktadır. Tecrit koşullarında hücrede tutulan Emin Orhan’ın sevki cezaevi idaresi tarafından bir haftadır bir takım gerekçelerle keyfi bir biçimde bekletilmektedir” dedi.

Ardından söz alan **Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu** sözcüsü Necati Abay, Emin Orhan’ın susturulmak istendiğini ancak kaleminin ışık tutacağını söyledi. Eyleme Atılım ve Dayanışma gazetesinin yanısıra SGD ve ESP de destek verdi. (İstanbul)

Pazarcılar, büyük marketlerin “trafiğini tikiyor!”

Maltepe’deki merkez pazar esnafı, Belediye’nin pazaryerini kaldırma kararına karşı **17 Temmuz 2006** tarihinde bir gün boyunca tezgâhlarda satış yapmayarak kararı protesto etti. Maltepe Belediyesi önünde bir araya gelen pazarcılar uzun bekleyişin ardından, bir heyet aracılığı ile Belediye yetkililerine taleplerini ilettiler. Görüşmede heyete “**Trafiği aksattığı gerekçesiyle**” pazaryerini kaldıracağını ilettiler. Belediye yetkilileri, bu kararın değişmeyeceğini tekrarladı. Belediye’nin tutumu üzerine Maltepe pazarının kurulduğu yere dönen esnaf, pazar girişinde açtıkları tezgâhlarda satış yapmadı, “**Merkez Pazar’ın kaldırılması-**

nı istemiyoruz” yazılı dilekçeler hazırlayarak, halktan pazarın kaldırılmaması için imza toplandı. Pazaryerinin kaldırılmasına karşı çıkan ve esnafı desteklediklerini belirten halk, ucuz ve sağlıklı gıda temin etmenin yolunun pazar alışverişi olduğunu belirterek, pazarın kaldırılmasına karşı çıktı. 10 bin dilekçe toplayan pazarcılar, bu dilekçeleri 500’ün üzerinde pazarcı ve halktan insanla birlikte yürüyerek Belediye’ye verdi.

Yıllardır Maltepe Merkezi’nde kurulu bulunan pazarın, **Maltepe Belediyesi Meclis kararı ile Yüzevler**’e taşınması planlanıyor. Önceleri “ **ağaçlara zarar veriyor, balkonlara**

asılan tezgâh ipleri halkı rahatsız ediyor” gerekçelerini ileri süren Belediye yönetiminin, bu gerekçelerini plastik malzeme kullanarak geçersiz kılan pazar esnafı, şimdi de “trafiği aksattığı” gerekçesi ile karşılaştı. Pazarın kalkması ile 550 tezgâh sahibi, 1600 işçinin işsiz kalacağını belirten pazar esnafı, Belediye’nin bu kararının arkasında büyük market sahiplerinin taleplerinin bulunduğu dikkat çekti. Eylemlerine devam edeceklerini söyleyen pazarcılar, pazarda 500 YTL olan domatesin, markette 2 YTL üzerinden satıldığını da belirtiyor.

(Kartal)

✓ Dersim’de ihbarcılık bildirisi

Dersim’de **Emniyet Müdürlüğü** tarafından dağıtılan bildirimlerde halka ihbarcılık dayatılıyor. Dağıtılan ilanlarda, mevsim şartlarının dışında giyinen, hamile görünümü ile şüphe uyandıracak kişilerin polise bildirilmesi isteniyor. Arka sayfasında 13 madde ile Dersim halkına nasihatlerin yer aldığı bildirimlerde, birçok yaylası “**güvenlik**” nedeniyle yasaklanan Pülümür’ün sahibinin halk olduğu belirtilerek, şu ifadelerle yer veriliyor:

“**Ovacık’ın ovalarından Pülümür yaylalarına kadar her taşın ve toprağın gerçek sahibi siz halkımız ve Türk devletidir. Kimseye boyun eğmeyin, emeginizin, çalışma azim ve gayretinizin karşılığını yalnız aileniz ve ülkeniz ve ülkenin çıkarları için kullanın.**”

Operasyonların ve saldırıların devam ettiği kentte, bildirimlerin polis ekiplerince mahalle ve kent merkezinde dağıtılması tedirginliğe neden oldu. (Malatya)

Malatya ve Elazığ E Tipi Hapishanesi'nde HAK İHLALLERİ HAT SAFHADA

19 Aralık 2000 yılında yaklaşık 20 hapishanesinde yapılan **Hayata Dönüş** katliamının ardından Türkiye'de bulunan bütün hapishanelerde insanlık dışı uygulamalar artmış ve keyfi uygulamalar da sınır tanımaz noktaya ulaşmıştı. Bugün birçok F tipi hapishanede saldırılar sürerken, devlet her hapishanede farklı uygulamalarla saldırılarını boyutlandırıyor. 1 Mayıs 2006 tarihinde Ela-

✓ “Büyük devlet”, büyük hapishanelerine aldığı ama düşlerini prangalayamadığı siyasi tutsaklara her geçen gün yeni sıkıntılar yaratarak teslimiyetçi bir kişilik yaratmaya çalışıyor.

zığ'da yapılan 1 Mayıs mitinginde tutuklanıp **Elazığ ve Malatya E Tipi Hapishanelerinde** kalan 1 Mayıs tutsaklarından aldığımız bilgiler taşra hapishanelerindeki uygulamaların keyfilikliğini gözler önüne seriyor. Çeşitli şekillerde uygulanan saldırılar sadece siyasi tutsakları değil, adli-leri de kapsamaktadır.

Birçok hapishanede saldırıların kamuoyuna yansımaması için kendilerince dikkatli olmaya çalışan hapishane idareleri, bunun tersine taşra hapishanelerinde adlilerden çekinmiyor olacaklar ki, saldırılarında sınır tanımıyorlar. **Edindiğimiz bilgilere göre, Elazığ E Tipi'nde hiçbir yasal dayanağı olmadığı halde, toplatılmamış, yasaklanmamış yayınlar tutsaklara verilmemektedir.** Her şey kantinde para ile satılmakta! Her tutuklu ve hükümlüye verilmesi gereken masa, sandalye gibi temel eşyalar da

kantinden para ile satılarak hapishane-nin ticarethane haline getirildiği ortadadır.

Hapishaneye gelen dünya klasikleri de dahil olmak üzere birçok kitap hiçbir gerekçe gösterilmeden içeriye alınmamaktadır. **Hapishanede her giriş ve çıkışta defalarca arama yapılmasına rağmen adli tutuklular arasında esrar ve benzeri uyuşturucu maddelerin kullanıldığı belirtilmektedir.** Avrupa Parlamentosu tarafından Türkiye'deki hapishanelerden sekizi pilot hapishane seçilmiş ve çeşitli eğitim programları başlatılmıştır. Bu yüzden işkenceyi (fiziki) kullanmayan idare ve gardiyanlar; adli tutuklular arasında yaşanan kavgalara müdahale etmeyerek “**Biz yapmıyoruz, kendileri yapsın**” anlayışını hayata geçirmektedir.

Elazığ E Tipi Hapishanesi'nin, birkaç yıl içerisinde Türkiye'deki hapishaneler arasında kötü muamelelerin en çok yaşandığı hapishane olduğunu da unutmamak gerekir. Birçok adli tutuklu herhangi bir karşılığı olmadan emek gücü sömürülerek çeşitli işlerde çalıştırılmak-

tadır. Siyasi tutsaklara (**1 Mayıs tutsakları**) keyfi olarak adli tutuklu oldukları dayatılmaya çalışılmıştır. Tutuklular özellikle de adli tutuklular, haftada bir olan ziyaretçi görüş hakkını sadece 15 dakika olarak kullanabilmektedir.

Elazığ E Tipi Hapishanesi'nde ege-menlerin saldırıları bu şekilde uzayıp giderken Malatya E Tipi'nde de benzer saldırılar yaşanıyor. Bu saldırılara birkaç örnek de şöyle sıralanabilir. **Hasan Hüseyin adli baş gardiyanın öncülüğünde bir grup gardiyan tarafından tutsaklara işkence, hakaret vb. yapılırken yine bu baş gardiyan tarafından provokasyonlar da yapılmaktadır.** İdare yeni tutuklanan tutsaklara “Depoda masa, sandalye yok” diyerek vermemektedir. Bu yüzden “büyük devletin” hapishanelerinde mahkumlar ayakta yemek yemekte ve yerde oturmaktadır. Hapishaneye getirilen tutsaklara keyfi ve onur kırıcı aramalar dayatılıyor. Kabul etmeyenlere zor kullanılarak yapılıyor. Yine bu hapishanede yayınlar ya çok geç tutsaklara veriliyor ya da gerekçe gösterilmeden verilmiyor. (**Malatya**)

PKK'li tutsaklara linç girişimi

21 Mart 2005 tarihinde Mersin'de bayrak yakma provokasyonu ile devlet eliyle başlatılan linç siyaseti hatırlanacağı gibi Türkiye'nin birçok ilinde geliştirilmişti. **Trabzon ve Sakarya** ile başlayan, son olarak 1 Mayıs 2006'da Elazığ ve sonra da Trabzon'da devam eden linç saldırısı mahkemeye çıkarılan tutsaklara yönelik de hayata geçirilmeye başlandı.

14 Temmuz 2006 tarihinde Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesine (Eski DGM) gö-

türülen 3 PKK tutsağı; **Erdal Özdoğan, Hüseyin Yaşar ve Murat İpek;** bizzat askerlerin gözetimi altında linç girişimine maruz kaldılar. Elleri kelepçeli olan PKK'li tutsaklara bilinçli bir şekilde elleri kelepçelenmeyen 10 adli tutuklu tarafından hakaret edildi ve linç saldırısına maruz kalındı. Mahkemede 10 adli tutuklunun beklediği bekleme odasına konulan PKK tutsakları, saldırıya bu esnada uğradılar, saldırı sonucu çeşitli yerlerinden yaralandılar.

Hapishaneye götürülen İpek, Yaşar ve Özdoğan'ın tedavileri hapishanede engellenirken ailelerin verdiği bilgiye göre askerler saldırıyı gördüğü halde bir müdahalede bulunmamış ve seyrederek bu saldırının bizzat idare ve askeriye tarafından örgütlendiğini göstermiştir. Adli tutukluların uyuşturucu kaçaklığından yargılandığını da dile getiren aileler, saldırganların hangi hapishaneden getirildiğini de bilmediklerini belirtti.

(H. Merkezi)

TUHAD-DER'den duyarlılık çağrısı

Diyarbakır TUHAD-DER, 14-21 Temmuz “**Cezaevleri ile Dayanışma Haftası**” nedeniyle **Tutuklu ve Hükümlü Aileleri Hukuk Dayanışma Federasyonu** (TUHAD-FED) binasında basın açıklaması yaptı. Açıklamaya DTP Diyarbakır İl Başkanı **Hilmi Aydoğdu**, TUHAD-FED Genel Başkanı **Ali Erdemirci**, Diyarbakır Barış Anneleri İnisyatifi üyeleri ile TUHAD-DER yöneticileri katıldı.

Basın açıklamasından önce kısa bir

konuşma yapan TUHAD-FED Başkanı Ali Erdemirci, yasal düzenlemelerle hapishane yöneticilerine verilen sınırsız yetkilere dikkat çekerek, hapishanelerde hücre cezası, görüş yasağı, ortak alanları kullanma, haberleşme araçlarının kullanılması gibi yasakların uygulandığını söyledi.

Ardından TUHAD-DER Yönetim Kurulu adına **Ayşe Kaya**, açıklama yaptı. Hapishanelerin bir ülkenin yönetimini, ik-

tidarını ve kültürünü gösteren en rasyonel alanlar olduğunu söyleyen Kaya, “**Bir ülkede hapishanelerdeki tutsak sayısı, adliye saraylarının büyüklükleri o ülkenin demokrasiyle sorun yaşadığını gösterir**” dedi.

Siyasi tutsaklara yönelik tecridin gün geçtikçe ağırlaştırıldığını kaydeden Kaya, hapishanelerde uygulanan hak gaspları ve disiplin cezalarına dikkat çekti.

(Malatya)

Unutmayacağız!

21 Temmuz Cuma günü saat 12:30'da bir araya gelen İCİ üyeleri 1996 SAG ve ÖO şehitlerini anmak için bir eylem yaptı. Saygı duruşu ile başlayan ve “**Yaşam süresiz açlık grevi, ölüm orucu direnişimiz**”, “**Devrim şehitleri ölümsüzdür**” sloganlarının atılmasının ardından yapılan açıklamada hapishanelerdeki insanlık dışı işkencelere karşı duran **Kemal Pir, Hayri Durmuş, Akif Yılmaz, Ali Çiçek**'in 14 Temmuz 82'de kimliksizleştirilmeye karşı Diyarbakır Zindanı'nda bedenleriyle yanıt oldukları vurgulandı. Eylem 12 adet karanfilin hapishane kapısına bırakılmasıyla sona erdi. (İzmir)

“Yasanızı tanımıyoruz!”

TMY Tasarısı **18 Haziran Salı** günü Resmi Gazete’de yayınlanarak yürürlüğe girdi.

18 Haziran Salı günü **Galatasaray Postanesi** önünde toplanan ve aralarında **DTP, EMEP, İHD, ESP ve Partizan**’ın da bulunduğu çeşitli kurumlar ve siyasi partiler **Ahmet Necdet Sezer**’e faks göndererek yasayı protesto etti. Metni okuyan **Doğan Erbaş**, önce kısa bir konuşma yaparak ardından TMY’nin bütün itirazlara, halkın iradesine ve halkın düşüncesine rağmen Meclis’ten geçtiğini, kamuoyunun tepkisinin ise halen dinmediğini ve bugün de Sezer’in yasayı onayladığını duyduklarını belirtti.

Bu yasanın onaylanmasının Türkiye’deki hak ve özgürlükler alanını daraltacağını sözlerine ekleyen Erbaş, halkın yaşam alanının da bir nevi hapisaneyeye dönüşeceğini ifade etti. **Bu yasanın devlet eliyle hak ihlallerini tırmandıracağını, gözaltında kayıp, infaz ve keyfi gözaltıları hayatın bir parçası haline getireceğini söyledi.**

Kamuoyunda bu kadar tartışmalı olan bir yasanın birkaç maddesine iptal davası açılarak sorun olmaktan çıkmayacağını ifade eden Erbaş, konuşmasının sonunda **“Yeni TMY tümünden geri çekilmelidir”** dedi.

Açıklamanın ardından postaneye gi-

ren kitle burada metni Çankaya’ya faks olarak eylemlerini bitirdi. **(İstanbul)**

Siirt’te TMY eylemi

TMY, Siirt’te yapılan bir eylemle protesto edildi. **Eğitim-Sen Siirt Şubesi**’nde bir basın açıklaması yapan İHD Siirt Şubesi TMY’nin geri çekilmesini istedi. Şube Başkanı **Vetha Aydın**, okuduğu açıklamada; Türkiye’de hak ve özgürlüklerin alabildiğine daraltıldığını, sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinin birer tabela örgütüne dönüşeceğini, en ufak bir amblem ve işaretin terörist damgası yemek için yeterli olacağını belirtti.

Diyarbakır’da TMY protestosu

KESK Diyarbakır Şubeler Platformu TMY’yi protesto ederek bir basın açıklaması yaptı.

AZC Plaza önünde bir araya gelen KESK Şubeler Platformu üyeleri bir eylem yaptılar. Kitle adına açıklamayı yapan Tarım Orkam-Sen Diyarbakır Şube Başkanı **Şeyhmuz Önal**; sendikaların parasız sağlık ve eğitim talebinin “terör örgütünün” propagandası olarak değerlendirileceğini, 3 yıla kadar hapis verileceğini ifade etti. **(Mersin)**

TAYAD’DAN EYLEM

Tecrit işkencesini gündemde tutmak için TAYAD’ın her Pazar gerçekleştirdiği mektup okuma eyleminin bu haftakinde Tercir F Tipi’nde bulunan **Fırat Özçelik**’in mektubu okundu. Özçelik mektubunda; suların yine akıtılmadığından, tutsaklara gönderilen yayınların verilmesi noktasında hapisane idaresinin keyfi tutumlar sergilediğinden bahsediyordu. Özçelik ayrıca hücrede zamanın, mekânın ve mekânları yaptırılan kölesi olmamak için zamana ve mekâna nasıl hükmettiklerini anlatıyordu. Mektubu dinleyen herkese **“Sana tecridi anlatmak istiyorum sen de başkalarına anlat”** çağrısında bulunuyordu. Son zamanlarda artan saldırıları linç girişimleri ile ilgili de **“Onuncu köy doğruların köyüdür. Sayımız böyle böyle artacak. Diğer dokuz köyü kendi yalnızlığına terk edelim. Biz de yalanı dolanı tecrit edelim. Doğru haklı olan kazansın, yani biz...”** diyordu Özçelik. Mektubu okuyan TAYAD’lı Nagehan Kurt “Tecrit sürdükçe bizim de eylemlerimiz sürecektir” dedi. 27 Temmuz’da saat 13:00’de yine Sultanahmet Parkı’nda 96 Ölüm Orucu şehitleri için anma düzenleyeceklerini bildirdi. **(İstanbul)**

Kürkçüler’de baskılar devam ediyor!

Adana Kürkçüler Hapishanesi’nde hapishane idaresinin saldırı ve baskıları devam ediyor. Son olarak **İbrahim Güner** isimli tutsak, gardiyanların saldırısı sonucu ağır şekilde yaralandı. Kaburga ve çenesinden ciddi şekilde hasar alan Güner, şu an yemek yiyemiyor ve şiddetli ağrılar çekiyor. Konuyla ilgili 15 Temmuz tarihinde **Kürkçüler F Tipi Hapishanesi**

önünde bir araya gelen **İHD Adana Şubesi Cezaevi Komisyonu** yaşananları protesto etti. Kitle adına konuşan İHD Şube Sekreteri Ethem Açıklan, AKP hükümetinin çıkardığı Ceza İnfaz Kanunu ile hapishanelerdeki saldırı furiasının önünü açtığını belirterek, baskılar ve işkenceler sona erene kadar mücadelelerinin süreceğini ifade etti.. **(Mersin)**

Kadın tutsaklara Adana’dan destek

İHD Adana Şubesi üyeleri, kadın tutsakların Ankara **Ulucanlar Hapishanesi**’nden Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi’ne götürülürken saldırıya uğramalarını kınayarak, sorumluların yargılanmasını istedi.

Cezaevi Komisyonu üyeleri, kadın tutsaklara yapılan saldırıyı kınamak amacıyla dernek binası önünde basın açıklaması yaptı. Sık sık **“Devrimci tutsaklar onurumuzdur”**, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek” ve **“Tecriti kaldırım ölümleri durdurun”** şeklinde slogan atan kitle adına

açıklamayı yapan **Erbesit Özdemir**, hapishanelerde işkence politikalarının her geçen gün arttığına dikkat çekti. Ankara’dan Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi’ne götürülen Nilüfer Şahin, Figen Çağrı ve Necla Çomak adlı tutsakların işkenceye maruz kaldığını belirten Özdemir, tutsakların hapishane girişinde çıırılçılak soyularak dövüldüğünü ifade etti. Saldırıya maruz kalan bir tutsağın intihar girişiminde bulunduğunu söyleyen Özdemir, yapılan saldırı ve işkenceyi kınadı. **(Mersin)**

“Ben sadece avukat değil, aynı zamanda devrimciyim”

Tecride karşı sesi yükseltmek için Ölüm Orucu’na başlayan Avukat **Behiç Aşçı** ile eyleminin 107. gününde görüştük. Bir avukat olarak Ölüm Orucu’na girmesinin birçok kişiye anlamsız geldiğini söyleyen Aşçı, bu durumu şöyle açıklıyor:

“Ben kendimi sadece bir avukat olarak görmüyorum ben aynı zamanda bir dev-

rimciyim hatta avukatlık kimliğim ikinci planda. Ölüm orucuna girme kararımı almamı sağlayan devrimci kimliğim olmuştur. Tabi bu bir anda alınmış bir karar değil. 6 yıldır F tiplerinde süren bir tecrit var. Biz de devrimci bir avukat olarak tecride karşı mücadele ettik. Bu konuda bir sonuç elde edemedik, tecrit konusunda temel meseleleri çözemedik. Tecrit konusunda geri adım atılmadığı gibi tecrit her gün daha da artırdı.”

Sözüne devam eden Aşçı, **“Her zaman yaptıklarımız, basın açıklamaları vs. direnişi büyütüyor. Sansürü aşmak noktasında ileri bir adım atmamız gerekiyor. Düzen içerisinde avukatlık kimliği önemli bir faktördür. Bu faktörü düşündüğümüzde Ölüm Orucu kararı almak çok zor olmadı”** dedi. Direnişin kamuoyu üzerindeki etkisini sorduğumuzda ise “Bugün direnişin 107. günü, elbette hedefledi-

ğimiz yerde değil. Ama direnişimizin gidişi açısından baktığımızda daha güçlendiğimizi, sesimizin daha çok insana ulaştığını söyleyebilir. Sansürü aşma konusunda olumlu adımlar attık” şeklinde yanıt verdi.

Son olarak sağlık durumunu soruyoruz Behiç Aşçı’ya; **“Şu an bir sağlık proble-**

mimiz yok, kilo kaybı var, o da normal. Şu ana kadar 22 kilo kaybettim. Onun dışında tansiyon, nabız, vücut ısısını sabah akşam kontrol ediyoruz. Uyku problemi yok, ağrı yok, kusma yok, hareket kısıtlılığı yok... Sanırım bunlar bir noktadan sonra başlar” dedi.

Aşçı Ölüm Orucu’na devam ediyor

26 Haziran 2006 tarihinde sabah saatlerinde **Forbest Caddesi** girişinde açlık grevi yapan TAYAD’lı ailelere polis, zabıta ve Çevik Kuvvet saldırı. Saldırı sırasında **Songül Ekenoğlu**, Burak Demir, **Osman Bezek**, Ömür Cerrahoğlu, **İlknur Varal**, Hamza Çimen dövülerek ve yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı. Ancak gözaltına alınanlar ayrı ayrı yerlere bira-

kıldı.

Saldırının ardından tekrar açlık grevi yaptıkları yere gelen aileler eylemlerine devam edeceklerini duyurdular. Saat 12:00 civarında yine aynı ekipler tarafından ailelere yönelik bir saldırı daha gerçekleşti. Saldırı ve gözaltıların ardından aileler direnmeye devam edeceklerini belirttiler. **(İzmir)**

Emekçileri sıkboğaz edenler, sermayeye imtiyazda sınır tanımıyor

KESK'liler ülkenin birçok yerinde yüzde 10'luk ek zam talebinde bulundu.

İSTANBUL

KESK İstanbul Şubeler Platformu üyeleri Aksaray Metrosu önünde yüzde 10'luk ek zam taleplerini dile getirdi.

"**Ek zam hakkımızdır**", "Toplu görüşme değil toplu sözleşme" ve "**Yüzde 10 ek zam istiyoruz**" yazılı dövizler taşıyan KESK'liler, adına Eğitim-Sen Genel Başkanı **Alaaddin Dinçer** bir açıklama yaptı. Dinçer, kamu emekçilerinin ekonomik ve sosyal taleplerinin karşılanması ve insanca yaşanacak bir ücret almaları için, toplu görüşme yerine toplu sözleşme ve yüzde 10 ek zam talep ettiklerini söyledi. Dinçer, taleplerinin karşılanması halinde meydanlara çıkarak demokratik haklarını kullanacaklarını da duyurdu.

Açıklama, "**Sefaletle teslim olamaya çağız**" ve "**IMF değil emekçiler yönetsin**" sloganlarıyla son buldu.

ANKARA

KESK Ankara Şubeler Platformu üyesi yaklaşık 100 kamu emekçisi ek zam taleplerini dile getirmek için, Kızılay YKM önünden Başbakanlık'a yürüdü. "**Ek zam istiyoruz**" dövizlerini taşıyan KESK üyeleri, sık sık "**Zafer direnen emekçinin olacak**" ve "**Sadaka değil, toplu sözleşme**" sloganlarını attı. Polislin Başbakanlık önünde basın açıklaması yapılmasına izin vermemesi üzerine KESK'liler basın açıklamalarını Başbakanlığa 50 metre mesafede yaptı. Burada konuşan KESK Genel Sekreteri **Abdurrahman Daşdemir**, İsrail'in Filistin'e yönelik saldırılarını da protesto etti.

İZMİR

KESK İzmir Şubeler Platformu üyesi yaklaşık 200 kişi, "**Ücret adaletsizliğine hayır, ek zam istiyoruz**" talebiyle Konak Eski Sümerbank önünde biraraya gelerek İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne kadar yürüdü. Kitle, alkışlar eşliğinde, "**Ek**

zam istiyoruz" ve "**Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız**" şeklinde sloganlar attı.

Burada KESK İzmir Şubeler Platformu adına açıklama yapan Yapı Yol-Sen Genel Sekreteri **Bahri Yıldırım**, AKP hükümetinin eliyle IMF politikalarıyla Türkiye'nin her geçen gün biraz daha uçurumun kenarına itildiğini söyledi. Hükümetin 2005 yılı toplu görüşmelerinde "**Kamu emekçilerini enflasyona ezdirmeyeceğiz**" sözlerinin aldatmacadan ibaret olduğunu ifade eden Yıldırım, "Ekonomik kriz alım gücümüzü yüzde 10 geriletmiştir. Bu günkü ekonomik gelişmeler, son yaşanan ekonomik kriz ve dövizlerdeki dalgalanmalar, enflasyon beklentisini yüzde 15'lere çıkarmıştır. Ekonomik ve sosyal taleplerimizin karşılanması ve insanca yaşanacak bir ücret için toplu görüşme değil, toplu sözleşme yapmak istiyoruz" dedi.

DİYARBAKIR

KESK Diyarbakır Şubeler Platformu üyeleri, ek zam talebiyle ilgili olarak AZC Plaza önünde basın açıklaması yaptı. KESK Basın Yayın Sekreteri **Hasan Hayır** yaptığı açıklamada, hükümetin 2005 yılındaki görüşmelerinde "**Kamu emekçilerini enflasyona ezdirmeyeceğiz**" sözlerinin bir aldatmacadan ibaret olduğunu belirterek, "Hatırlanacağı üzere geçen yılki toplu görüşmelerden sonra Başbakan Erdoğan, 'Size verdiğimiz bu rakam iyi bir rakamdır. IMF ile yaptığımız anlaşmanın tepe dönüş noktasıdır. Verdiğimiz sözler var, onları bozamayız' diyerek yüzde 5'lik yoksulluk ücretini savunmuştur. Ancak hükümetin öngördüğü yoksulluk ücretini onaylamadık ve imza atmadık" dedi. Hayır, açıklamanın devamında taleplerini dile getirerek, ekonomik ve sosyal taleplerinin karşılanması ve insanca yaşanacak bir ücret için toplu görüşme değil, toplu sözleşme yapmak istediklerini ifade etti. Hayır, toplu sözleşme yapıl-

ülkenin birçok yerinde alanlara çıkan KESK üyesi emekçiler aldıkları ücretin enflasyon ve kriz karşısında eridiğini belirterek ek zam talebinde bulundular. AKP hükümetinin sermayeye vergi indirimiyle her türlü kolaylığı sağladığını belirten emekçiler yoksulluk sınırının altında kalan ücretlerine isyan ettiler.

masının önünde her hangi bir yasal engel olmadığına da dikkat çekti.

BATMAN

KESK Batman Şubeler Platformu üyelerinden oluşan bir grup, Batman Belediyesi hizmet binası önünde bir araya geldi. "**Kahrolsun IMF işbirlikçi AKP**", "Sadaka değil toplu sözleşme", "**Güdümlü sendika istemiyoruz**", "Yaşasın sendikal mücadelemiz" ve "**Direne direne kazanacağız**" sloganları eşliğinde AKP hükümetinden ek zam istedi. Kitle adına açıklamayı yapan KESK Batman Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü **Mehmet Sıddık Akın**, AK Parti hükümetinin eliyle IMF politikalarıyla Türkiye'nin her geçen gün biraz daha uçurumun kenarına itildiğini söyledi. Akın, hükümetin emekçilerin sesine kulak vermesini istedi.

GAZİANTEP

KESK Gaziantep Şubeler Platformu üyesi bir kitle Cumhuriyet Meydanı'nda 2006 yılında yüzde 10'luk ek zam talebi-

ne ilişkin bir basın açıklaması yaptı. "**Onurlu memur hesap soruyor**" ve "**Devlet güdümlü sendikaya hayır**" şeklinde sloganlarını atan kitle adına konuşan Haber-Sen Genel Başkanı **Esin Yelekçi**, taleplerinin karşılık bulmaması durumunda bu güne kadar olduğu gibi, bundan sonra da demokratik direnme haklarını kullanacaklarını kaydetti. Kitle, açıklamanın ardından EMEP Gaziantep il örgütünün Balıklı Parkı'ndaki asgari ücretlerin 700 YTL'ye yükseltilmesi amacı ile açtığı imza standına doğru yürüyerek, stanttaki metne imza atıldı.

VAN

Mavi Plaza önünde toplanan KESK Van Şubeler Platformu üyesi yaklaşık

150 kişi ek zam istemlerini dile getirdi. KESK üyeleri adına DİVES Genel Başkanı **Lukman Özdemir**, burada bir açıklama yaptı. AKP hükümetine yüklenen Özdemir, "Hükümet, önceki hükümetler gibi IMF tavsiyeleri doğrultusunda sıkı mali politikalarla yüksek vergiler ve düşük ücretlerle toplumun düşük ve orta gelirli kesimlerini sıkboğaz ederken, sermaye kesimlerine vergi imtiyazları, teşvikler ve kamu kaynaklarının transfer edilmesi politikalarıyla adaletsizliği ve yoksulluğu arttırmaktadır" dedi.

MERSİN

KESK Mersin Şubeler Platformu üyeleri, ek zam talebi ile AK Parti Mersin İl Örgütü binasına kadar yürüdü. KESK Genel Başkanı **İsmail Hakkı Tombul**, 2006 yılındaki kayıplarının telafisi için yüzde 10 "**ek zam**" talep ettiklerini ifade ederek, aksi halde bu gidişata izin veremeyerek meydanlara çıkacaklarını söyledi.

Yaklaşık 200 kişi, "Ek zam" talebiyle Eğitim-Sen Mersin şube binası önünde bir araya gelerek AKP Mersin il binasına yürüdü. KESK Genel Başkanı **İsmail Hakkı Tombul**'un da katıldığı yürüyüş boyunca, "**Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek**", "Devlet güdümlü sendikaya hayır", "**TMY'ye hayır**", "AKP şaşırma sabrımızı taşıma" sloganları atılırken, "**Herkese sağlık ücretsiz eğitim hakkı ve insanca yaşam istiyoruz**", "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız" dövizleri taşındı.

Burada bir açıklama yapan **İsmail Hakkı Tombul**, AKP hükümetinin 2005 yılı toplu görüşmelerinde "Kamu emekçilerini enflasyona ezdirmeyeceğiz" sözlerinin bir aldatmacadan ibaret olduğunu belirterek, "2005 yılında Başbakan Erdoğan yüzde 5 zammı savunmuş ve bizim dışımızdaki 2 konfederasyon ile mutabakat sağlanarak imza atılmıştır. Biz KESK olarak buna şerh koymuştuk. Hatırlanacağı gibi geçen yıl 2005 yılı toplu görüşmelerinde yüzde 5 olarak öngörülen enflasyon hedefi üzerinden kamu emekçilerine yüzde 5'lik yoksulluk ücreti dayatılmıştır. Uygulanan ekonomik politikalarla emekçilerin yoksullaşması sürecinin devam ettiğini ifade eden Tombul, henüz tamamı ücretlere bile yansımayan yüzde 5'lik zam öngörüsünün iflas ettiğini vurguladı. (Mersin)

Linc kültürünün başında İstanbul TMSH ekipleri!!!

Temel Haklar Federasyonu'nun 19-20-21 Temmuz tarihleri arasında **Kırklareli-Kıyıköy**'de düzenlediği gezi; devlet tarafından saldırıya uğradı. 20 Temmuz'da saat 20:30 sularında gezi alanına gelen İstanbul Terörle Mücadele Şubesi ekipleri ve jandarma burada 61 kişiyi gözaltına alarak karakola götürmüş ve bunu basına da "**Terör örgütünün kampına baskın**" şeklinde lanse etmiştir. Gece saatlerinde gelen avukatları ise bir sürpriz bekliyordu, devletin eliyle örgütlenen linc girişimcileri karakolun önünde bekliyorlardı. Avukatların geldiğini gören faşist grup burada avukatlara ve aracın şoförüne saldırarak aracı yaktı. Tüm bunlar ise jandarma karakolunun önünde, jandarmanın yani devletin kendi gözleri önünde oldu. Ancak bu duruma seyirci kalınması ise bu faşist grupların linc

girişimlerini kimin örgütlediğini gösteriyordu, örgütleyen gene devletti. Konuya ilişkin **22 Temmuz Cumartesi** günü Şişli AKP binası önünde açıklama yapan Temel Haklar ve Özgürlükler Dernekleri Federasyonu; saldırıyı anlatarak da devletin bu saldırılardaki rolünü ortaya koymuş oldu.

Kitle adına açıklamayı okuyan **Ayfen Öztürk**; son bir buçuk yıldır değişik gerekçelerle linc girişimleri yaşandığını belirterek Kırklareli'nde yaşanan durumu anlattı. Gezi alanına yapılan baskında TMSH ekiplerinin ve jandarmanın çocuk yaşlı demeden insanların kafalarına uzun namlulu silahları dayadığını, üzerlerine gaz bombaları attığını, yüzlerine biber gazı sıkarak yerlerde sürüklediğini ve döverek gözaltına alındığını belirten Öztürk; bu sırada özel timlerin yasadışı şekilde arama yapmak istediğini,

buna karşı Dernek çalışanlarının direnmesiyle kolluk güçlerinin bunu uygulayamadığını söyledi.

19 Aralık sahnesi Emniyet'te devam ettirildi

Geziye katılanların "**yasal sürecin tabiki**" için Vize İlçesi Emniyet Müdürlüğü'ne getirilmesiyle beraber başlayan olaylar zinciri ise devlet terörünü ortaya koymaya yetiyor. Emniyet Amirliğine gelen avukatlar emniyetin yüz metre ilerisinde yaklaşık 100 kişilik bir grup tarafından saldırıya uğruyor.

Öztürk; olay yerinde toplanan gruba TMSH polislerinden birinin "**Biz istesek bunların alayını yakalarız ama fayda etmez**" diye bağırıp "**Kahrolsun PKK**" sloganı attığını ve daha sonra gelen avukatlara saldırttığını söyledi.

Gruhunun elinden kurtulan ve karakola ilerleyen araç şoförü arkadaşlarının nöbet tutan polise "**Neden müdahale etmediniz?**" sorusuna ise verilen cevap aynı zamanda "**linç**" kimin örgütlediğini ortaya koyuyor; "**Biz istesek bu kalabalığı dağıtırız, ama emir kuluyuz, yukarıdan emir gelmedi, hiçbir şey yapamayız.**"

Sık sık "**Komploları boşa çıkaracağız**", "**Provokasyonlar ve linc girişimleri bizleri yıldırılmaz**", "**Hukuk linc ediliyor, adaleti biz savunacağız**" sloganlarının atıldığı eylem şu sözlerle bitti;

"Bizi bu saldırılar yıldırılmayacak. Bu saldırıları, linc girişimlerini dün ve bugün yapanlar, örgütleyenler bellidir. Ancak haklar ve özgürlükler mücadelesinin önüne geçemeyecekler." (İstanbul)

Paran kadar sağlık, paran kadar yaşam!..

Neden böyle bir başlık kullandık, kullanmak zorunda kaldık? Aslında cevabı çok bariz olmasına karşın onu bir iki kelimeyle anlatmak yerine, geniş anlatmak ve örnekleriyle ele almakla ne demek istenildiği anlaşılacaktır.

AKP hükümete geldikten sonra birçok "**reform**" paketi çıkardı. Hepsine de "Halkımızın neye ihtiyacı varsa ona göre yol çizeriz ve bunları onların mutlu olması için yaparız" gibi bir zihniyet yaklaşımıyla birçok hak gaspını içeren yasalar çıkardı. Bunun önemli ayaklarından biri de insan hayatını ilgilendiren "**Genel Sağlık Sigortası**" adlı yasayla toplumun hastalanmasını bile yasaklayan bir uygulamaya imza attı. **Bunu birkaç örnekle daha iyi anlayabiliriz:**

- "Sağlık temel hak niteliğinden uzaklaştırılarak, devlete ödediğimiz vergilerle karşılanan bir "hizmet" olacak.

- Aylık geliri, 127 YTL'nin üzerinde olan herkesten, geliri-ne göre her ay için 64-431 lira arasında değişen miktarlarda sağlık sigortası primi alınacağı gibi tedavi için başvurularından ayrıca kurumca belirlenecek miktarda katkı payı da alınacak.

- Genel Sağlık Sigortası primlerini ödemeyen esnaf ve sanatkarlar, köylüler sağlık hizmetinden yararlanamayacak

- Sağlık hakkı, sadece belirli hizmetlerin karşılanması ile sınır-

landırılacak. Tedavi için gerekli olan yöntem ve hizmetlere ulaşmak parası olanların "**hakki**" olacak.

Sağlık hizmetini sağlık alanından çıkartıp onu bir pazar ekonomisi olarak kullanmak iktidarın ilk hedefidir. Bunu ikinci şık doğrular nitelikte. Aynı okullarda kurulan "**Okul aile birliklerinin**" sözde okul masraflarını karşılamak için adına katkı payı denilen bir kazanç kapısı yaratmaları rant zihniyetinin örnekleridir.

Yeni çıkardıkları yasalarla "**sağlıkta dev adım**" gibi popüler başlıklar kullanarak ve halkı kandırarak politika yapanların, kendi iktidarlarını ve çıkarlarını düşünmek insan sağlığından önce geliyor ve böyle olunca da ilaç para-

sını bulamayan küçük bebekler ölüyor. 14 aylık Muhammed bebeğin babası ise ilaç parası bulmak için borca girmek zorunda kalıyor ama borcunu ödeyemediğinden dolayı hapis yatıyor.

Bu ve buna benzer olaylar ülkemizde ve dünyada hergün yüzlerce, binlerce kez meydana geliyor. Egemenler ve onun yerli uşakları sınıf iktidarları ve sermayeleri yüzünden hayata geçirdikleri politikalarla insanların ölmesine neden olmaktadır.

Sağlıkta dönüşüm adı altında SSK'ları özel hastanelere devredenler, "**daha iyi olacak, sıkıntılar bitecek, kimse rehin kalmayacak hastanelerde**" gibi bir sürü yalan dolanla bu hastaneleri devredip tedavi olma imkanı olan hastaları bile tedavi olamayacak duruma getirmiştir. Buna sadece sonuçlarını bilen kesim sessiz kalmadı ve tepkisini ortaya koymaya çalıştı. Buna rağmen bütün saldırı yasalarına karşın yeterli ve bütünlüklü bir karşı koyuş örgütlenemedi. Halkın çoğunluğunun duyarsız kalışı esnasında bu yasaların hem yararlarına olduğunu hem de geri çeviremeyeceklerini, ortadan kaldıramayacaklarını düşünmesi ve devrimcilerin bu saldırılara karşı halkı yeterince örgütleyememesi yatmaktadır. Oysa halkın tepki ve öfkesi örgütlendiğinde yasaların nasıl geri çekildiğini biliyoruz.

Ankara'da öğrenciler cezaları protesto etti

Hacettepe Üniversitesi'nde Mayıs ayında çıkan olaylar nedeniyle öğrencilere verilen disiplin cezaları protesto edildi.

Hacettepe Üniversitesi **Beytepe Kampüsü**'nde geçen Mayıs ayında meydana gelen olaylar nedeniyle 23 öğrenciye toplam 10 yıl 4 ay uzaklaştırma cezası ve bir öğrenciye okuldan atılma cezasının verilmesi devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler tarafından **Yüksel Caddesi**'nde protesto edildi. Öğrenciler adına açıklama yapan **Gökhan Maho**, olay günü yüzlerce jandarmanın 20 öğrenciye karşı, biber gazı, gazlı su ve silah kullanıldığını belirterek, saldırı sonucu 2 kişinin yaralandığını ve olaylar sonucunda 9 öğrencinin gözaltına alındığını hatırlattı.

Olaydan sonra rektörlük ve jandarma hakkında suç duyurusunda bulunulduklarını ifade eden Maho, ancak normalde öğrencilere sahip çıkması gereken rektörlüğün yaşanan saldırıya ilişkin 25 öğrenciye soruşturma açtığını kaydetti. Maho, Hacettepe Üniversitesi rektörlüğünün soruşturma komisyonuna verilen ifadelerin ardından devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere bir kez daha saldırdığını dile getirerek, "Bir arkadaşımız okuldan atılma cezası, 3 arkadaşımız iki yarıyıl, 14 arkadaşımız bir yarıyıl, 3 arkadaşımız 1 ay, 2 arkadaşımız 2 hafta uzaklaştırma cezası almıştır. 23 arkadaşımıza açılan bu soruşturmalar sonucunda toplam 10 yıl 4 aylık uzaklaştırma ve bir atılma cezası çıkmıştır" dedi.

Bölgenin ve ülkenin içinden geçtiği çatışmalı dönemde bu saldırıların neden yapıldığının açık olduğunu söyleyen Maho, ülkede ve dünyada yaşanacak olaylara en hızlı tepkiyi verecek olan devrimci ve demokrat gençliğin bu şekilde sindirilmeye, susturulmaya çalışıldığını belirtti.

"**Cezalar geri çekilsin**" yazılı pankart taşıyan öğrenciler, cezaların iptal edilmesi için gerekli hukuki işlemlere en kısa sürede başlayacaklarını belirtti. (Ankara)

TO POTAMI DEN GIRNA PISO*

→ 21. yüzyılın daha ilk yıllarında, Dünya Bankası'nın yaptığı belirlemeye göre; bu asır sosyal patlamalar yüzyılı olacaktı. Bu tespit bizim açımızdan yeni bir şey değildi elbette. Burada çarpıcı olan nokta, bunun sistemin temel örgütlerinden biri tarafından yapılmış olmasıdır. Tespitin üzerinden çok da zaman geçmemişken, dünyanın pek çok noktasında baş gösteren devrim ve halk hareketleri başlarına geleceklerin erken habercileri olmuştur. Korku belirlemeleri, yerini karanlık kabuslara bırakmıştır. Dün "yeni dünya düzenini" kutsayan ve ondan başka düzen olmadığını iddia edenler, bugün bunu o kadar da rahat ifade edememekteler.

Geçtiğimiz günlerde başta Fransa olmak üzere, Şili'de, Yunanistan'da ve Almanya'da yaşanan başarılı öğrenci hareketleri bizlere yarımın daha da büyük ayaklanmalarının sinyallerini vermektedir. **Yarım yakalayabilmenin koşulunun bugünü doğru okumaktan geçtiği anlayışıyla, bu öğrenci hareketlerini derinlemesine analiz etmek gerekiyor.** Buradan hareketle, bu yazımızda Yunanistan öğrenci hareketini olabildiğince değerlendirmeye ve sonuçlar çıkarmaya çalışacağız.

ÖĞRENCİLERDEN ÖNCESİ...

Yunanistan'daki öğrenci hareketini daha doğru okuyup, sonuçlar çıkarabilmek için bu sürecin öncesine bakmalıyız. Bunun için de 2004'te yapılan genel seçimlere kadar gitmek gerekiyor. 2004'te yapılan seçimlerde 20 yıllık PASOK iktidarı yerini Yeni Demokrasi (Nea Dimokratia) partisine bırakmıştı. ND hükümeti sermaye politikalarının daha sadık bir uygulayıcısı olmak üzere gelmiş ve bunu da çok geçmeden efendilerine ispatlamıştı. Reform dedikleri tüm saldırı paketleri bir bir hayata geçirilmeye başlanmış, bu yapılırken de hiçbir politik kaygı gözetilmemiştir.

İlk saldırı dalgası işçi sınıfı ve memur emekçileri üzerinde estirilmişti. En temel haklardan biri olan 8 saatlik çalışma süresinin kaldırılması, esnek üretim, sendikal haklara saldırılarak örgütlülüğün dağıtılması, memurların çalışma güvencesinin kaldırılması ve sözleşmeli çalışmanın dayatılması, sosyal güvenlik alanındaki değişikliklerle sosyal hakların tırpanlanması... Bu saldırıların dikkat çeken tarafı AB'nin genel politikasından bağımsız olmayışlarıdır. Zira bu "re-

formların" uygulanması noktasında AB de sürekli bir baskı unsuru olmuştur.

Uzun ve bedelleri ağır olan bir mücadelenin sonunda kazanılan hakların bir bir geri alınmaya çalışılması, emekçi kesimlerin de güçlü tepkisine neden oldu. İşçi sınıfı uzun sessizliğin ardından tekrar sokaklara çıkarak bir anlamda bitmediğini göstermiştir. Ülkede son yirmi yılda gerçekleştiğinden daha fazla grev gerçekleşmiş, miting ve eylemler son yılların en kitlesel katılımına sahne olmuştur. Sınıf ve emekçi kesimler saldırılar karşısında kararlılıklarını ortaya koyarken, sınıfın en önemli silahı olan sendikalarda ise yönetimler, "burjuva politika oyununda nasıl rol alırım"ın hesabını yapmaktaydılar. Hükümetin saldırılarının temel noktalarından biri olan örgütlülüğün dağıtılması, sendika ağlarının koltuklarını ellerinden almakta ve onları sahneden dışına atmaktaydı. **Yaşanan hoşnutsuzluk sadece hükümet politikalarına karşı değil, aynı zamanda sarı sendikaların tavrına karşı her geçen gün artmaktaydı.** Bundan dolayı da hoşnutsuzluğun derhal frenlenmesi gerekiyordu. İlkbaharda yapılan genel sözleşmenin imzalanmasıyla sınıfa son darbe de indirilmiş oldu. Sözleşmeyle enflasyonun altında bir oran üzerinde anlaşılması, emekçi halkta hayal kırıklığının neden olmuştur. Bunun en ciddi yansıması da 2006 1 Mayıs'ında görülmüştür. 1 Mayıs mitinginde sendikaların kortejine sadece 2000 işçinin katılması, sınıfın sendika yönetimine gönderdiği mesaj olarak okunmalıdır.

Aynı şekilde saldırılarla yüz yüze kalan tarım sektöründe de direnişler yaşanmış, uzun erimli mücadeleler verilmesine rağmen, tarım örgütlülüklerinin başında-

NEHİR GERİYE AKMAZ

Eğitim ve güvenceli bir gelecek için başlayan öğrenci gençlik hareketi, genel beklentilerin ötesine geçerek halk hareketine soluk aldırılmış, devrimci ve demokrat güçlere yeni açılımlar sunmuştur.

ki yönetimlerden dolayı kalıcı zaferlere ulaşamamıştır. **Bir nevi işçi sınıfıyla benzer sorunla yüz yüze kalmıştır.**

VE SIRADA ÖĞRENCİLER...

Saldırı dalgasının diğer bir hedefi de gençlik, esasta da öğrenci gençliktir. Eğitimin emekçiler açısından her geçen gün zorlaşması ve pahalılaşması, üniversitelerin bilim yuvası olmaktan çıkarak ucuz işgücü fabrikalarına dönüşmesi, eğitimi bitiren gençlerin karşılaştığı işsizlik sorunu, gelecek güvencesinin hiçbir şekilde olmayışı günümüzde birçok ülkede olduğu gibi Yunanistan gençliğinin de en temel sorunlarıdır.

Dünya genelinde 90'larda halk ve devrimci hareketler aleyhinde yaşanan gelişmeler, sonuçlarını en erken gençlik üzerinde gösterdi. **İlk elden başlatılan ideolojik bombardıman sonucunda, hem kendisinin hem de toplumun sorunlarına duyarsız, kendi paçasını kurtarma derdinde olan bir gençlik oluştu.** Doğal olarak Yunanistan gençliği de bu kasırganın etkisine girmekten kurtulamadı. Dünya sorunlarına, gelişmelere karşı duyarlı gençlik, yerini sadece dersleriyle ilgilenen, "pop star yarışmaları"yla hayatını kurtarmaya çalışan bir gençliğe bırakmıştır. Gençlik bir taraftan böylesi ağır bir süreci yaşarken, diğer taraftan da gerek eğitim alanında gerekse de toplumsal anlamda yaşadığı sorunlar her geçen gün artmaya devam etmekteydi. Bu süreçte pek çok gerici yasa geçirilmiş fakat ciddi bir tepki geliştirilememiştir. Sistem için gençlik, artık "kontrol edilebilir bir güç" olmuştu. Fakat gelin görün ki evdeki hesap çarşıya uymadı. Gençlik tekrar sokaklara inerek, sistemin ve egemenlerin hesaplarını kursaklarında

bıraktı. Bir anlamda uyuyan dev yeniden uyanarak, kendisiyle beraber toplumu da silkeledi...

VE HAREKET BAŞLIYOR...

Peki ne oldu da bu zaman diliminde yaprağın kıpırdamadığı gençlik, bir anda sokaklara akın etti? Neydi gençliği bu denli kararlı mücadeleye sevk eden?

Bu çapta kitlesel bir öğrenci hareketinin oluşmasının esas nedeni, yaz sürecinde geçirilmek istenen yasa tasarısıydı. Bir noktayı önemle vurgulamamız gerekiyor: o da meselenin sadece bir yasayla ilişkilendirilemeyeceğidir. Yasa tasarısı sadece bardağı taşıran son damla olmuştur. Bir yanda eğitim alanındaki sorunlar, diğer taraftan da toplumsal baskılanma gençliğin Ftani pia (Yeter artık) demesine neden olmuştur.

Hükümetin tasarısı yaz döneminde meclisten, yangından mal kaçırırçasına geçirmek istemesi, patlamaya hazır barutu da ateşledi. Hükümeti bu denli cüretkar davranmaya iten ise, öğrenci gençliğin içinde bulunduğu durumdu. Daha önce de pek çok yasa geçirilmiş fakat tepki yeterli düzeyde olmamıştı. **Bu defa da rahat geçirebileceğini sanan hükümet, tabiri caiz ise sert kayaya çarptı.** Bir yanda hükümet kılıçlarını çekerken, diğer yanda da öğrenciler verecekleri mücadelenin hazırlıklarına başladılar.

Küçük adımlarla başlayan hareket, her adımda büyürken, hükümet de gün geçtikçe küçülmekteydi. Tasarıya karşı az katılımla başlayan toplantılar, her geçen hafta çığ gibi büyüyerek 800-1000'lere ulaşmaktaydı. Öğrenciler toplantılarda, işgal ve yürüyüşler lehinde oy kullanarak, tercihini mücadeleden yana koyduğunu açıkça belirtmekteydi.

Öğrenciler, sürece mevcut dernek yapılanmalarının bürokratik şekillenişlerinin dışına çıkarak başladılar. Bu da koordinasyon komiteleri ve açık kitle toplantıları tarzı uygulanarak başarıldı. **Bu yapılarak öğrencilerin tümünün sürece daha aktif katılımları sağlanabildi.** Gerçekleştirilen öğrenci ve koordinasyon toplantılarında net ve herkesin üzerinde hemfikir olabileceği hedefler konulması, mücadelenin bu denli yaygınlaşmasını ve kitleselleşmesini sağladı. **Daha anlaşılır ifade edecek olursak, kitlenin ortak sorunu esas alındı. Bu noktada kimi yapılanmaların farklı sorunları gündeme taşıma çabaları ise kitlenin dışında kalan çabalar olarak kaldı.** Her ne kadar kimi kitleden kopuk politik unsurlarca geri görülse de Tasarıya hayır sloganının temel alınması mücadelenin gelişiminde anahtar rolü oynadı.

Öğrencilerin ifadelerinde öne çıkan diğer bir nokta ise; verilecek mücadelede işgal ve eylemlerin zaferi getirecek en önemli silahlar olduğuydu. Bundan dolayı yapılan oylamalarda ezici çoğunluk işgalleri desteklemiş, bunun dışındaki pasif çabaların zaferi getirmeyeceğini kararlılıkla ifade etmiştir. **İşgalleri sadece sol ve devrimci öğrencilerin değil, düzen partilerini destekleyen veya dün politikaya duyarsız kesimlerin dahi desteklemesi iyi okunmalıdır.** Kitlelerin sorunlarını merkez alan bir mücadeleye, kitlelerin tüm samimiyetiyle karşılık vereceklerinin somut kanıtıdır bu gelişme. Burada kitleler bir kez daha kendilerine güvenilmesi gerektiğini tüm mücadele güçlerine göstermişlerdir. **Kitlenin istemleri çerçevesinde uygulanan doğru politikalar sonucunda, hem toplantılara ve işgallere hem de yürüyüşlere katılım her geçen hafta artarak devam etti.** Kitlenin yoğun katılımı sonucunda, mevcut düzen içi ve revizyonist yapılar sadece süreci takip etmekle kalmışlardır. Örneğin, üniversitelerde hakim güç olan ND gençliği sürecin altında ezilmiş, % 50'lerde olan desteği, % 20'lere kadar düşmüştür. Aynı şekilde PASOK ve YKP gençlikleri de aynı hezimetini yaşamaktan kurtulamamışlardır. Tabii bu süreçte en önemli etken devrimci sol güçlerin oynadığı roldür. Kitlenin sorunlarını doğru okuması ve bunları doğru politikalarla hayata geçirmiş olması bu yapılar açısından önemli bir gelişmedir. İşgal ve eylemleri öneren bu güçler öğrenci kitesinden tam destek almışlardır.

İlk aşamada sadece okullarda sınırlı kalan hareket, mücadelenin yaygınlaşmasıyla halkın diğer kesimlerine de açılmaktaydı. Öğrencilerin, yapılan toplantılarda hareketlerinin, başta işçi sınıfı olmak üzere, diğer kesimlerle nasıl ilişkileneceğini tartışmaya başlaması, hareketin politikleşmesinde önemli bir noktadır. Hareketin, beklentilerin ötesinde bir kitleselliğe ulaşması hem kendini tasarımı yasalastırmakla yükümlü gören hükümeti hem de tasarının yasalastırılmasıyla birlikte

mevcut haklarını ve geleceğini kaybedeceğini algılayan gençliği giderek daha da fazla uzlaşmaz bir noktaya getirdi. Bir taraftan öğrenci gençlik, kendine daha fazla güven duyup kararlılık içine girerken diğer taraftan hükümet hareketi sindirmeyi amaçlayan yöntemlere başvurdu. İlk adım olarak da **8 Haziran günü** gerçekleştirilen eylemlere polis azgınca saldırmış, pek çok öğrencinin yaralanmasına ve gözaltına alınmasına neden olmuştu. Öğrencilerin yaptıkları değerlendirmelerde **"Bunun planlı bir saldırı olduğunu, hükümetin gençliği terörize ederek sindirmek istediğini ancak bunun haklı mücadelelerini engellemeyeceğini"** belirtmeleri altı çizilmesi gereken bir noktadır. Hükümetin saldırganlığına karşı en iyi cevabı yine yaptıkları eylemlerde gösteren öğrenciler kararlı duruşlarını bir kez daha kanıtladılar. Hükümetin saldırısı, hareketin politikleşmesinin de en önemli dönemeç noktasını oluşturdu. **Saldırıyla polisin ve hükümetin gerçek niteliğini gören öğrenciler, sadece tasarıya karşı değil aynı zamanda hükümete ve devlet terörüne de karşı duruş sergilemeye başladı.** Devletin ve onun kurumlarının gerçek niteliğinin yıllar sonra sokaklara çıkan gençlik tarafından kavranması politikleşme yolunda ciddi bir gelişmedir. Hükümetin saldırganlığına karşı atılan **"Ne ND ne de PASOK ikisi de aynı terör aynı sömürü"** sloganı politikleşmenin yansıması olarak değerlendirilmelidir. Yine her eylemde terör estiren hükümete karşı gençliğin bırakalım geri adım atmasını daha da güçlenmesi politikleşmenin bir ürünü olarak yorumlanmalıdır. Mücadelenin kararlılığı karşısında geri adım atmak zorunda kalan hükümet, diyalog çağrısı yapmak zorunda kalmasına karşı öğrencilerin tavrı oldukça öğreticidir. Diyaloga hayır diyen öğrenciler, bizlere kendi güçlerine ve haklılıklarına olan inancı göstermektedir. **"To Potami Den Girna Piso-Nehir Geriye Akmaz"** sloganı da bu kararlılığın sloganlaşmış biçimi oldu.

DEVİRİMİN EN İLERİCİ GÜÇLERİNİN KAZANIMLARI...

Yunanistanlı yoldaşlarımızın süreç içerisinde yaptıkları çalışmalarla elde ettikleri kazanımların bizler ve mücadelemiz açısından ciddi katkıları olacağına inanıyoruz. Yoldaşlarımızın süreci önceden görmeleri, sürecin karşılanması noktasında en önemli avantajları olmuştur. Buradan hareketle, buldukları bütün fakülte ve üniversitelerde güçleri ölçüsünde harekette aktif rol oynamışlardır. Ortaya koydukları politikalarla ve anlayışlarla mücadelenin etken güçlerinden biri olmuşlardır. Mücadele içerisinde kitlelerin daha yakından tanınması, kitlelere olan güven olgusunun pekişmesi, yoldaşlarımızın kendilerine ve anlayışlarına olan güvenlerinin artması en önemli kazanımlarıdır. Anlayışların ve politikaların doğru yön-

temlerle hayata geçirilmesi sonucu **Militan Gençlik Hareketi** hem kitleler içerisinde hem de dernekler içinde tanınır bir güç haline gelmiştir. Ancak bunların yeterli olmadığını kendileri de ifade etmekte. Daha fazla çalışılması, kitlelere daha fazla gidilmesi altını çizdikleri bir noktadır. Şu söylenebilir ki en azından kitlelerle ilerici güçler arasındaki duvarlar yıkılabilmektedir. Bu da sonrası dönemler açısından umut verici bir gelişmedir.

SONUÇ OLARAK

Eğitim ve güvenceli bir gelecek için başlayan öğrenci gençlik hareketi, genel beklentilerin ötesine geçerek halk hareketine soluk aldırılmış, devrimci ve demokrat güçlere yeni açılımlar sunmuştur. Güçlü ve uzun süreli bu mücadele bizlere zengin deneyimler sunmaktadır. **Yeni başlayan bu sürece kadarki durağanlaşmış ve işçi sınıfının mücadelesinin aldığı yeniliyle gerilemiş olan halk hareketi, öğrenci gençliğin somut kazanımlar yaratma potansiyeline sahip bu mücadelesiy-le yeni bir sürece girmeye başlamıştır.** Ezenlerle ezilenler arasındaki mücadele Yunanistan'da yeni bir aşamaya girmiştir. Sürecin nesnel gelişimini doğru kavrayan, devrimci çizginin gelişmekte olan yönünü devrimci politikayı eksen yapmak, bu doğrultuda devrimci kitle dalgasına uygun bir rota izlemek çok önemlidir.

Sürecin özelliklerin kavramamızı sağlayacak kazanım ve dersleri şöyle sıralayabiliriz;

- Kendi **"hak ve sorunlarına"** duyarsız olan gençlik kesimi, bu mücadele içerisinde hak ve sorunlarına yoğun ve nitelikli bir ilgi göstermiştir.

- Egemen sınıfların politikalarına tabi gençlik, tavrını direniş ve başkaldırıya dönüştürmüştür. Bürokratlaşmış **"kendi öz örgütlenmelerini"** aşarak yüzlerce ve hatta kimi yerlerde bini

geçe-

Bir yanda eğitim alanındaki sorunlar, diğer taraftan da toplumsal baskılanma gençliğin Ftani pia (Yeter artık) demesine neden olmuştur.

NEHİR GERİYE AKMAZ

rek dernek toplantıları ve koordinasyon örgütleri oluşmuştur. Verilene razı olan gençlik, direnmek ve kazanmak için okul işgallerine ve sokak eylemlerine başlamıştır. Genel sessizlik yerini **"ND-PASOK aynı sömürü, aynı terör!"**, **"Nehir geriye akmaz, biz kazanacağız!"**, **"Yasaya hayır-diyaloga hayır!"** sloganlarına bırakmıştır.

- Öğrenci gençler diğer halk kesimlerine mücadelelerine sahip çıkma yönünde çağrı yapmış ve bu noktada çalışma yürütmüştür. Öğrencilerin bu çalışmaları ve hareketin yarattığı etkiyle diğer kesimleri de harekete geçirmiş ancak bu henüz geri seviyededir ve bunun önünde ciddi engeller de bulunmaktadır.

- Düzen partilerinin aynı politikaların uygulayıcısı oldukları, kuşku götürmez biçimde açığa çıkmıştır.

- Revizyonist ve reformist güçlerin militan kitle hareketi karşısındaki biçareliği açığa çıkmıştır.

- Genel devrimci güçlerin kitle kuyrukçuluğu yada kitle **"öncülüğü"** bu süreçte belirginlik kazanmıştır. Kuşku yok ki bu hareketler nesnel sürecin iteklenmesine dayanan bu hareket içinde olumlu bir misyon oynayabilmişlerdir.

- Devrimci siyasal güçler kitleler tarafından daha iyi tanınmış ve politikaları sorgulanıp algılanmaya başlamıştır.

Başlangıçta azınlığa karşı yasayı geçirmekte kararlı olduğunu iddia eden hükümet, çoğullaşan azınlığa diyalog çağrısı yapmıştır. Çoğullaşan azınlık karşısında küçülen hükümetin diyalog çağrısı reddedilmiş, mücadele yasaya hayır denerek somut bir taleple devam ettirilmiştir. İşgaller, sokak gösterileri ve kararlılık içeren sloganları ile gerçek azınlığı yani hükümeti yasayı ertelemeye götürmüştür. Yasa tasarısının gelecek eğitim dönemine ertelenmesiyle birlikte mücadelede son sözü öğrenciler söylemiştir. ***Nehir geriye akmaz**

Zorunlu göçle yüzleşmek; ama nasıl?

Dünyada 50 ülkede 20 milyonu aşkın insanın ortak paydası olan zorla/zorunlu göç sorunu bir devlet politikası olarak sistemli bir şekilde uygulanmaktadır. Devlet, köy boşaltma, ev yakma/yıkma, katliam vb. saldırılarla insanları zorla göç ettirirken, yaşam alanlarının daralması (işsizlik, eğitim, sağlık, elektrik, su gibi hizmetlerin olmayışı ya da yetersizliği, tarıma uygulanan kotalar, güvenlik vb.) nedeniyle de "istekleri dâhilinde" yaşadıkları yerden ayrılmakta, gerçekte ise zorunlu olarak göç etmek durumunda kalmaktadır. Esasında birbirinden çok da bağımsız olmayan zorla ve zorunlu göç arasındaki tek fark, birinin fiziksel saldırı boyutunun diğerinin ise ekonomik ve sosyal yanının ağır basmasıdır. Konuyla ilgili yapılan birçok araştırma ve değerlendirme sorunu bu şekilde ele alırken, **Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etüdler Vakfı'nın (TESEV)** yaptığı "**Zorunlu Göçle Yüzleşmek: Türkiye'de Yerinden Edilme Sonrası Vatandaşlığın İnşası**" adlı göç raporu da zorla/zorunlu göçü bu çerçevede ele alan geniş kapsamlı bir araştırma.

Zorla/zorunlu göçün nedenleri irdelenirken ağırlıklı olarak zorla göçün yarattığı sonuçlar bakımından "**çözüm**" önerileri sunan rapor, sorun özgülünde toplumsal mutabakat ve zorla göç ettirilmiş insanların rehabilitasyonlarla sorunun toplum ve bireyler üzerinde yarattığı tahribatın asgari bir orana çekilebileceğini öngörüyor. **Bunun sağlanabilmesi için de öncelikle yerinden yurdundan zorla göç ettirilmiş insanların geriye dönüşlerinin sağlanması, maddi ve manevi yönden her türlü hizmetin hükümetler tarafından sunulması gerektiği ifade ediliyor.** Türkiye için çözüm önerilerinden biri olan ve Ağustos 2005'te Bakanlar Kurulu'nun kabul ettiği "Yerlerinden olmuş kişiler sorunu ile köye dönüş ve rehabilitasyon projesine yönelik tedbirler" başlıklı prensip kararı hükümetin bu alandaki politikasını tamamlayan bir "**Çerçeve Metin**" niteliği taşıyor. TESEV'in açıkladığı kadıyla **Çerçeve Metin Birleşmiş Milletler (BM)**'in zorla göç sorununun çözümüne ilişkin geliştirdiği Yol Gösterici İlkeler'in benimsenmesiyle ortaya çıkmıştır. Ancak Türkiye'nin benimsediği yol ve yöntemler soruna geçmişteki uygulamalarından da hatırlanacağı üzere farklı bir bakış açısı getirmiyor. Çünkü sorunu kendi varlığından soyutlamaya çalışan TC'nin zorla göçle yüzleşmeye niyeti olmadığı gibi, zorla göç ettirilmeden doğan zararları tazmin etme konusundaki politikalarının zorla göç sorununu ortadan kaldırmayacağı da görülmektedir zaten.

Zorla göç ettirmenin Türkiye'deki nedenlerine ve sonuçlarına geçmeden önce, diğer ülkelerde hangi boyutta yaşandığına bakmakta fayda var. Bu konuda en kötü yer olan Afrika'da isyan hareketleri nedeniyle insanlar zorla göç ettiriliyor. Ruan- da ve Burundi'de devletin yaptığı soykırım nedeniyle yüz binlerce insan en temel gereksinimlerini dahi karşılamadan, tedarik

etmeden ülkenin batısına ya da değişik ülkelere hızlı bir şekilde göç ediyor. Afrika'da zorla göçün en fazla yaşandığı ve sonuçlarının en ağır olduğu Sudan'da 500 binden fazla insan devletin İslami hareketlerin etkin olduğu ülkenin doğu yakasında direnişçi güçleri yok etmek için yaptığı saldırıların hedefi oldu. Aynı kıtada bulunan **Liberiya'da devletin çökmesiyle ülke halkı aynı sorunlarla karşı karşıya kalmıştır.** Yine Uganda'da sürdürülen silahlı mücadeleden kaynaklı olarak halk devlet tarafından halen daha zorla göç ettirilmektedir.

Latin Amerika'da en çok **Kolombiya, Guatemala ve Peru'da** zorla göç sorunu yaşanırken Asya-Pasifik'te Endonezya, Nepal, Filipinler'de ülke yönetimleri isyancı ve devrimci örgütlerin etki alanlarını daraltmak için askeri kampanyalar başlatıyor.

Avrupa'da Eski Yugoslavya, Çeçenistan, Azerbaycan, Ermenistan, Gürcistan ve çevresindeki ülkelerde Rus Sosyal Emperyalizminin dağılmasıyla birlikte insanlar zorla göç ettiriliyor. Bugün ise Rusya, hem bölgede hem de Avrupa'da zorla göçün bulunduğu (**Çeçenlerin zorla göç ettirilmesi**) tek ülke konumunda duruyor.

Bu ülkeler sonuçları bakımında zorla göçü en ağır yaşayan yerler. Çarpıcı olan Kafkaslar dışında kalan ülkelerin ortak bir paydasının olması. **Bu ülkelerde zorla göç sorunun nedenlerinin daha açık olması zorla göçün bir devlet politikası olduğunu gözler önüne sermektedir.** Çünkü bu ülkelerin sosyo-ekonomik yapısına bakıldığında sömürge ve yarı-sömürge ülkeler olduğu görülecektir ve sınıfsal çelişkilerinin had safhada olduğu da.

Türkiye'de ise özellikle **Diyarbakır, Hakkâri, Batman ve Van'da** yapılan incelemeler ve daha önce yapılmış araştırmaları değerlendiren **Dilek Kurban, Deniz Yüksek, Ayşe Betül Çelik, Turgay Ünalın, A. Tamer Aker** zorla göçün sonuçlarının en aza indirgenmesini sağlayacak olan BM'nin hazırladığı Yol Gösterici İlkeler etrafında öneriler sunuyor. Türkiye'de yıllardır ağırlığını hissettiren Kürt sorunundan bağımsız olarak ele alınamayacak olan zorla/zorunlu göç ettirilmiş 360 bin (**resmi rakamlara göre**) insanın bulunduğu ifade ediliyor. Köyle- ri ve tarlaları yakılıp/yıkıldıktan, katliamlardan geçirildikten sonra kentlere göç eden Kürtlerin yaşadığı en önemli sıkıntının işsizlik, yoksulluk, sosyal güvence eksikliği,

eğitimsizlik ve kötü barınma koşulları olduğunu vurgulayan rapor soruna yine hükümetler cephesinden bakıyor. Hükümetlerin bu konuda üzerlerine düşen görevlerini yerine getirmediklerinden kaynaklı olarak sosyal ve ekonomik sıkıntıları yaşayan insanların toplumsal bir soruna dönüştüğü noktasında yapılan tespit, bir yanıyla sorunu ele alışı biçiminde ve çözüm önerileri noktasında sorun yaratıyor.

Karadeniz (**Karadeniz'de Proletarya Partisinin yürüttüğü gerilla mücadelesi sonrasında 90'lı yılların sonlarında köy boşaltmalar ve zorla göç ettirmeler yaşanmıştır**) ve İç Anadolu Bölgelerinde de yaşanan zorla/zorunlu göç ağırlıklı olarak tarıma uygulanan kotalar ve işsizliğin artmasından yaşanırken, Türkiye Kürdistanı'nda bunların yanısıra Kürt ulusunun yürüttüğü bağımsızlık mücadelesi belirleyici olmuştur devletin tutumunu belirleyen. Ancak bu noktada sorunu geçici hükümetler cephesinden değerlendiren rapor zorla göçün sistemli bir şekilde sürdürüldüğünü işlemiyor. Zorla göçü iki temel neden olarak "**hükümetler veya isyancı gruplar**" tarafından yerinden edilme ve "**terör ve terör-**

le mücadele" nedeniyle yerinden edilme şeklinde ele alıyor. Birbirinden ayrılmış gibi duran bu nedenlerle hükümet olarak da olsa TC'yi işaret ederken "**isyancı güçler**" olarak kastettiği PKK'den kaynaklı olduğunu eklemeyi de ihmal etmiyor.

Raporun açıklanmak istendiği ilk gün başını **Avukat Kemal Kerinçsiz**'in çektiği Hukukçular Birliği adlı faşist örgütlenmenin saldırısıyla birlikte düşünüldüğünde zorla/zorunlu göçün nedeninin devletle ilişkisinin kurulmayışı bir bakıma anlaşılırken(!) sorunun çözümü noktasında getirilen öneriler sivil toplumcu anlayışlarla, toplumsal mutabakatla, duyarlılıkla, yasal düzenlemelerle açıklanmaya çalışılıyor. Göçün toplumda yarattığı sorunların aşılması anlamında geriye dönüşlerin olanaklı hale getirilmesiyle büyük bir yanının aşılabacağı söylenirken, Birleşmiş Milletlerin yol göstericiliğinde hazırlanan yasaların en kısa zamanda hayata geçirilmesi öngörülüyor. Burada, insanların geriye dönebilmeleri için maddi ve manevi zeminin sağlanması (**mayınların temizlenmesi, geçici köy koruculuğunun kaldırılması, elektrik, yol, su ve sağlık hizmetlerinin yerine getirilmesi, geriye dönen insanlara iş imkanları verilmesi,**

tarımsal üretim için desteklenmeleri, insanların geçmişteki kayıplarının tazmin edilmesi vb.), "**Köye Dönüş ve Rehabilitasyon Projesi**" ve "**Terör ve Terörle Mücadeleden Doğan Zararların Karşlanması**" başlıklı yasanın hükümleri gereğince hareket edilmesi ve çatışmaların bir an önce sona erdirilmesi köklü çözüm yöntemleri olarak sunulmaktadır. Ordu güçlerine ise yetersiz uygulamalarda bulunduğu üzerinden uzaktan bir göz atmakla sınırlı olan "**Zorunlu Göçle Yüzleşmek**" raporunun yüzleştiği zorla/zorunlu göç olmaktan uzak kalmış durumdadır. Yüzleşilen gerçek zorla göç ettirilen insanların göçertildiği yerlerde barınma, yaşama koşullarının da giderek daralması ve buna bağlı olarak artan sıkıntıların artık görmezden gelinemeyeceği gerçeğidir. Daha doğrusu ekonomide yaşanan iyileşmenin halka getirisi olarak enflasyonun yükselmesi, maaşların erimesi, IMF iyi niyet mektuplarıyla ücretlerin daha da düşürülmeye çalışılması, sosyal güvencenin olmayışı, işsizliğin büyümesi, yoksulluğun derinleşmesi, Kürt halkının taleplerinin dile getirilip olması vb. nedenlerden duyulan rahatsızlığın büyümesi, bu büyümenin de özellikle kentlerde yaşanması nedeniyle rahatsızlığın herkes tarafından fark edilir boyutta yaşanmasıdır. Buna bağlı olarak da özellikle sorunun en fazla yaşandığı yerlerde yapılan ev yıkımları, farklı adlar altında yapılan geceyarısı operasyonlarıyla buralardan da zorla göçertilmek zorunda bırakılanlar yeni bir göçe zorlanıyorlar. **Burada sorunun çözümünde TC'nin yada sistemin yer almayacağı gerçeği de karşımıza çıkmaktadır yine.** Çünkü dün yüzbinlerce insanı zorla göçettiren nedenler de, zorunlu göçler de bugün varlığını sürdürmektedir. Yakın zamanda Dersim'de gerillaya yönelik yapılan operasyonlarda gerillaya yardım ettikleri gerekçesiyle Sim Köyü'nün boşaltılarak köylülerin çadırlarda yaşamak zorunda bırakılması, İzmir'in Kemalpaşa ilçesinde 20 yılı aşkın süredir yaşadıkları yerden sürülen Kürtlerin yaşadıkları da düşünüldüğünde, zorla/zorunlu göçün varolan politik sistemde ortadan kalkmayacağı görülecektir. Bu noktada ne BM'nin yol göstericiliği ne de tazminat yasaları, rehabilitasyon projeleriyle köklü bir çözüme ulaşmak mümkün değildir. Zaten sorunun daha doğrusu saldırının tarafları saldırıyı ortadan kaldırmaz, ancak kendisinden bağımsız göstermek için belli dönemler yasal 'düzenleme'lerle kısmi iyileştirmelerde bulunacaklardır. Dönemsel çıkarları gereği bunu yapacakken, özellikle ülkemizde gerilla mücadelesinin verdiği rahatsızlığın boyutunun arttığı dönemlerde ise sürekli başvuracağı bir politika olacaktır. **İzmir ve Dersim bunu örneklemektedir zaten.** Yani tekrar vurgulayacak olursak bir yandan köye geri dönüşler, tazminatlar ve çeşitli haklar talep edilip bunlar dillendirilirken, diğer yandan da bu politikaların egemen sistemin varlığından kaynaklandığı akıllardan çıkarılmamalıdır.

IMF'den isyana teşvik; asgari ücret çok yüksek!

Uluslararası sermayenin sözcüsü IMF yakın bir zamanda ülkemizi ziyaret etti ve yaşanan ekonomik krizin aşılmasına dair "çözüm reçeteleri" sundu.

Emperyalizmin dünya üzerindeki hakiyetini sağlamada kullandığı ve en etkili araçlarından biri olan, geniş işçi emekçi kitlelerinin gözünde bugün büyük oranda teşhir olan IMF, sermayenin emekçilere yönelik saldırganlığının icracısı durumundadır. **IMF, kurulduğu günden beri bir avuç asalağın çıkarları peşinde dünya halklarına kan kusturmaya devam ediyor.** Her gün binlerce insan açlıktan, milyonlarca insan salgın hastalıklardan, bir o kadarı haksız savaşlardan ölüyor. **Kan, gözyaşı ve katliamlardan beslenen saltanatlarını sürdürmek amacıyla dünya haklarını emperyalist bir boyunduruk altında tutmaya çalışıyorlar.** İşte tam da en önemli kurumlarından birini oluşturuyor IMF.

IMF emperyalizmin doğası gereği ortaya çıkan krizleri aşmak iddiasıyla birçok ülkede "çalışmalarını" sürdürüyor. IMF ne zaman bir ülkede refahın yükseldiğinden, işlerin iyiyeye gittiğinden söz etse orada emekçiler daha fazla yoksulluk ve sömürü ile tanışıyor.

IMF'nin "tedavi etmek için kendini adadığı" ülkelerden biri de Türkiye. IMF çetesi ülkemize yaptığı son çıkartmada ekonomiden sorumlu devlet bakanı **Ali Babacan** ile görüşerek birçok konuda "değerli" önerilerde bulundu. IMF halk düşmanlarıyla yaptıkları istişarelerden sonra "radikal" kararlara imza attılar. IMF Başkan yardımcısı Anne Krueger'in kamuoyuna deklare ettiği çözüm paketinde emekçilerin hayatta kalmayı nasıl başaracakları ile ilgili "küçük ayrıntılar" dışında her şey vardı. İncelemelerin sonuçlarına göre Türkiye'de asgari ücret çok yüksek! IMF'nin ülkemiz için keşfettikleri elbette bununla sınırlı değil. Derin araştırmalar yapan bu heyet Türkiye'deki işsizliğin nedenini de buldu: **Kıdem tazminatları çok yüksek.**

Sermayenin borazanlarına göre ülkemizde patronlar ödedikleri yüksek kıdem tazminatı nedeniyle işten çıkardıkları ve sokağa attıkları işçilerin yerine yeni işçi bulamıyor. Bu yüzden de işsiz nüfus giderek artıyor ve buna bir türlü çözüm bulunamıyor. **Yani IMF ülkemiz egemenlerin işçileri yeterince kolay işten çıkaramadığını düşünüyor ve bunun formülleri üzerinde araştırmalar yapıyor.** İşçi sınıfının kazanılmış bir hakkı olan kıdem tazminatının düşürülmesi elbetteki tek bir sınıfın çıkarına; Türk hakim sınıflarının.

IMF'nin incileri bununla da bitmiyor, asgari ücreti düşürmekle sorunun aşılamayacağına inanan IMF, bununla beraber bölgesel asgari ücret uygulamasını getiriyor. Bu niyet bölgesel sefalet ücreti anlamına geliyor ve böylece açlık ve yoksulluğun her bölge için garantisini sağlıyor. Eğer IMF araştırmaları-

nın Marsta yapmadıysa bu öneriler emekçi halkımıza duydukları düşmanlığın ve emeğe ne kadar yabancı olduklarının bir görüntüsü değil mi?

Bir kilo peynir için beş saat!..

IMF "doktorları" işçi, emekçiler için reçeteler hazırlarken Türk-İş'in hazırladığı rapor IMF'nin görmek istemediğini gösteriyor. Yapılan araştırmaya göre Türkiye'de çok bulunan asgari ücret dört kişilik bir ailenin dengeli ve sağlıklı beslenmesine ancak 20 gün yetiyor. Bu ücret aynı ailenin kira, gıda, ulaşım, yakacak, elektrik, su, haberleşme, giyim, eğitim, sağlık, kültür gibi temel ihtiyaçlarını ise yalnızca 6 gün karşılıyor. Türk-İş dört kişilik bir ailenin sağlıklı yaşayabilmesi için gereken ve açlık sınırı olarak tanımlanan tutarı **558 YTL 33 YKR** olarak hesapladı. Aynı ailenin temel gıda ihtiyaçları dışındaki harcamalarını içine alan ve yoksulluk sınırı olarak ifade edilen tutar ise yapılan araştırmalara göre **818 YTL 66 YKR**. Araştırmaya göre bir işçinin bir kilo et alabilmesi için bir gün, bir kilo peynir alabilmesi için **5 saat 18 dakika** çalışması gerekiyor. Bir kilo pirinç alabilmesi için ise **2 saat 29 dakika** çalışması gerekiyor. Enflasyonu düşürdüğünü savunan hükümete rağmen **2000-20003** yılları arasında asgari ücretteki reel gerileme yüzde 17.9. Asgari ücret enflasyonun sanal gerilemesi karşısında reel olarak ciddi bir düşüş yaşıyor. Kısacası işçinin alım gücü giderek düşüyor.

IMF'nin "hastaları"

IMF "tedavi etmek için" el attığı her ekonomiyi felakete sürüklüyor. Ona yıkım getiriyor. Kaos yaratıyor. Şimdiye kadar IMF'nin reçetesi ile düzelmiş bir ekonomi tarihin sahnesinde yer almadı, bundan sonra da yer alacağı pek benzemiyor. IMF'nin öneri-

Yapılan araştırmaya göre Türkiye'de çok bulunan asgari ücret dört kişilik bir ailenin dengeli ve sağlıklı beslenmesine ancak 20 gün yetiyor. Bu ücret aynı ailenin kira, gıda, ulaşım yakacak, elektrik, su, haberleşme, giyim, eğitim, sağlık, kültür gibi temel ihtiyaçlarını ise yalnızca 6 gün karşılıyor.

lerini uygulayan ülkeler büyük ekonomik krizler yaşarken, kamu harcamaları kısılmış, ücretler dondurulmuş, ulusal paraları değer kaybetmiş, kişi başına düşen milli gelir gerilemiş, emekçiler açlık ve yoksulluğun kollarına teslim edilmiştir. "Tedaviye" başladığı günden beri IMF'den borç alan 48 ülkenin hiçbirinde ekonomik bir gelişme yaşanmamıştır. Bu ülkelerden 32'si daha yoksullaşmış ve daha büyük bir borç batağına sürüklenmiş, 14'ünün ekonomisi borç aldığı yıl içinde yüzde 15 küçülmüştür. IMF ülke ekonomilerine yüksek faizlerle borç vererek onları bağımlı hale getiriyor, sonra da her türlü ekonomik-siyasi-kültürel yaptırımını uyguluyor.

IMF'nin son mucizesi; Türkiye

Ülkemizde yıllardır emperyalistlerin denetiminde ve egemenlerin uşaklığında uygulanan politikalar sonucunda 1999 yılında iç borçlar 18 katrilyona ulaşmış, dış borçlar 110 milyar doları bulmuştur. Faizlerin bütçe içindeki yeri 1992'de 18.2 iken 1999 yılında yüzde 43'e çıkmıştır. 1999 yılında sayısı 4600'ü bulan yabancı sermayeli şirketlerin sayısı çığ gibi büyümektedir. **Ülkemizde en zengin 650 bin kişinin geliri 30 milyon kişinin gelirlerinin toplamından daha fazla iken nüfusun en alttaki yüzde 20'lik bölümünün toplam gelirden aldığı pay yüzde 4.9'dur.** Buna karşılık en üstteki yüzde 20'lik bölümün payı yüzde 54.9'dur. IMF'nin ardından koştuğu emperyalist politikalar sonucunda 20 yıl önce sırada bir zengin olan Mehmet Emin Karamehmet (Çukurova holding, Yapı Kredi, Turkcell'in sahibi) bugün dünyanın en zengin 29. kişisi olarak Bill Gates ile yarışıyor. **Sakıp Sabancı (52.), Rahmi Koç (82.) ve Ayhan Şahenk (132.)** dolar milyarderleri listesinin ön sıralarına doğru tırmanmaktadırlar.

IMF'den bir icraat;

Bir yılda bir milyon köylü işsiz

2005 yılında kişi başına düşen milli gelirin 5 bin dolar olduğu ülkemizde köylülükte bu rakam 1500 dolara kadar düşüyor. Başka bir deyişle yoksulluk kırsal alanda 3 katından fazlasına yükseliyor.

1990 yılından bugüne tarım alanı 27.3 milyon hektardan 26 milyon hektara düşmüş durumda. IMF'nin yaşama geçirdiği emperyalist politikalar sonucunda bir yılda bir milyon köylü işsiz kaldı. Sübvansiyonların kesilmesi, desteklemelerin kaldırılması, girdi fiyatlarının yükselmesi ve kotalar sonucu üretimden çekilen emekçiler işsizler ordusunun birer sıra neferi olacak.

Kırsal alanda yaşayan kesim nüfusun üçte birini oluştururken, bütçeden aldığı pay 2005'te sadece yüzde 2.5'te kaldı. Aynı yıl içinde uluslararası şirketlere yapılan borç ödemelerine bunun 12 katından fazla pay ayrıldığı dikkate alındığında, egemenlerin kimi düşündüğü de daha iyi anlaşılabilir. **Özellikle son yıllarda artan köylü mitingleri ve eylemleri ile sesini ve isyanını daha yüksek perdeden haykırmaya başlayan köylüler için yıkım büyük bir hızla yol alıyor.** Köylülüğün milli gelirden aldığı pay son 8 yılda periyodik olarak azalırken, bu durum IMF ile daha sıkı ilişkilerin geliştirildiği AKP hükümeti döneminde katlandı. Köylüler, dayatılan politikaların sonuçları ile her gün biraz daha karşılaşmakta ve bu tanışma sokaklara akmanın yolunu da açmaktadır. Kaynayan ve patlamaya hazır bir volkan konumundaki köylülük IMF politikaları yaşam bulduğu sürece suları ısıtmaya devam edecek.

IMF uluslararası sermayenin önderliğinde dünya halklarına karşı saldırılarına devam ediyor. Sermayenin bu sözcüleri işçi sınıfının ve emekçilerin büyük bedeller ödeyerek elde ettikleri kazanımları ele geçirmek için açtıkları savaşın tansiyonunu giderek artırıyor. Dünyaya hakim olan bir avuç asalağın kasaları her gün şişerken halklar kıyımdan geçiriliyor, açlıkla boğuşuyor.

Dünyanın "lanetlileri" dünyanın "efendilerinin" kâr hırsına her gün milyonlarca kurban veriyor. İşte yanı başımızda İsrail siyonizminin Filistin işgali, işte Irak işgali ve katledilen binlerce insan. Alttakiler üsttekilerin haksız savaşına karşı mücadele etmeyi sürdürüyor. Uluslararası sermaye bugün emekçileri, işçi sınıfını savaş meydanlarına davet ediyor. Uygulamaları ile ezilenleri isyana direnişe intifadaya davet ediyor. Güçlü hazırlıklar yaptıkları ve yoğun stratejiler geliştirdikleri bu kapışmada dünya halkları isyana her gün daha fazla teşvik diliyor.

IMF ülkemizde uyguladığı politikalarla emekçi halkımızı son kavgaya buyur ediyor! Ne diyelim? **Davetleri kabulümüzdür!**

Zafer taş generallerin nasırlı ellerindedir!

Filistin'de İsrail'in tüm saldırı ve katliamlarına rağmen şanlı direniş devam ediyor. ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni" adlı saldırı politikasının askeri ayağını oluşturan BOP ve Genişletilmiş Büyük Ortadoğu Projelerine ortak olan, Ortadoğu halklarına yıllardır emperyalizmin jandarması olarak saldıran İsrail, 27 Haziran 2006 tarihinde Filistin'e "bir askerlerinin rehin alınması" bahanesi ile yine saldırmıştı.

Bursa

Ankara

İzmir

Adana

Bu gelişmeler ile ilgili 17 Temmuz Pazartesi günü, 6. Filo'nun denize dökülmesinin yıldönümünde, AKM önünde toplanan birçok kurum meşalelerle Dolmabahçe'ye doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca sık sık "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filoyu unutmayın", "Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak" sloganları ile Dolmabahçe'ye geldiğinde kısa bir konuşma yapan Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği Başkanı Fusun Bandır; şu anda İsrail'in ABD emperyalizmi ile birlikte Ortadoğu halklarının kanını döktüğünü, İsrail'in son saldırılarında birçok insanın yaşamını yitirdiğini belirtti.

Bandır'ın açıklamasının ardından ortak açıklamayı okumak üzere sözü Eyüp Baş aldı. Baş, 58 yıldır Filistin halkının katliamlara uğradığını, 48 yılında Der Yasin'de binlerce Filistinlinin ölürken 700 bin Filistinlinin sürgün edildiğini, 76 yılında Tel Zatar'da 10 bin Filistinlinin katledildiğini, 82'de Sabra Şatilla'da 30 bin Filistin'in bombalarla katledildiğini, 94 yılında ise Cuma namazı çıkışında El Halil'de yüzlerce Filistinlinin üstüne bombalar ve mermiler yağdırıldığını, burada yüzü aşkın Filistinlinin katledildiğini söyledi.

Açıklamaya Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu'nun yanı sıra Alnteri, BDSP, FHDD, Divriği Kültür Derneği, Halkevleri, ÖDP, SEH, SDP, TÖP ve Kurtuluş Partisi de katıldı. (İstanbul)

Anti-emperyalist mücadeleyi yükselt

BDSP, Devrimci Hareket, Kaldıraç, ESP, ÇHD Ankara Şube, Nakliyat-İş, HÖC, EHP, DHP, Partizan, Halkın Kurtuluşu Partisi bir açıklama yaparak anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek amacıyla

oluşturdıkları birliği basın duyurdular. Yüksel Caddesi'nde 20 Temmuz tarihinde "Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak" pankartı açılarak yapılan açıklamayı okuyan Nurcan Temel, Nepal ve Latin Amerika halklarının emperyalizme karşı mücadeleyi yükselttiğini dile getirerek, "Ezilen emekçi halklar olarak mücadeleyi yükseltir, sokağa dökülür, kardeş halkların boğazlanmasına göz yummayacağımızı haykırırsak; ne emperyalistler ne de işbirlikçileri önümüzde duramaz" diye konuştu.

Ankara'dan Filistin'e selam

Ankara'da 17 Temmuz tarihinde Filistin Konsolosluğu önünde BDSP, DHP, Devrimci Hareket, ESP, HÖC, EHP ve Partizan kitlesi toplanarak İsrail Konsolosluğuna yürüdüler. Lübnan Konsolosluğu önünde kurumlar adına açıklama yapıldı. Açıklamada; emperyalistlerin saldırganlıklarını artırarak devam ettirdiğine ve halkları çıkarları için katlettiğine, İsrail'in saldırgan emperyalistlerin Ortadoğu'daki temsilcisi olduğuna değinilerek, Lübnan'da İsrail'in yaptığı katliamlar kınandı.

Lübnan Konsolosluğu önünde bir süre slogan atan kitle, yürüyüşüne devam ederek İsrail Konsolosluğu önüne geldi. Burada da sloganlar atılarak, basın metni okundu. Yaklaşık bir buçuk saat süren eylem halkın yoğun ilgisiyle karşılandı. (Ankara)

Emperyalist saldırganlığa karşı imza kampanyası

* 15 Temmuz 2006 tarihinde saat 16:00'da Kemeraltı'nda bir araya gelen ILPS, HÖC, ESP, DHP, BDSP, Devrimci Hareket, EHP, HKP, Kaldıraç, Belediye-İş 2-4-6 No'lu şubeler, Ege 78'liler Derneği, Deri-İş ve TÜMTİS emperyalist saldırganlığa karşı TBMM'ye gönderilmek üzere imza kampanyası yapacaklarını duyurdular. Yapılan basın açıklamasına halk da ilgi gösterdi. İmza kampanyası 15 Ağustos tarihine kadar sürecek.

* 13 Temmuz 2006 tarihinde saat 12:30'da Dokuz Eylül Üniversitesi Rek-

törlüğü önünde toplanan ve aralarında ILPS, HÖC, ESP, DHP, BDSP, Devrimci Hareket, EHP, HKP, Kaldıraç, Belediye-İş 2-4-6 no'lu şubeler, Deri-İş ve TÜMTİS'in de bulunduğu kurumlar "Filistin'de İntifada Irak'ta Direniş Kazanacak!" pankartıyla Amerikan Konsolosluğu'na kadar sloganlarla yürüdü. Burada kitle adına yapılan açıklamada "Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki kakarakolu olan İsrail, onun Ortadoğu politikasını uygulayabilmek için Filistin halkının direnişini kırmak, iradesini teslim almak zorunda. Çünkü Filistin halkının direnişi, tüm ezilen dünya halkları için bir örnek ve güç kaynağıdır" denildi. (İzmir)

Tanklara karşı taş

* 12 Temmuz 2006 tarihinde İnönü Parkı'nda bir araya gelen Partizan, ATO, İHD, KESK, DİSK, TMMOB, Halkevleri, ESP, ÇHKM, BDSP, Alnteri, İşçi Mücadelesi, THAYD-DER üyeleri ve çeşitli siyasi partiler, Filistin topraklarının İsrail tarafından işgal edilmesini protesto ettiler. "Kahrolsun İsrail siyonizmi", "Filistin halkı yalnız değildir" yazılı pankartla Uğur Mumcu Meydanı'na kadar yürüyen kitle sık sık "Tanklara karşı taş, direnen Filistin halkı kazanacak", "Katil devlet, Filistin'i terk et", "Biji biratiya gelan" şeklinde slogan attı.

Adana Tren Garı önünde kitle adına açıklama yapan Adana Tabip Odası (ATO) Başkanı Doç. Dr. Osman Küçükosmanoğlu, İsrail'in yapılan saldırılarda ABD'den destek aldığını ve Türkiye'nin de dolaylı desteğini gördüğünü belirten Küçükosmanoğlu, Türkiye'nin İsrail'le yaptığı her türlü anlaşma ve ihaleyi iptal etmesini istedi. (Adana İK okurları)

* Adana'daki çeşitli kurumlar 23 Temmuz'da düzenlenen "Filistin-Lübnan işgaline son ve Ortadoğu halklarına özgürlük" mitingine katılım sağlamak amacıyla binlerce bildiri dağıttı. Filistin bayrakları açan kitle, "ABD-İsrail Ortadoğu'dan elini çek ve Filistin halkına özgürlük" pan-

kartı açarak, "Filistin halkı yalnız değildir" sloganlarını attı.

Erzincan Eğitim-Sen'den açıklama

Eğitim-Sen Erzincan Şubesi tarafından yapılan eylemde basın metnini Şube Başkanı Ergün Yılmaz okudu. Açıklamada İsrail devletinin Filistin halkına yönelik baskı ve katliamlarını ABD'den aldığı destekle yaptığı belirtilerek, "...kendi çıkarları için dün-

yada işgal etmedik, kan akıtmadık yer bırakmayan ABD emperyalizmi, Filistin topraklarını da İsrail'e bırakmış ve bu saldırganlığını da 'terörizmle mücadele' kisvesi altında maskeleyerek çalışmaktadır. Oysa en büyük terörist dünyanın değişik köşelerinde değişik tezgahlarla her gün yüzlerce masum insanın kanına giren başta ABD olmak üzere emperyalistler ve yeni işgaller için topraklarını ve üstlerini açan işbirlikçi-uşaklardır..." denildi. (Erzincan)

Emperyalistlerin ve uşakların katliamı lanetlendi

22 Temmuz günü saat 19:00'da Fomora Meydanı'nda bir araya gelen Alnteri, BDSP, DHP, ESP, HÖC, HKP, Partizan, SGD, TKP ve Halkevleri BATİS'in de destek verdiği bir yürüyüş gerçekleştirildi. Fomora Meydanı'nda "Emperyalizm siyonizme yenilecek, direnen halklar kazanacak" pankartını açarak Osmangazi Metro İstasyonu'na kadar yüründü. Eylemde "Kahrolsun ABD-AB emperyalizmi", "Kahrolsun İsrail siyonizmi" vb. sloganlar haykırıldı.

Kurumlar adına basın metnini Gülüstan Çelik okudu. Çelik, "Bizler açıkça haykırıyoruz. Direnen Filistin, Lübnan ve tüm Ortadoğu halklarının yanındayız. Yüreklere İntifada'nın kahraman çocuklarıyla birlikte atıyor. Bir kez daha emperyalistleri ve siyonistleri lanetliyoruz" dedi.

Ayrıca aynı gün EMER, SDP, DTP, ÖDP, İHD, Mazlum-Der, Özgür-Der, KESK Şubeler Platformu, Memur-Sen ve DİSK Genel-İş tarafından Orhangazi Parkı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi. Burada bileşen adına basın metnini İHD Şube başkanı Abdülaziz Akyol okudu. (Bursa)

Bu korku her yerde; bunu yaşayacaksınız

24 Temmuz Pazartesi günü İstanbul'da bulunan İsrail Başkonsolosluğu önünde yapılan eylemle İsrail'in saldırıları protesto edildi.

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu'ndan 6 kişi kendini konsolosluğun parmaklıklarına zincirleyerek sesli

AB emperyalizmi", "Filistin, Lübnan halkı yalnız değildir" sloganlarıyla uzun bir süre zincirli kalan eylemciler adına yapılan konuşmada İsrail'in yıllardır Ortadoğu halklarına kan kusturduğu ve katlettiğinin altı çizildi. Üstlerine "Emperyalistler-Siyonistler Yenilecek, Direnen Halklar Kazanacak" yazılı tişörtler giyen kitlenin

kesinden kurtulamayacaklarına vurgu yapıldı.

Böyle bir eylem beklemeyen polis ise komik sahneler yarattı. Basının fotoğraf almasını ve eylemi engelleyemeyen polis uzun süre zincirleri kesmek için bir alet aradı. Polis, bir süre sonra çevredeki holding binalarının güvenliğinden aldığı keski ile eylemcilerin zincirlerini kesmeye başladı. Zinciri kesilen ve gözaltına alınan her eylemci slogan atmaya devam ederken, eylem-

24 Temmuz Pazartesi günü İstanbul'da bulunan İsrail Başkonsolosluğu önünde yapılan eylemle İsrail'in saldırıları protesto edildi.

ajitasyonlarla eylem yaptı. Eylemcilere zamansız yakalanan polisin ise aciz düştüğü durum kameralardan kaçmadı. "Katil İsrail, Ortadoğu'dan defol", "Emperyalistler yenilecek direnen halklar kazanacak", "Kahrolsun ABD

devam eden açıklamasında burada ilerici, duyarlı, devrimci, demokrat insanlar olarak Ortadoğu'da Lübnan ve Filistin halklarına yapılan saldırılara karşın İsrail'in protesto edildiği söylenerek, dünyanın neresine kaçarsa kaçsınlar halkların bu öf-

cilerin bu duruşunu kıramayan polis duvarın yanına normal devriye otosunu çekerek eylemcileri alabildi.

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu gözaltıları protesto etmek için Taksim Tramvay Durağı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. (İstanbul)

Ortadoğu'daki ateş emperyalistleri yakacak!

Son birkaç haftadır yüzlerce Filistinli ve Lübnanlı, emperyalist destekli İsrail Siyonizminin bombaları, roketleri vd. ağır silahları altında vahşice can vermesi, katliamların artarak sürmesi, başta bölge halkları olmak üzere, tüm dünya halkları tarafından büyük bir tepkiyle karşılanmayı sürdürüyor.

Emperyalistlerin ve de İsrail Siyonizminin Ortadoğu'daki katliamlarına tepkisini gösterenlerden biri de **ILPS Türkiye Seksiyonu** oldu.

ILPS Türkiye Seksiyonu **22 Temmuz Cumartesi** günü saat 18:00'de Kartal Meydanı'nda konuyla ilgili bir basın açıklaması yaptı.

Açıklamanın yapıldığı yer aynı zamanda İran'a dönük saldırı hazırlığı kapsamında bir araya gelen kurumların başlattığı kampanya çerçevesinde açılan imza stantlarının önüydü.

Filistin ve Lübnan'da süren katliamlara daha geniş kesimlerin dikkatini çekmek amacıyla imza stantlarının çevresinde aynı gün erken saatlerden itibaren bir resim sergisi de açıldı ve çevredeki insanlara gün boyu çağrılar yapılarak, katliamlara ve Ortadoğu'daki sürece dikkat çekilmeye çalışıldı.

İmza standı ve resim sergisine olan ilginin yoğunluğu emekçi halkın emperyalizme ve siyonizme olan tepkisini ortaya koyuyordu. Basın açıklamasının saati yaklaşırken, etrafta bulunan çay bahçelerinde duyurular dağıtılarak, buralardaki kitle açıklamaya davet edildi.

Partizan ve **ILPS** flamalarının açıldığı basın açıklamasında ilk sözü Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği Genel Sekreteri **Emriye Demirkır** olarak, İsrail Siyonizminin 1948'lerden başlayarak, Filistin halkına yaşattığı vahşete, katliamlara ve de Filistinli çocukların bu şiddet altında yaşadığı acılara, kulaklarda yankılanan çığlıklarına dikkat çekerek, aynı acıların, vahşetin ve de katliamların bugün Lübnan halkına da yaşatıldığını, giderek de tüm Ortadoğu'yu içine almaya başladığını vurgulayıp, başta Filistin ve Lübnan halklarıyla olmak üzere, tüm Ortadoğu halklarıyla dayanışmanın önemi ve zorunluluğu üzerinde durdu.

Demirkır'ın ardından, **ILPS** Türkiye Seksiyonu adına yapılan basın açıklaması okundu. **ILPS** faaliyetçisi **Suzan Zengin** tarafından okunan açıklamada özetle, emperyalistlerin Ortado-

ğu'ya dönük projelerine dikkat çekilerek, İsrail Siyonizminin Filistin ve Lübnan'a dönük saldırı ve katliamlarının da bu projeler çerçevesinde gerçekleştiği vurgulandı.

İsrail'in bu son saldırılarla birlikte emperyalistleri BOP'u hayata geçirmek üzere göreve çağırdığına dikkat çekilen açıklamada, Türkiye egemenlerinin günümüz temsilcisi AKP hükümetinin bu süreçteki rolüne de dikkat çekilerek, AKP'nin bugün bölgedeki pastadan pay kapmaya çalıştığı, bunun için de bir Kuzey Irak hareketinin zeminini oluşturmak amacıyla, Kürt halkına dönük imha politikalarına hız verdiği belirtildi.

"Ortadoğu Halkları Yalnız Değildir!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "İşgalciler Halklara Hesap Verecek!" vb. sloganların sık sık atıldığı açıklamada, **Tohum Kültür Merkezi Müzik Grubu** da kısa bir dinleti verdi.

Etrafta bulunan kitlelerin yoğun bir ilgiyle izlediği, birçoğunun atılan sloganlara ve de müzik grubunun marşlarına eşlik ettiği yarım saatten fazla süren açıklamaya, birçok devrimci-demokratik kurum ve parti de katılarak destek verdi. (Kartal)

Yerellerden, ülke geneline

Ortadoğu halklarının sesine sahip çıkalım!

ESP, İsrail'in Ortadoğu'da artırdığı terör saldırılarına ve işgallerine karşı 12 Temmuz Salı günü saat 21:00'de Gülsuyu Mahallesi'nde meşaleli bir yürüyüş düzenledi. As Kırathanesi önünde toplanan ESP'liler, "Terörist İsrail Filistin'den defol!" pankartı açarak Heykel Meydanı'na kadar yürüdü.

Tersane işçilerinden destek açıklaması

13 Temmuz sabah saat 07:30'da Tuzla İçmeler Meydanı'nda biraraya gelen Tersane İşçileri Birliği "Emperyalizm yenilecek, direnen Filistin halkı kazanacak" pankartı açarak bir basın açıklaması yaptı.

Maltepe'de

İsrail vahşeti lanetlendi!

15 Temmuz günü saat 15:00'da **Partizan**, **BDSP**, **ESP**, **Gülsuyu Sanat ve Hayat**, **HKM**, **PDD**, **PSAKD Maltepe Şubesi**, **Kurtuluş Sosyalist Dergi** Ortadoğu'daki İsrail katliamlarını protesto etmek için bir eylem düzenledi. "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak! Katil İsrail Filistin'den defol!" pankartı açan kitle adına yapılan basın açıklamasında, İsrail'in saldırılarıyla Lübnan'da her gün yüzlerce insanın öldüğü belirtildi. Açıklamada kısa bir konuşma yapan **DİSK/Genel-İş Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir**, "Ortadoğu'daki katliama seyirci kalan herkesi kınıyorum. Ancak ortak bir mücadele hattı ile sesimizi duyurabiliriz" dedi. Eyleme **DHP**, **Kaldıraç**, **Gülsuyu Güzelleştirme Derneği**, **İşçi Gazetesi** ve destek verdi.

1 Mayıs Mahallesi

19 Temmuz Çarşamba günü Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nden Filistin'i destek amaçlı meşaleli bir eylem düzenledi. **Partizan**, **ESP**, **SODAP** ve **DTP**, Filistin'de sürdürülen emperyalist vahşeti protesto etmek ve direnen Ortadoğu halklarını selamlamak için bir eylem yaptı. Meşalelerle Eski Karakol durağından yürümeye başlayan kitle "Katil İsrail Filistin'den defol!" ortak pankartı ile minibüs son durağına yürüdü. Meşaleli yürüyüş basın açıklamasıyla devam etti. Yapılan açıklamada "Bu vahşet emperyalist yayılmacılığın resmidir" denildi. Ardından **BEKSAV Sinema Kolektifi**'nin organize ettiği "Geçemeyeceksiniz" adlı belgesel filmin gösterimi yapıldı.

Sağlıkçılardan protesto

21 Temmuz Cuma günü saat 12:30'da Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde, İstanbul Tabip Odası, İstanbul Diş Hekimleri Odası, İstanbul Eczacılar Odası, İstanbul Veterinerler Odası ve SES İstanbul Şubeleri Ortadoğu'daki İsrail zulmünü protesto etmek için ortak bir basın açıklaması yaptı. **TTB** adına **Gencay Gürsoy** ve İstanbul Tabip Odası adına da **Özdemir Aktan**'ın yaptığı konuşmaların ardından **BM**, **TBMM** ve İsrail Tabipler Birliği Başkanlığı'na göndermek için hazırlanan mektup okundu.

BDSP'den

Kartal Meydanı'nda açıklama

21 Temmuz Cuma günü saat 18:30'da Kartal Meydanı'nda bir basın açıklaması düzenleyen **BDSP**, "Filistin halkı direniyor! Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!" pankartı açtı. Açıklamayı **Gülcan Ceylan** okudu. Ceylan açıklamada "Gittikçe artan İsrail katliamı genç-yaşlı, kadın-çocuk ayrımı yapmadan herkesi katlederek bölgeyi kana buluyor" dedi. (Kartal)

Komiteler çözüm yeridir, çözüm gücüdür!

Parti komitelerinin sıkça karşılaştıkları bir sorun önlerine çıkan engelleri aşmak, sorunları çözmek için kullanılan yöntemin yanlışlığıdır. **Yöntem yanlışlığı sorunlara çözüm bulma cesaretsizliğini de beraberinde getirir.** Kendine güvensizliğe yol açar. Bu durumda komite bileşenleri çözüm adına, ortaya çıkan sorunların çözüm gücünü başka yerden “üstten” bekleme edilgenliğine düşer. **Bu çözümsüzlük ve güçsüzlük, kesinlikle küçük burjuva düşünme tarzından, sorunlara yaklaşım yanlışlığından, kendine olan güvensizlikten bağımsız ve kopuk değildir.** Bu kavrayışsızlık örgütün iç birliğini zayıflatacağı gibi, bileşenler arasında güvensizliğe yol açar, irade birliğini zayıflatır, ortak hedefe birlikte yürüyüşü engeller.

Başkan Mao’dan dinleyelim; “*Sorun, bir şeyin içindeki çelişmedir. Nerede çözülmemiş bir çelişme varsa, orada bir sorun var demektir. Eğer bir mesele varsa, bir tarafın yanında, öteki tarafın karşısında olmak ve sorunu ortaya koymak gerekir. Çelişmenin niteliğini kavrayabilmek için, sorunu ortaya koymadan önce, sorunun ya da çelişmenin iki ana yönünü araştırmak ve incelemekle sorun keşfedilebilir, ortaya konabilir; ama o çözülmüş olmaz. Sorunu çözmek için sistemli ve kapsamlı bir araştırma ve inceleme gerekir. Bu sorunu keşfetme sürecidir. Ön araştırma ve inceleme gereklidir. Bu, tahlil sürecidir. Aynı zamanda sorunu ortaya koyarken de tahlil yapmak gerekir; yoksa karmaşık ve şaşırtıcı bir olgu yığılmasıyla karşılaşıldığında, sorunun ya da çelişmenin nerede yattığını bulup çıkarmak mümkün olmaz. Ama tahlil süreci derken, sistemli ve kapsamlı bir tahlil sürecini kast ediyoruz. Çoğu zaman bir sorun ortaya konulduğu halde çözülemez, çünkü şeylerin iç ilişkileri henüz açığa çıkartılmamış, henüz sistemli ve kapsamlı bir tahlil süreci gerçekleştirilmemiştir. Bu nedenle, sorunun ana hatlarını hâlâ açıkça göremeyiz, bir senteze varamayız ve dolayısıyla da sorunu iyi çözemeyiz.”*

Komiteler Mao’nun yukarıda ifade ettiği gibi devrimci düşünmeyi öğrenmeye başladıkça, olaylara, gelişmelere objektif bakmayı öğrendikçe çözüm gücü olur. Sorunların çözücüsü olur. Aksi durumda biralım çözüm gücü olmayı sorunların yaratıcısı olur. **Yetersiz zayıf ve güçsüz bir bakış açısı, ve yaklaşım, sorunları çözemediği gibi kitlelere, yoldaşlarına güven de veremez.** Güven veremeyen bir komite ve önderlik sıradanlaşmaya, çözüm gücü olmayan komite süreç içinde aşınmaya ve gelişmenin önünde engel olmaya başlar.

Komite çalışması

Komiteler kendi iç örgütlenmesini, düzenlenmesini parti tüzüğüne ve onun ilke ve kurallarına göre yapar. Komiteler bir yandan kendi iç düzenlenmesini örgütlerken, diğer yandan Proletarya Partisi’nin merkezi ve bölge kararlarını yaratıcı bir şekilde pra-

tiğe uygulamak için devrimci pratiğini örgütlemeye çalışır. Örgüt çalışması ağırlıklı olarak kitle çalışmasıdır. Devrimci çalışmada kitleleri örgütlemeyi, partiye yakınlaştırmayı, bilinçlendirip savaştırmayı amaçlamayan hiçbir çalışma olamaz. “**En illegal**”, “**en dar**”, “**ihtilalci görev**” çalışmasında bile kitleleri örgütleme, bilinçlendirme ve savaştırma perspektifine sahip olunmalıdır. Bu perspektiften yoksun hiçbir devrimci çalışma olamaz. **Devrimci hareketin, sınıf bilinçli proleterlerin en zayıf kavrayış noktası burasıdır.** Kitlelerden kopuk, kitlelerden uzak, onlardan yoksun “**illegalite-özel görev-ihtilalci çalışması**” olamaz. Yıllar önce komünist önder Kaypakkaya yoldaş bu konuyla ilgili açık anlaşılır bir bakış açısını ortaya koymuştu; “*Hiçbir ‘ihtilalci görev’ yoktur ki, ‘kitle bağı’ ile çelişsin! Tersine, her ihtilalci görev, geniş ve kuvvetli bir ‘kitle bağı’na ihtiyaç gösterir.... ‘kitle bağı’ olmayan kişilerin ‘çelik-*

leşmiş işçi sınıfı ihtilalcileri’ olamayacağıının en kesin ve en açık delilidir.”

Grev, direniş, legal-illegal, barışçıl-silahlı, mücadele örgütlemeyen, miting-yürüyüş-devrimci kitle gösterisi örgütlemeyen bir çalışma devrimci özden uzaklaşmış demektir. Keza kitleleri devrimin ve partinin temel görüşleri doğrultusunda aydınlatmayan, bu uğurda yoğun etkili ve sürekli yazılı-sözlü, legal-illegal propaganda ve ajitasyon çalışması örgütlemeyen bir çalışma devrimci çalışmadan ve devrimci özden uzak hantal, bürokrat, küçük burjuva bir çalışmadır. **Gerek devrimci hareketin gerekse sınıf bilinçli hareketin çalışmalarının özünde belirttiğimiz bu gerçeklikten yoksunluk mevcuttur.** Bundandır ki, kısır döngü içinde dar bir kesim içinde kalmaktadır. Devrimci hareketin çalışmalarında, kitle faaliyeti ağırlıklı bir çalışma olarak yer almamaktadır. Küçük burjuva düşünme, çalışma, küçük burjuva örgütleme, küçük burjuva kitle anlayışı (kitlelerden ko-

puk dar bir kesim içinde yürütülen) devrimci hareketin ve sınıf bilinçli hareketin baş belası olmaya devam etmektedir.

Komitelerin çalışma tarzında izlenmesi gereken yöntem şu olmalıdır; devrimci çalışmanın her konusunda devrimci teori ile pratiği birleştirmeyi öğrenmek, kitlelerle sıkı politik bağlar kurmayı ve özleştirme yapmayı öğrenmek olmalıdır.

Komiteler, tek tek olaylardan, ve kişilerden somut tecrübeler çıkarmalıdır. Sürekli bir şekilde görüş alışverişinde bulunmalıdır. Elde edilen tecrübeler diğer komitelere ve yoldaşlara aktarılmalı ve hatalar düzeltilmelidir. **Komiteler politik faaliyetlerini kitlelerin faaliyetiyle birleştirmese, komitenin hedefe varmayan çabası bir avuç insanın verimsiz çabasına dönüşür.** Komite bileşenlerinde davaya bağlılık esas alınmalıdır, bunu yanında hiçbir gerekçe ve mazeret göstermeden disipline uymalı, kitlelerle güçlü politik bağları olmalıdır.

gelişebileceği gibi diğer komite üyelerinin, üyeliği de sözde kalacaktır. Bu durumda üyeler arasında birlik gerçek değil, biçimsel bir birliğe dönüşür, komite üyeleri arasında gönülsüz, isteksiz ve zoraki bir birlik oluşur. Kolektif karar almama ya da alamama gerçekliği komitenin ideolojik-politik birlik ilkesinin ayaklar altına alınmasına yol açar. Komite önemli sorunları görüşerek, tartışarak, komite üyeleri görüşlerini tam olarak iradeye yansıtarak kararlar almalıdır. Komitelerde izlenmesi gereken yöntem; kolektif yönetimle kişisel sorumluluğun ustaca gövüllü ve irade birlik içinde birleştirilmesidir. Bu iki sorumluluk birbirinin karşıtı değil bileşeni ve tamamlayıcısı olmak zorundadır. Komite içi örgütlemeye demokrasi genişletildikçe ve gerçek zemine oturdukça merkezîyetçi yan güçlenir. Ortak bakış açısı, ortak karar ve ortak uygulamayı güçlendirmek demek komite üyelerinin görüşlerinin tam olarak kararlara yansımalarıdır. Karara yansıyan her kolektif irade savunu ve sahiplenmede, uygulama ve kavratmada birliği güçlendirir. Bunun aksi durumunda komite kararlarının savunulup sahiplenilmesi uygulanıp denetlenmesi gerçek anlamda sağlanamaz, sadece karara iradesi yansıyanların boyunda asılı bir “**komite kararı**” olarak kalır. Ortak iradenin yansımadığı bir politik karar pratik anlamda değiştirici ve dönüştürücü gücü olamaz. Bu başarılı olduğu oranda komitenin ideolojik ve örgütsel birliği gelişir ve ileri doğru adımları güçlenmiş olur. “**Kitlelerden kitlelere**”, demokratik merkezîyetçilik ilkesi ideolojik-politik gücü, değiştirme ve dönüştürme gücü olan devrimci ilkelerdir. Bundandır ki devrimi gerçekleştirmiş proletarya partileri “**kitlelerden kitlelere**” ve demokratik merkezîyetçilik ilkelerine yüksek değer biçer, kavranması ve uygulanması için büyük bir çaba harcar. Sorun basit bir hukuk ve sıradan bir tüzük olayı değildir. Olaya böyle bir bakış açısıyla yaklaşamaz. Proletarya Partisi’nin iç hukuku ve iç tüzüğü devrimci özü ve ideolojik temeli olan proleter bir dokuya sahiptir.

Komite bileşenlerinin devrimci faaliyette konumlanması, örgütsel önderliğin etkin ve üretken olması açısından önemlidir. **Görevlendirme ve konumlandırma devrimci faaliyetin ihtiyacını karşılamayı hedeflemelidir.** Bu amacın yerini “**boşta bulunana iş bulma**” anlayışı alırsa “**işe göre adam**” ilkesi yerine “**adama göre iş**” anlayışı alırsa görevlendirme ve konumlandırma ciddi hatalara düşülür, bunun sonucu devrimci görev ve sorumluluklar yerine getirilemez. Bu anlayış bir burjuva anlayışıdır. Bu anlayış gerçekleşince komite bileşenlerinde parti karşısında üst düzeylere varan sorumluluk bilincinde gerileme yaşanır. **Keza böyleleri bir durumda devrimci ve gerçekçi bir örgütsel iş bölümü gerçekleştirilemez.** Komite içi eşitsizlikler ortaya çıkınca bileşenler arasında kırılma ve gerilemenin zemini yaratılmış olur.

Kitleler içinde olmayan “**olanların**” da devrimci sorumluluğunu unutarak kitleler içinde olması sonuçta hiçbir şeyi değiştirmez; ikisi de aynı kapıya çıkar.

Komitelerin karar alma ve uygulama yöntemi

Parti komitesi, politik kararların alınması ve alınan kararların uygulama ve denetlenmesinde kolektif yönetimi uygulamalıdır. Bu gerçeklik hem kararların doğru alınmasını sağlar, hem de kararlarının sahiplenilip, savunulmasında ve uygulanıp, denetlenmesinde kolektif iradenin gücünü artırır, böylece kararların savunulup, uygulanması tek tek bireylerin omzunda kalmaz. **Devrimci faaliyetin örgütlenmesinde, kitlelerin yönetilmesinde herhangi bir kimse-nin işleri tekeline alması önlenmelidir.** Önemli sorunların kararlaştırılmasında kolektif irade devreye girmeli, önemli kararlar komite toplantılarında alınmalıdır. Bir tek kişinin karar alma ve uygulaması durumunda ben merkezilik, şefçilik, bürokratizm

Keza komite üyeleri arasında yeterli bir diyalog, faaliyetlere bağlı yeterli bir ilişki gerçekleşmeyince de devrimci faaliyetlerin örgütlenmesi başarısızdır. **Komitenin kolektif gücünü açığa çıkarıp kolektivizmi geliştirmenin önemli etmeni doğru konumlanma ve doğru görevlendirme ve denetlemedir.** Bu başarıldıkça herkes hak ettiği yerde konumlanıp gerçekliğine uygun görevlendirme yapıldıkça komitenin kolektif gücü açığa çıkmış olur.

Komite bilinci, örgüt bilincidir. Kapsamlı ve bütünlüklü bir önderlik bilinci ideolojik ve politik açıdan komiteyi yönetme, sınıf mücadelesine önderlik etme, zor koşulları dönüştürme görevlerini başarmaktır. Sadece bir komite oluşturarak, bir komitede konumlanarak işler bitmez. Tam tersine işler yeni başlıyor demektir. **Komite ve örgüt bilinci kapsamlı, bütünlüklü ve derinliği olan sürekli kendisini geliştirip, ilerleten bir olgudur.** Kendini yenileyip, geliştirme-

yen, ilerleyip, daha ileri düzeyde sorumluluk almayan bilinç gerilemeye, bürokratlaşım aşınmaya mahkumdur. Sınıf savaşımının sürekli gelişimi, sınıf ve önderlik bilincinin de buna uygun bir gelişimi çözüm gücü olmalıdır. **Başarılması gereken budur.** Bu başarılamıyorsa önderlik yapmaktan bahsedilemez. Parti sorunları sınıf mücadelesi sorunlarının önemli bir parçasıdır. Sınıf savaşımının sorunlarından kopuk, onların çözümünden uzak bir komite sorunu küçük sorunlardır. **Kısır, dar, kendini bıktırıcı tarzda tekrar eden sorunlar komitede sürekli tartışılıyorsa, ne komite gelişir ne de sınıf savaşımının sorunları aradığı yanıtları bulur.** Komite sorunu, parti sorunu, sınıf savaşımının sorunlarıyla dolaysız ve doğrudan ilişkilendirilmeli ve yanıtları için önderlik bilinci sürekli derinlik kazanmalıdır.

Sınıf savaşımının somut sorunları üzerinden komiteye yön vermek önderlik bilinci ve gücünü artırır. Komitelerin temel sorunu kit-

lelerin örgütlenmesi, bilinçlendirilip eğitilmesi, partiye ve devrime yakınlaştırılıp sağlaştırılması sorunu olmalıdır. Yoksa tek tek bireylerin dar kısır verimsiz sorunları, komitenin esas gündemi haline gelmemelidir. Buna özenle dikkat etmek gerekir. Komite içindeki proleterleşmeyen küçük burjuva unsurlar kendi dar bireysel sorunlarını komitenin temel ve esas sorunu haline getirmek isterler, sürekli bir şekilde kendilerini ve yaşadıkları sorunları tartıştırmak isterler, buna asla müsaade edilmemelidir. Komiteler sınıf savaşımına yüzlerini dönmeye, sınıf savaşımında mevzilenmeye başladıkça verimsiz kısır, birey merkezli sorunlar, gündemden kalker. Komitenin yönü sınıf savaşımının sorunlarına ve çözümlerine döner. O zaman komite önder olma rolünü layıkıyla oynamaya başlar. Komiteler örgütsel özelliklerini, başından beri taşıdığı gerilikleri hızla aşarak komünist bir partinin örgütsel özellikleri seviyesine getirmeye çalışmalıdır. Bunun için

önderlik kapasitesini, gücünü somut koşullara uygun politikalar belirleyerek, bu politikaları pratiğe geçirerek yönetsel mekanizmayı örgütlemelidir. Bunu yapabildiği ölçüde başarılı olur. Partinin temel politikalarını güncel ve dönemsel meselelere, gelişmelere yönelik yenileyerek propagandasını yaparak örgütsel önderlik görevini layıkıyla yerine getirmiş olur.

Komitelerin örgütsel kapasitesi arttıkça belirlediği görevleri layıkıyla yerine getirebilir. Örgütsel kapasitenin başında anlayış, kavrayış, gerçekliğe hakim olma anlaşılmalıdır. **Kitleler, düşman, devrim ve örgüt bilimi hakkında gerçekliğe ne kadar hakim olunursa yönetme becerisi artar, örgütsel kapasitesi yükselir.** Kitleleri tanımaya çalışmadan, onların somut durumları hakkında ciddi bir araştırma inceleme çalışmasına girmeden kitle gerçekliğine hakim olunamaz. Bu durum düşman ve örgüt değerlendirmeleri için de geçerlidir.

PUSULA

Komitelerde disiplin anlayışı

“Tembellik, küçük burjuva bireyciliğidir. Disiplinsizlik, sömürü ideolojisinin mirasıdır.” (Lenin)

Proletaryanın gücü nerede yatmaktadır? Onun gücü sayısal gücünde değil örgütlenmesinde yatmaktadır. Kitlelerin, proletaryanın örgütü yoksa proletarya hiçbir şeydir. Örgüt demek sağlam ve güçlü bir eylem birliği demektir, çalışmada ve hedefe doğru yürüyüşte birlikte yürümek demektir. **İdeolojik temel üzerinde yükselen bir örgüt, gerçek anlamda birliği yaratır.** Örgütsel birlik, sınıf savaşımı gerçekliğini doğru şekilde tahlil edip, çözüm yolunu ortaya koyan politik çizgiyi benimsemektir. İdeolojiden, politikadan kopuk disiplin olamaz. Parti önce kendi politik çizgisinin doğruluğunu ortaya koymalıdır, bunun üzerinde örgütsel birlik oluşturulur. **Disiplin ise örgütsel birliğin çimentosudur.** Örgütsel birlik çoğunluğun iradesinin tanınmasıdır, çoğunluğun yanında onunla birlikte yan yana ve uyumlu çalışmadır. Proletarya Partisi'nin politik çizgisine tabi değildir. Bireyin kendisini partinin devrimci çalışmasına adanmasıdır. Onun kararlarına, emir ve talimatlarına tabi değildir. Bunun gerçek ve somut olabilmesinin ön koşulu ise bütün parti üyelerinin temel sorunlarda aynı görüşü paylaşmalarıdır.

Proletarya Partisi'nde en özlü anlamıyla disiplin: tartışma ve eleştiride özgürlük, eylemde birliktir. Tartışma ve eleştirinin sonlandığı yerde bir kez karar alındıktan sonra azınlığın çoğunluğa tabi olarak bütün parti üyelerinin tek bir adam gibi davranmasıdır. Disiplinden anlaşılması gereken soyut bir kurallar bütünlüğü değil, proletaryanın devrim ve komünizm çıkarlarının her şeyin üzerinde tutulması an-

laşılmalıdır.

Disiplin, ideolojik duruşun görünen açık resmidir. Disiplinin zaafa uğraması demek bir parti gibi ortak davranış göstermemektir. Disiplinin zaafa uğraması demek alınan kararlara uymamak, kararları boşa çıkarıcı tarzda hareket etmek demektir. **Her disiplinsiz duruş ideolojik gerilemenin bir resmi olarak karşımıza çıkar.** Bundandır ki Proletarya Partisi'nde disiplin, eleştiri ve tartışma özgürlüğü kadar temel ve tayin edici bir ilke olarak anlaşılmalı, devrimin ve yüce komünizm çıkarlarını her şeyin üzerinde tutmayı amaçlayan ilke olarak kavranmalıdır. Bu olmadan ortak irade, ortak hareket yaratılamaz. **Gereğesi ne olursa olsun Proletarya Partisi'nin merkezi ve bölge kararlarına tabi olmamak, alınan görev ve sorumlulukları yerine getirmemek, açık bir disiplinsizliktir.** Her disiplinsizlik devrimin ve partinin hedefe kilitlenmiş yürüyüşüne engel olmak demektir. Parti içinde küçük burjuva kesimden gelenlerin en çok zorlandığı, sorun yaşadığı konunun başında disipline uyma gelmektedir. Disiplin küçük burjuva unsurları sıkır, proleter disiplin onlar için makinenin dişlisi gibi gelir. Aldığı görev ve sorumlulukları layıkıyla istenen zamanda yerine getirmez, getirmeye çalışsa bile mutlaka illegalite ihlallerine başvurur ya da başka örgütsel kural dışlıklar işler. Oysa proletarya, üretimden gelen yaşam ve alışkanlıklarıyla disipline gönüllü ve yaratıcı bir tarzda harfiyen uyar.

Komiteler gerek merkezi önderliğin kararlarını yaratıcı ve zengin tarzda uygulamak için kavramalı gerekse kendi almış olduğu kararları pratiğe uygulamak için ortak hareket etme bilincini ve davranışını

geliştirmelidir. Disiplinsiz tutum ve davranışlara kesinlikle taviz vermemelidir. Disiplinin ideolojik bir mesele, politik bir bilinç olduğu kavrandıkça özgürlük kadar kabul edilen ilke olarak anlaşılır ve uygulanır.

Komitenin ideolojik ve örgütsel birlik gücünü pekiştirecek, geliştirip, ilerletecek diğer bir mesele yoldaşların hata ve zaafalarına karşı tutumunun doğru tarzda çözümü gelmektedir. Yöntem şu olmalıdır: **“Gelecekteki hataları önlemek için, geçmişteki hatalardan ders çıkarmak”;** ikincisi, **“hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi etmek.”** Hata yapmak suç işlemek değildir. Sınıf savaşımın pratiği içinde hata yapmadan ve hatalar düzeltilmeden gelişme ve ilerleme sağlanamaz. Hata yapmak her şeyin sonu değildir. Ancak hatayı kabul etmemek ya da hataları erdem kabul etmek, hatalardan vazgeçmemek **“her şeyin sonu”** olabilir. Sınıf bilinçli proleterler hata yaparken bile, bunu bir eğitim aracına dönüştürmesini bilirler. Hata yaparken bir yandan halka ve Proletarya Partisi'ne zarar verilirken diğer yandan partiyi eğitmeyi amaçlayan bir araca dönüştürülür. Ona hizmeti etmeyi amaçlar. Yaptığımız hataların nedenlerini araştırdığımızda düşünme ve çalışma politikamızda subjektif davrandığımız görülecektir. **Hataların temelinde gerçeklerden uzaklaşma, gerçeklerden kopma vardır.** Gerçeklerden (devrimci politika ve devrimci ilkeler) kopmadıkça hata yapılmaz.

Hata yapan yoldaşlara karşı sınıf bilinçli proleterlerin ikili tutumu olmalıdır. Birincisi hatanın düzeltilmesini amaçlayan mücadele, diğeri ise hatadan kurtulmak için hata yapan yoldaşa yardımdır. Ancak bu ilke layıkıyla uygulanamıyor. Birinci neden hata yapanlara karşı sanki bir şey olmamış gibi davranmak, yani eleştirmemek, hataların nedenleri ve kaynağı hakkında eğitici yol gösterici tutuma girmemektir. Liberal ve sorunu geçiştirici yaklaşımdır. İkincisi ise hata yapanlara karşı **“mücadele”** yürütülürken yardımcı

olmama tavrıdır. Hata yapan, bir kez hata yaptıktan sonra sanki çok kötü suç işlemiş gibi duygular öne çıkar, yaklaşımlar gösterilir, hata yapana yardımcı olma, onu düştüğü yerden kaldırma tutumuna gidilmez. Bu da başka bir yanlışlıktır.

“Hatalara karşı yöntem ne olmalıdır? Bu ikna süreci içinde yapılacak ilk iş, terini iyice atması için hastaya ‘Sen hastasın!’ diye bağırarak onu tepeden turnağa sarsmak, sonra da, iyileşmesi için ona samimi öğütlerde bulunmaktır.” Mao.

Parti içindeki çelişkilerin, yaşanan sorunların tek bir çözüm yöntemi vardır. Eleştiri ve özeleştirme yöntemini kullanmaktır. Bu silah kişileri yıpratmayı, sorunları kişiselleştirmeyi hedeflememelidir. Bu silah Proletarya Partisi'nin örgütünü güçlendirmek ve mücadele gücünü artırmak için kullanılır. Bu silah devrimin, partinin ve kitlelerin çıkarlarını savunmayı, onun yüce ideallerini savunmayı amaçlar. Bu silah yanlış atıp, doğru kuşanmak için kullanılmalıdır.

Sınıf bilinçli proleterler hata yaptıklarında özeleştirme verme dürüstlüğü göstermelidir. Özeleştirme silahı son dönemlerde zayıflayan bir işlev görmektedir. Özeleştirme vermek halka, devrime ve partiye karşı gösterilen dürüstlüğün en açık göstergesidir. Çok defa bu böyle anlaşılama, sınıf bilincinin kırıldığı önemli bir nokta olmaktadır. **Kim ki, hataları karşısında özeleştirme vermiyorsa o iflah olmaz bir burjuva olmaya doğru adım atmaya çoktan başlamış demektir.** Günümüzde özeleştirme silahı daha önemli bir işleve sahip hale gelmiştir. Bireyciliğin, bencilliğin, bireysel kurtuluşun kutsandığı, aklandığı meşru gösterildiği bir süreçte kendinle devrim için hesaplaşmak bireye ait geriliğe, bencilliğe, bireyciliğe karşı savaşmak özeleştirmenin özüne uygun yapılmasıyla başlar. Halka ve hatalara karşı tutum sınıf bilinçli proleter olmanın mihenk taşıdır. Bu konuda her örgütlü birey, komitelerin eğitilmesini önemli bir görev olarak algılamalıdır.

Geçtiğimiz haftalarda Meksika'da yapılan tartışmalı başkanlık seçimlerinin yankıları sürüyor.

2.5 milyon oyun "kaybolduğu" ve yine sayısız oyun da çöp kutularından çıktığı Meksika seçimleri sonrası süren tartışmalar, 1 milyonu aşkın insanın sokağa dökülmesini de beraberinde getirdi.

Birçok Latin Amerika ülkesi gibi, Meksika da yıllar boyu emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin sömürü ve talan politikalarına maruz kalmakta, aralıksız hayata geçirilen emperyalist politikalar, geniş işçi-emekçi yığınları giderek daha fazla yoksulluğa ve sefaletle itmektedir. Meksika'da uzun zamandan beri, geniş yığınlar ve çeşitli emek kesimleri tarafından gerçekleştirilen eylemlerin ardında yatan neden de budur. Bu eylemler ise hükümetin kolluk güçleri tarafından şiddetle bastırılmaya çalışılmaktadır.

İşçi ve halk hareketinin böylesine yükselişe geçtiği bir dönemde gerçekleşen seçimler, doğal olarak toplumsal muhalefetteki yükselişte bir patlamayı da beraberinde getirerek, sayıları milyonlara varan insanın sokağa dökülmesini engellemedi.

Özetle söyleyecek olursak, bugün seçimlerdeki hile vesilesiyle milyonlarca insanın sokağa dökülmesinin en önemli nedenlerinden biri de hükümetin toplumsal muhalefete yönelik giderek artan baskı ve şiddetidir. Bunun anlamı ise açıkça şudur: **Sınıf çelişkilerinin giderek derinleşmesi!**

Bu çelişkinin iyice açığa çıktığı seçimlere dönecek olursak, ilk önce şunu belirtmek gerekiyor ki, Meksika halkının çok büyük bir kesimi seçimlere rağbet etmemiştir. Çünkü seçimlere katılım oranı % 60'larda bile değildir. Yani Meksika halkının % 40'a yakın bir bölümü mevcut sistem partilerine güvenmemektedir.

PAN (Ulusal Eylem Partisi)'nin aşırı sağcı lideri Felipe Calderon ile PRD (Demokratik Devrim Partisi) lideri reformist Lopez Obrador arasında geçen ve tartışmaları halen devam eden seçimler, toplumsal muhalefetin, bu vesileyle bile olsa büyük bir kitlesellikle sokağa taşınmasını beraberinde getirmiştir. Ve kabul etmek gerekir ki, sınıf mücadelesi açısından dikkate alınması gereken bir

Seçimlerdeki hile vesilesiyle milyonlarca insanın sokaklara dökülmesi son tahlilde sınıf çelişkilerinin giderek derinleşmesinin sonucudur.

Seçim hilesi, sınıf çelişkilerinin keskinleşmesinin ürünüdür!

durumdur bu. Ancak Meksika'daki bu sürecin bir diğer özelliği daha var ki, esas olarak dikkat çekilmesi gereken nokta da bizce budur: **Birçok Latin Amerika ülkesi özgülünde propaganda edilen "sosyalist" veya "solcu" lider aldatmacasının bugün burada yaşanıyor olması!**

Meksika'daki yığınların seçime katılım oranındaki düşüklük göz önüne alındığında büyük bir kesimin bu aldatmacaya kanma niyetinde olmadığı görülse de, birçok çevrenin Obrador etrafında kopardığı gürültü bu aldatmacanın hakim kılınmaya çalışıldığını göstermektedir.

Kimi reformist çevreler çok açık ki, Meksika özgülünde yeni bir Chavez, Morales, Lula benzeri "sol" maskeli bir lider yaratma telaşına düşmüşlerdir. Hem de seçimlere katılmayan ve de her iki lideri de ret eden yaklaşık 40 milyon Meksikalı emekçi yığınlarına rağmen...

Seçimlerin bu kadar tartışma yaratması ve de böylesine büyük seçim hilelerine gidilmesinin ardında yatan nedenlere gelince. Seçimlere karıştırılan hilenin ardında hiç kuşkusuz emperyalist politikalar yatmaktadır. Özellikle de ABD emperyalizminin seçimlere müdahalesinin söz konusu olduğu bilinmektedir. **Kendi politikalarını aşırı sağcı bir politikacıyla daha engelsiz hayata geçirme arzusudur bu en başta da. Tıpkı bugüne kadar olduğu gibi.** Ayrıca Meksika'da

giderek yükselen bir toplumsal muhalefetin olması, bu muhalefetin giderek sınıfsal bir öze dönüşmesi olasılığı emperyalistleri korkutmaktadır. Seçimlere katılım oranının düşüklüğü de hesaba katıldığında ise bu korku daha da büyümektedir. Çünkü bunun anlamı çok açıktır ki, toplumun büyük bir kesimi farklı alternatif arayışına girmiştir ve ne "sol" lider aldatmacasına, ne de doğrudan emperyalizme hizmet eden liderlere güvenmemektedir.

Bunda hiç kuşkusuz Latin Amerika'nın birçok ülkesinde yaşanan gelişmelerin büyük payı vardır. Çünkü buralardaki reformist önderlerin maskesi düşmeye başlamıştır. Örneğin, bugün Brezilya'da topraksız köylülerin ayaklanmaları giderek artmış, IMF ve DB politikalarını hayata geçirmede kendinden öncekileri aratmayan Lula'nın halk düşmanı yüzü giderek açığa çıkmıştır.

Morales ise daha iktidarının ilk günlerinde eli kanlı ABD Dışişleri Bakanı Rice ile kameralara poz vermekte sakınca görmeyerek, aslında kimlerin hizmetinde olduğunu ilan etmiştir. Bununla da yetinmeyerek, halk ve devrim düşmanı tutumunu daha da ileri götürmüş ve Bolivya halkının kurtuluşu için can veren enternasyonalist devrimci Che Guevara'nın anısını pazarlamaya başlayarak, "turizmin hizmetine" sunmuştur.

Chavez'in anti-emperyalistliğinin ne

kadar sahte olduğu, olsa olsa -o da sadece şimdilik- bir anti-Amerikancı olabileceği ise, Çin, Rusya ve birçok batılı emperyalist güçlerle olan işbirliğinde gözler önüne serilmiştir.

Bu "sol" liderlerin ülkelerinde yoksulluğa sefalet dair bir şey değişmediği gibi, tıpkı Meksika'da olduğu gibi, buralarda da sınıf çelişkileri iyice derinleşmiştir. Buralardaki halk yığınlarının belli bir kesiminin "sol" söylemli liderleri tercih etmesinin kökeninde yatan neden de budur.

Obrador da Meksika halkını bu söylemlerle peşine takmaya çalışmaktadır. Her ne kadar çok büyük kesimleri arkasına alamamış olsa da, seçimler geniş bir kesim tarafından protesto edilse de, Obrador Latin Amerika'nın yeni reformist lideri olma yolunda gibi görünmektedir.

Oysa diğer Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi, Meksika'da da geniş bir devrimci potansiyel vardır ve bu potansiyel giderek artmaktadır.

Bugün milyonların sokağa dökülmesi, sayıları yüz binleri bulan işçi-emekçi yığınların aylarca süren eylemler gerçekleştirilmesi, bu eylemlerde, onlarca insanın yaşamını yitirmesi, yüzlerce insanın yaralanması veya tutuklanması pahasına, saatlerce polis ve askerle çatışması devrimci yükselişin önemli bir göstergesidir.

İşte bunun içindir ki, Meksika seçimleri özgülünde tartışılması gereken, hangi liderin kazandığı veya seçimlerin yeniden yapıp yapılmaması değildir. Çünkü seçimdeki adaylardan hangisi kazanırsa kazansın, bu durum Meksika'daki sınıf çelişkilerini ortadan kaldırmayacaktır, aksine bu çelişkiler daha da derinleşecektir.

Bunu tersine çevirecek olanlar ise Meksika'nın ilerici-devrimci güçleridir. Tıpkı diğer Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi, burada da sorun devrimci önderlik sorunudur.

Dünyanın birçok bölgesinde olduğu gibi, Latin Amerika'da da geniş yığınların sisteme karşı giderek yükselen bir tepkisi söz konusudur. **Bu tepki, sınıf perspektifi ile harekete eden, sistemi tümüyle yıkmaya hedefli devrimci-komünist önderliklerce örgütlenmek ve sınıf mücadelesine kanalize edilerek, reformizmin önderliğinden kurtarılacak zorundadır.**

Hindistan'da 35 köylü intihar etti

Hindistan'ın Maharashtra eyaletinde banka faiz borçlarını ödeyemeyen köylüler bir bir intihar ederek yaşamlarına son veriyor. Hükümet, intiharların önüne geçmek için bütçeden **815 milyon dolar ayırması-na karşın 35 köylü daha intihar etti.**

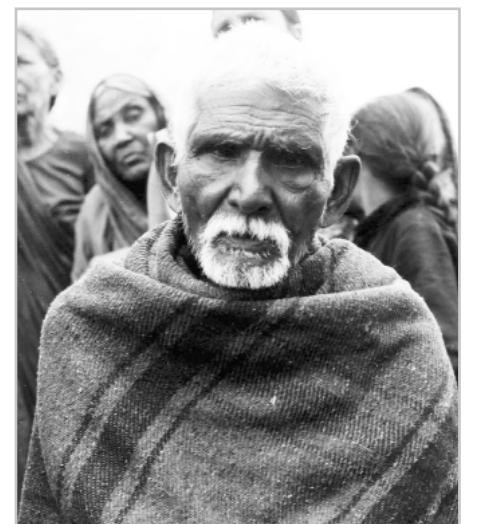
Ülkede borçlarını ödeyemedikleri için son bir yılda intihar eden pamuk üreticilerinin sayısı yüzlerle ifade ediliyor. Maharashtra eyaletine bağlı Vidarbha bölgesinde geçtiğimiz yıl Haziran ayından bugüne

kadar 600'den fazla pamuk üreticisinin yaşamlarına son verdiği öğrenildi.

Köylüler serbest pazar rejiminin son bulmasıyla sorunun çözüme kavuşabileceğine inanıyor. **Günde ortalama 3 köylünün intihar ettiği Vidarbha bölgesinde 3.2 milyon pamuk üreticisi yaşıyor.** Bankalardan 880 milyon dolar faizli borç alan Vidarbha bölgesinden pamuk üreticilerinin yüzde 90'ının iflas ederek borçlarını ödeyemez durumda oldukları için intiharın

eşiğinde olduğu belirtildi.

Köylüler hükümetin yeterli yardımı sağlamadığı için serbest pazarda borçlarını zamanında ödeyemeyen köylülerin borçlandıkları kişiler tarafından tehdit ve baskı görmesi nedeniyle intihar ettiklerini söylüyor. **Eyalet Yüksek Mahkemesi,** devletin sunduğu yardıma rağmen intihar vakalarının devam etmesinden ötürü Maharashtra eyaletinde intiharların nedenine dair ikna edici bir açıklama istedi.

Dünyadan İsrail siyonizmine lanet!

Nürnberg

22 Temmuz 2006'da Cumartesi günü 17:00'de Nürnberg'de İsrail'in Filistin ve Lübnan'daki katliamlarını protesto amaçlı bir miting düzenlendi.

Mitinge katılan ATİF, AGİF, Ortadoğu Dayanışma Komitesi, Alman Otonom Grubu Filistin ve Lübnan halklarının sesine ses oldu. Yaklaşık 200'e yakın kitlenin katıldığı mitingde "Yaşasın enternasyonal dayanışma" sloganı atıldı ve "Filistin ve Lübnan katliamlarına son" pankartı taşındı. Savaşın kirli yüzünü belgeleyen dövizler taşındı.

Çeşitli kurumların temsilcileri günün önemine ilişkin konuşmalar yaparak Filistin ve Lübnan'da yaşanan vahşete karşı tüm dünya insanlarını duyarlı olmaya çağırdı.

Berlin

İlerici, devrimci ve demokratik kurumların ve bazı siyasi partilerin ortak organizas-

yonu ile gerçekleşen eylem on binin üzerinde insan katıldı. Polisin yoğun yığılma yaptığı eylemde kitle sık sık "Lübnan'dan elinizi çekin!", "Filistin'e özgürlük!" ve "Yaşasın enternasyonal dayanışma" sloganlarını haykırdı. Münih ve Hamburg'da yapılan eylemlere de binlerce insan katılarak, emperyalistlere ve Siyonist İsrail'e yönelik tepkisini dile getirdi.

Fransa

İsrail'in Lübnan ve Filistin'e saldırıları Fransa'da da protesto edildi. "Lübnan Halkıyla Dayanışma Gösterisine" Fransa'da çalışan Afrikalı işçilerin yanı sıra savaş karşıtları da katıldı.

İsrail karşıtı gösteriyi düzenleyen Afrikalı işçilere yürüyüş güzergahı üzerindeki halkın alkışlarla destek verdiği gözlemlendi. 6 bine yakın kişinin katıldığı yürüyüş slogan-

larla son buldu.

Amerika

18 Temmuz tarihinde New York'ta 1500 kişinin katılımıyla Manhattan'ta bulunan İsrail Konsolosluğu önünde yapılan eylemde, Lübnan'a yönelik İsrail bombardımanının ve işgalin son bulması talep edildi. İsrail ve ABD'nin Ortadoğu'daki savaşlarının sona ermesi çağrısında bulunan göstericiler,

İsrail'in Filistin ve Lübnan'daki katliamlarını protesto amaçlı bir miting düzenlendi.

ABD'nin İsrail'e yönelik tek taraflı desteğini ve ABD medyasında Lübnanlı ve Filistinli sivil ölümleriyle ilgili haberlerin yer almasını eleştirdiler.

İtalya

İtalya'nın başkenti Roma'da 17 Temmuz gecesi bir sinagog önünde toplanan binden fazla kişi, İsrail'in Lübnan'a saldırısını protesto etti. Bazı sol partiler ve barış dernekleri tarafından düzenlenen ilk gösteride Lübnan ve Filistin bayrakları açan kitle, İsrail'in Lübnan ve Gazze Şeridi'ndeki saldırılarını protesto etti.

Evrensel Bakış

YANGIN BÜYÜYOR, "GÜVENİLİR" MÜTTEFİK ARAYIŞLARI SÜRÜYOR

Ortadoğu'yu giderek genişleyen bir kan gölüne çeviren süreç olanca hızıyla yükselişini sürdürürken, sürecin mimarları da katliamlarına daha "güvenilir" ortak arayışlarını sürdürüyor.

Emperyalizmin öncü gücü olma iddiasını koruma çabasında olan ABD emperyalizmi, dünya pazarlarındaki en büyük rakibi olma yolunda hızla ilerleyen Avrupalı emperyalistlerle, bu süreçteki ortak çıkarları gereği, işbirliğini artırma gayretinde. Bu yönlü çabalarında ise pek de zorlandığı söylenemez.

Çünkü sistemin krize girdiği dönemler, egemenlerin en gerici ve de bas-kıcı kesimlerinin de iktidara geldiği dönemlerdir. Bunu bugün Avrupa'nın birçok ülkesinde iş başına gelen gerici-faşist iktidarlar özgülünde de somut olarak görmekte-yaşamaktayız. Almanya'daki Merkel-Münfering hükümeti de yine bu süreçte işbaşına gelen aynı nitelikteki hükümetlerden biridir. İş başına geldiği günden bu yana, ülke içinde halk düşmanı politikaları birbiri ardına hayata geçirmede hiçbir tereddüde kapılmayan bu gerici faşist hükümet, aynı politikayı bugün dış politikada da hayata geçirme çabasında olduğunu açık ve net bir biçimde ortaya koydu.

ABD başkanı Bush geçtiğimiz günlerde gerçekleşen G-8 zirvesi öncesi bir Almanya ziyareti gerçekleştirdi. Enerji vb. ekonomik konular merkezli G-8 zirvesinin sonucundan ise bilindiği gibi, İsrail'in saldırılarına bir bütün olarak tam destek tavrı çıktı.

Tekrar Bush'un Almanya ziyaretine

dönecek olursak. 14 Temmuz'da yapılan bu ziyaret, iktidara geldiği birkaç ay içinde iki kez ABD'ye giden Almanya Başbakanı Merkel'in 4 ay önce Bush'u davet etmesi üzerine gerçekleşmişti.

Bush ve Merkel, bu buluşmanın ardından bir basın açıklaması yaptılar. Aynı saatlerde ise İsrail Beyrut havaalanını bombalamaya başlamıştı. Ortak açıklamanın merkezinde İsrail'in saldırıları vardı. Bush ve Merkel İsrail'le sonsuz bir dayanışma içinde olduklarını şöyle açıklıyorlardı: "İsrail'in kendini koruma hakkı sınırsızdır!"

Merkel, "Çıkarlarımızın birçok noktada örtüşüyor olması çok sevindirici!" diyerek, Almanya ve ABD'nin, İran'a yaptırım noktasında tam bir düşünce birliği içinde olduğunu, bu yönlü mutabakat sağlandığına da özellikle vurgu yapıyor ve İsrail'in Gazze Şeridi'ndeki işgaline ve saldırıların Lübnan'ı da içine alacak biçimde genişlemesine dair düşüncesini ise, "bunun sorumlusu Filistinlilerdir" olarak dile getiriyordu. İsrail saldırılarının bitmesi, Filistinlilerin Lübnanlı savaşçıların ellerindeki rehaneleri serbest bırakmasına ve roket saldırılarını durdurmalarına bağlıymış! Yani özdeyişle "hırsızın hiç suçu yok!"

Bush ve Merkel'in uzlaştığı konular sadece bunlar değil elbette. Yaptıkları ortak açıklamada, Afrika'ya dönük enerji politikasında ve askeri müdahaleler konusunda da tam bir fikir birliği içinde olduklarını söylemekte de sakınca görmüyorlar.

Bush Almanya'ya gelirken Merkel'in

"güvenilir" bir müttefik olabileceği fikri ile gelmişti. Merkel ise, her türden işbirliğine hazır olduklarına hiç şüphe bırakmayacak bir pratik sergileyerek, onun bu beklentisini boşa çıkarmadı. Merkel'in bu kadar rahat olmasında ise, hiç kuşkusuz sosyal demokrat koalisyon ortağının büyük payı var. Çünkü şu anki dış işleri bakanı, Schröder döneminde de dış politikada etkin olan bir kişi. Bu politika ise ABD'nin Ortadoğu ve İran politikasını destekleyen bir politikaydı. Merkel'in bu kadar rahat olmasının bir diğer nedeni de budur. Sosyal Demokratların "tarihi misyonlarını" yine bu süreçte de oynuyor olmaları!

Bush'un bu ziyareti de, diğer yurtdışı ziyaretlerinde olduğu gibi, gittiği bölgede üst derecede güvenlik önlemleri alınmasını, çok sayıda güvenlik görevlisinin harekete geçirilmesini beraberinde getirdi. Kaldığı lüks otelin 1.5 km. çaplık çevresi dikenli çitlerle çevrildi ve savaş uçakları bölgenin üzerinde aralıksız uçuş yaptı. Böylece bölge 2. Paylaşım Savaşı'ndan bu yana en yüksek sayıda bir polis-asker kuşatması altında kalmıştı. Ziyareti sırasında yakın bir köydeki davete helikopter ile götürülen Bush'un bu kısa yolculuğu sırasında çevredeki otopanın 400 km.lik bölümü her türden ulaşıma kapatılmıştı. Güvenlik önlemleri bununla da sınırlı kalmayarak, çevre halkının pencerelerini açması dahi yasaklandı. 20 milyon Euro civarında tutan tüm bu abartılı güvenlik önlemleri ise polis yetkililerince şöyle açıklanıyordu: "ABD Başkanı dünyadaki en hedef kişi!"

Evet, emperyalist sistemin başını çeken emperyalist gücün temsilcisi olarak Bush hedeftedir!

Ayrıca sadece Bush değil, bugün dünyaya halklarına kan kusturan, onları katleden, ülkelerini işgal eden, değerlerini yağmalayan tüm halk düşmanı tiranlar hedeftir. Onlar ezilen halkların öfkesinin hede-

findedir.

Bunun içindir ki bu kadar büyük bir güvenlik önlemine ihtiyaç duymaktadırlar. Hem emperyalizmin temsilcileri hem de onların uşakları, işbirlikçileri. Hepsi de bu korkuyla yaşamaktalar. Temsil ettiklerini iddia ettikleri halklara karşı duyulan korkudur bu. Etraflarında bulunan ve de sayıları her geçen gün artan kurumalardan oluşan etten duvarlarla kendilerini güvence altına almaya çalışmaktalar. Ama hiçbir güvenlik önleminin kendilerini halkların öfkesinden koruyamayacağını her geçen gün daha da fazla görmekteler...

Giderek daha fazla saldırganlaşmalarının, kendilerine "güvenilir" müttefikler aramalarının nedeni de öz de budur. Çünkü Ortadoğu'da süren yangın, halkların direniş ateşini de harlamakta, direniş ateşi büyümektedir. Kırlarda-şehirlerde büyüyen bu ateş, emperyalist metropollerini de içine almakta gecikmeyecek, emperyalistler er geç kendi kalelerinde de halklar tarafından kuşatılacaktır! Bunu, Siyonist İsrail'in, büyük emperyalist güçleri de arkasına alarak, dahası onların politikaları doğrultusunda gerçekleştirdiği Filistin ve Lübnan'a dönük saldırıların artarak sürdüğü bugünlerde daha da belirgin bir biçimde görmekteyiz. **Hem emperyalist ülkelerin, hem de bağımlı ülkelerin halkları, birbiri ardına gerçekleştirdikleri eylemlerle Ortadoğu halkları ile dayanışmayı yükseltmekte.** Bunun anlamı ise çok açıktır ki, ezilen halkların kendi aralarındaki dayanışmayı yükseltme çabalarını her geçen gün bir adım daha ileri taşıdığıdır. Bu dayanışma ise er geç, insanlık düşmanı bu sistemin sahibi olan ve de halkların kanını emen tiranların, "güvenilir" müttefiklerinin ve de her türden yerli uşak-ışbirlikçilerinin sonunu getirecek, onları tarihin çöplüğündeki yerlerine gönderecektir!

İşgal ve savaşlar en çok kadın ve çocukları vuruyor...

Ne yazık ki, önce **Afganistan** diyorduk, sonra Irak demeye başladık, şimdi ise Lübnan diyoruz... **Filistin**; yalnız bırakılmış bir ülke, onurlu bir halk olarak yıllardır direniyordu işgale karşı, kimi zaman artan kimi zaman azalan ama hiç bitmeyen bir direnişle... İşgal altında olmak zordur; insan olduğun unutulmuştur, başından bombalar yağdırılırken. **İşgal altında kadın olmak en zordur; çünkü iki kere insan olduğun unutulmuştur ve bu unutulmuşluk içinde yaşamını devam ettirmek zorundasındır.** İşte şimdi **Afgan, Iraklı, Filistinli ve Lübnanlı** kadınlar tüm bu zorluklar içinde yaşamlarını devam ettirmeye çalışıyorlar... **Birçok insan saldırıda hayatını kaybederken, kadınlar yoksulluk, sefalet, cinsel şiddet ve saldırıyla yaşamaya devam etmek zorunda.** Teknoloji egemenlerin insafına terk edildiğinden beri **"modern savaşta"** en çok ölenler, savaşçı olmayan sivillerdi oluyor... Her savaşta olduğu gibi paralı azınlık ülkeden kaçıyor, geriye ülkenin yoksulları ve yurtlarını bırakmak istemeyenler kalıyor. **Kalanların içinde en zor durumda kalanlarsa kadın ve çocuklar...**

II. Paylaşım Savaşı'ndan beri dünya, emperyalistler arası çatışmaların artmasına ve tüm insanlığın yok edilmesine yönelik bir amaca tanık oluyor. **Kadınlar etnik kimlikleri yüzünden öldürülmelerinin yanında cinsel anlamda da sömürüldü, işkence gördü.** Orta Afrika'nın bir ülkesi olan Ruan'da, 1994'te 3 aylık bir süre içerisinde yaklaşık 1 milyon insan etnik bir çatışmada öldürüldü, tarihte görülen en hızlı katliam. Sayılan ölümlerin % 40-45'i kadındı; ve 500.000'e yakın kadın ve genç kıza tecavüz edildi ve cinsel işkencede bulunuldu. Savaştan sonra tecavüzden kurtulanların çoğu toplum tarafından dışlandı, suçlandı ve onlardan uzak duruldu; aslında sosyal açıdan ölüme terk edildiler.

Şubat 2002'de **Mülteciler için Uluslararası Yüksek Komisyonu (UNHCR)** ve **Çocukları Koruma Derneği (Save The Children)** **Gine, Liberya ve Sierra Leon**'daki Batı Afrikalı mülteci çocukların cinsel tacize uğradıkları iddialarıyla ilgili araştırmalarını içeren bir rapor yayınladı. 1500 kadın, erkek ve çocuk mülteciyle yaptıkları röportaj, 13-18 yaş arası kızların erkek ilkyardım görevlileri tarafından cinsel tacize uğradığını ortaya çıkardı. Taciz edenlerin çoğu ulusal

ve uluslararası sivil toplum örgütleri tarafından (NGO'lar), BM ve BM barış gücü tarafından, ve toplum liderleri tarafından çalıştırılanlardı. Gine'den bir kadın, mal ve yardım dağıttığı için güçlü bir pozisyona sahip ilk yardım çalışanlarının bu durumu kötüye kullandıklarını, yemek karşılığı seks yapmanın aşırı yaygın olmasıyla ilgili **"seks başına bir kilo"** dediklerini söyledi.

Kara mayınlarıyla ölüm ve yaralanma

Kadınlar ve çocuklar, kara mayınlarının tarım alanlarına, su kaynaklarının ve pazarların olduğu yollara yerleştirilmesi sonucu en çok zarar görenler. Böyle yapanların niyeti, bir halkı köylülerini öldürerek aç bırakmaktır. **"Ağır çekimde kitle imha silahları"** olarak adlandırılan kara mayınlarıyla her yıl 15000'den 20000'e kadar insan ölüyor ya da yaralanıyor ve rapor edilen kurbanların % 70'inden fazlası sivil. Sovyet ordusunun Afganistan'la yaptığı savaş sırasında Pakistan-Afganistan sınırına attığı binlerce kara mayını Bajaur'da ve Pakistan'da yayıldı. **Hayvanlara yem götürüp getirirken, tarım arazilerinden geçerken, gündelik işlerini yaparken yaralanan kadınlar mayın kurbanlarının % 35'ini oluşturuyor.** Ayrıca bu tutucu aşiretlerden oluşan toplumda, camilerde ve okullarda erkeklere ve delikanlılara mayınlarla ilgili bilinçlendirme dersleri yapılırken, onların da evdeki eşlerine ve çocuklarına öğretecekleri varsayılıyordu.

Afrika'nın birçok bölgesinde, yiyecek üretiminin % 80'ini sağlayan köylü kadınların oranı Asya'da ve Afrika'da erkek köylülerden daha fazla. **Yaralandıklarında üretimi katlamıyorlar ve ailelerini besleyemiyorlar.** Eşleri onları terk ediyor, ya sokakta dilenmeye ya da cinsel tacize uğramaya bırakıyorlar. 236 kişiden birinin kara mayını yüzünden bir uzvunu kaybetmiş olduğu Kamboçya'da, arazilerin neredeyse yarısı, tarım için de, insanların kullanımı için de elverişsiz.

Savaş sonrası toparlanma döneminde, odun toplamak, su bulmak, hayvanlarla ve tarımla ilgilenmek gibi barış zamanının geçim faaliyetlerine geri döndükleri için, kadınlar ve çocuklar kara mayınlarından yaralananların ve ölenlerin büyük çoğunluğunu oluşturacak gibi görünüyorlar.

Savaş mültecileri...

Dünyadaki mültecilerin ve ülkesinden sürülenlerin % 80'ini kadınlar ve çocuklar oluşturuyor. XX. yüzyılın sonlarında savaşın dengesi ve doğası, benzeri görülmemiş sayıda insanın çatışmadan kaçmasıyla sonuçlandı. Örneğin, 1990'larda insanların savaş yüzünden ülkelerinden sürülmelerinin halkın sağlığı üzerinde birçok durumda çatışmanın kendisinden çok daha ciddi etkileri olması. **Cinsiyete dayanan verilerin yokluğuna rağmen, mülteci kamplarındaki kadınların ve kız çocuklarının erkeklerden daha fazla tecavüz, cinsel sömürü ve de kara mayınlarından dolayı kötürüm kalma riski altında olması gibi, kirletilmiş su kaynaklarına ve insani atıklara da daha fazla maruz kaldığı biliniyor.** Kadınlar ve kız çocukları, yiyecek, yakıt, hayvanların yemi ve suyun sağlanması gibi temel ev içi ihtiyaçlarının sağlanmasından ve atıkların uzaklaştırılmasından sorumlular ve erkekler çatışmalar yüzünden yaşanan kıtlığın sonucu bunları yağmalıyorlar. Batı Afrika mülteci kamplarında **BM Barış Gücü** ve yardım görevlileri tarafından kadınların ve kız çocuklarının cinsel olarak sömürüldüğünün ve Bosna'nın çatışma sonrası korunaklı bölgede kadınların ve kız çocuklarının uluslararası polis tarafından fuhuşa sürüklendiğinin geçenlerde açığa çıkarılması sonucu; gözler yağmacı barış gücüne, yardım görevlilerine ve polise ve ayrıca da yiyecek, temel yaşam gereksinimleri ve fiziksel güvenlik için onlara bağlı olan mülteci kadın ve kız çocuklarının hassas durumlarına çevrildi.

XX. yüzyılın sonları ve XXI. yüzyılın başlarındaki savaşlar, savaşçının kurbanının

ölümünü ve sakat kalmasını görmesine meydan vermeyecek uzaklıkta uzaktan kumandalı silahlarla gerçekleştiriliyor. Hatta sivilin yoluna yerleştirilmiş sadist bir oyuncığa benzeyen kara mayınları, onları havadan eken veya manüel dağıtanlardan uzaktalar ve onları üretenlerin de binlerce mil uzağındalar.

Füze saldırısı olduğunda sığınaklarına giren İsraililer, İsrail'in attığı bombalarla ölen kadın ve çocukları görmüyorlar... **Filistin'de çocuklarına yiyecek veremeyen annelerin çaresizliğini anlamıyor pek çoğu...** Emperyalistlerle el ele veren Siyonistler, halkları birbirine kırdırmaya, bu kan gölünde politika yapmaya devam ediyorlar... **Ülkemiz emekçi kadınlarına ise, diğer emekçi kadınlara olduğu gibi sonuna kadar bu işgallere karşı çıkmak ve Filistinli, Lübnanlı, Iraklı kadınların sesine ses katmayı, bu sesi coğrafyamızdan yükseltmeyi acil bir sorumluluk olarak görmeleri gerekiyor...**

Meryem Qubani'ye özgürlük!

Kadına yönelik şiddete son!

15 Temmuz Cumartesi günü birçok demokratik kurum ve kadın örgütü bir araya gelerek **Meryem Qubani**'nin recm cezasına çarptırılma kararını ve kadına yönelik şiddeti protesto etmek için İran Konsolosluğu önünde basın açıklaması yaptı. Burada okunan basın metninde; **İran'ın Urmiye kentinde zina yaptığı gerekçesiyle Meryem Qubani isimli kadının bir mahkeme tarafından recm cezası ile taşlanarak öldürülmesine karar verildiğini** belirtirken, dünyanın neresinde olursa olsun kadına yönelik şiddete dur demek için biraraya geldikleri söylendi. Metinde ayrıca **"Şirnak'ın Cizre ilçesinde bir kadın bir başkasıyla ilişkisi olduğu iddiasıyla eşinin yeğeni tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Antep'te evlilik dışı hamile kaldığı ge-**

rekçesiyle 16 yaşındaki Meryem S. abisi tarafından öldürüldü. Kahramanmaraş'ta Emine D. abisi tarafından boğazı kesilerek öldürüldü. Diyarbakır'da nişanı bozduğu gerekçesiyle Neşe Ö. kardeşi tarafından bıçaklandı, kapatılan Ulucanlar Hapishanesi'nden Sincan Hapishanesi'ne nakledilen kadın tutuklulara nakil esnasında cinsel işkence uygulandı. Askerler tarafından öldürülen Cennet Dirlik'in bedeni yakıldı" denilerek kadı-

na yönelik şiddetin devam ettiği vurgulandı. **"Gözaltında, hapishanede, savaşta, evde, sokakta yaşanan kadına yönelik şiddetin sorumluları derhal yargılsın"** ve **"Recm cezası kaldırılсын", "Meryem Qubani serbest bırakılсын"** taleplerini sıralayan eylemciler sloganların ardından dağıldı. (İstanbul)

Dersim Kültür Derneği Başkanı ile festival üzerine söyleşi Dersim'de festivallerin devamlılığını sağlamak önemlidir....

Dersim'deki son gelişmeler nelerdir?
Murat Kur (Dersim Kültür Derneği Başkanı): Son birkaç yıldır kısmen duran operasyonların yeniden başlamasının toplum üzerinde oluşturulmak istenen bir baskı var. Ayrıca köylerin yeniden boşaltılması, faili meçhul cinayetlerin başlaması, düğünlerin bomba ihbarlarıyla dağıtılması, mezar ziyaretlerinin engellenmesi Dersim'de gergin bir ortamın oluşmasının zeminini yaratmaktadır. Son olarak Mazgirt ilçesinin Yılanlı köyünde bir insanımızın kimliği belirsiz kişiler tarafından taranması, ormanların yakılması Dersim'deki ortam hakkında bilgi sahibi olmamızı sağlayacaktır.

Festivale ilişkin görüşleriniz nelerdir, geçen yılki yasaklamının etkisi oldu mu sizce?

- Dersim'de festivallerin devamlılığını sağlamak önemli bir unsurdur. Çünkü; yalnızlaştırmaya çalışılan bir yerdir Dersim. Bu boyutuyla festivali değerlendirdiğimizde Avrupa ve çeşitli yerlerden insanların, boşaltılmış köylerini ziyaret etmesi, ziyaretlerine uğrayıp adak adanmaları, insanların özlemlerini kısmi anlamda da olsa dindirmektedir.

Festival programına değinecek olursak; önceki senelere göre yerel sanatçı ve devrimci müzik gruplarına programda yer verilmemesi olumsuzdur. Oysa ki, halk için

sanat yapanlar ve halkın kendi kültürünü yıllardır, çeşitli baskılara karşı devam ettirenler, programda yer almayan müzik grupları ve sanatçılardır. Ancak bu yıl festivalin ilçelerde hayata geçirilmesi olumlu bir adımdır. Geçen yıl festivalin ertelenmesi tabi ki bu yıl açısından insanların kafalarında "bu sene festival olacak mı?" sorusunun oluşmasına yol açtı. Bizce eğer bir ildeki kamu yetkilileri güvenliği sürekli gerekçe göstererek çalışmalarını erteleyeceklerse bu ili bırakıp gitsinler, biz buradan bu ilin güvenliğini sağlayacağımızın teminatını veriyoruz. Şimdiden tüm Dersimlilerin festivalini kutluyorum. Gazetenize de teşekkür ediyorum.

Festival programına değinecek olursak; önceki senelere göre yerel sanatçı ve devrimci müzik gruplarına programda yer verilmemesi olumsuzdur. Oysa ki, halk için sanat yapanlar ve halkın kendi kültürünü yıllardır, çeşitli baskılara karşı devam ettirenler, programda yer almayan müzik grupları ve sanatçılardır.

Festivalle ilgili kısa görüşler...Festivalle ilgili kısa görüşler...Festivalle ilgili kısa görüşler...

Barış (Öğrenci): Bu yıl Dersim Kültür ve Doğa Festivali'nin 6.sı yapılıyor. Ancak beklentilerimizi karşılamıyor. Gerçekten özüne uygun doğayı ve insanı koyan bir festival yapılmalı. İşi ticaret ve eğlenceye

dökmeden özüne uygun olmalı.

Kezban: Bizim kültürümüzü anlatan bir festival olmalı. Ama adeta bir şova dönüşüyor. Dersim kültürü yok.

Mahmut: Bölge ABD'ye peşkeş çe-

kiliyor. Dersim topraklarında çok zengin uranyum madenleri var. Siyanürle altın arama işin görünen yanı. İngilizler bölgeyi 99 yıllığına kiralamışlar. Emperyalistler politikalarını taşeron firmaları

aracılığıyla hayata geçiriyor. Medya sürekli terör, terör diye anti-propaganda yapıyor. Bunun bu yıl festivale katılımı etkileyeceğini düşünüyorum. Festivalde halkın iradesi yok.

Erzincan Kılıçkaya köyü şenlikleri yapıldı

80 ve 90'lı yıllarda önemli bir devrimci potansiyele sahip ve devrimcilerle destek olan, Munzur dağlarının yamacında bir köy olan **Kılıçkaya köyü**, bu yıl da yurtdışından, çevre köy ve beldelerden gelen bini geçkin insanı buluşturan bir yer oldu... **Grup Eftel**, **Yılmaz Çelik**, **Grup Çığ** vb. sanatçı ve grupların halkla buluştuğu şenlik, çok sayıda jandarma ve Jitem mensubunun aldığı "güvenlik(!)" önlemleri altında yapıldı. **Kılıçkaya Kültür Dayanışma Derneği**'nin organize ettiği şenlik, içerik olarak boş bir muhtevaya sahipti. Program "eğlence" eksenli ve ticari amaçla ele alınarak, dünya ve ülke gündemini bırakalım, bölge veya köyün ekonomik-sosyal-kültürel sorunlarına dahi dokunmayan bir şekilde

hazırlanmıştı. Şenlikte görüşlerini aldığımız birçok kişi, programı ve dernek yönetimini eleştirerek, derneğin korku ve kaygı ile hareket ederek, baskılar karşısında sessiz kalarak bu tür bir şenlik düzenlediğini belirttiler. Dernek yönetiminin jandarmanın istediği gibi "suya sabun dokunmayan" bir şenlik yaparak kendilerini tatmin ettiklerini söylediler.

Ayrıca yine içeriğinde devrimci gruplardan Grup Munzur'a yer verilen ve belli noksanlıkları barındırsa da programlarında içerikli temalar bulunan Molla Köyü Festivali'nin bu sene jandarmanın tutumundan kaynaklı yapılamadığını belirterek jandarmayı kınadıklarını belirttiler. Şenlikte halkımıza ulaşmak ve gazetemin satışını gerçekleştirmek isteyen çalı-

şanımız ve bir okurumuz, jandarma tarafından festival alanının girişinde durdurularak, aramadan geçirilmiş ve yanlarında getirdikleri gazete ve dergilere yeni

çıkan TMY bahane edilerek keyfi bir şekilde el konulmuş ve yine kimlikleri de jandarma tarafından alınmıştır.

(Erzincan)

Geleceğe bakanlar...

“Nasil yaşarsan, öyle ölürsün” denilir, halk arasında... Yaşam doğanın bize sunduğu başı ve sonu belli olan bir aralıksa, insanların arkasından anılma biçimini, kuşkusuz bu aralığı nasıl ve neyle doldurduğu belirleyecektir. Kimi yaşamlar vardır tüy gibi, varlıkları da yoklukları kadar az hissedilir, ne bir faydaları olmuştur kimseye ne de bir zararları. Onlar yaşamda “tarafsız” olduklarını sanıp, sessizliğe taraf olanlardır aslında. Kimi yaşamlar vardır katran karasıdır, yaşama ve güzel olan ne varsa ona düşmanlık ederek geçmiştir ömürleri... Varsın yaşarken göstermelik bir güce ve saygınlığa sahip görünsünler, lanetlenmiştir adları. Kimi yaşamlar da vardır ki, ne yazık ki sayıca çok fazla değildir onlar, hem etkileri hem kattıklarıyla dünyayı daha bir yaşanılabilir yapmaktır tüm çabaları. İnsanlar vardır mutsuzluk üretir, veba mikrobi gibi yayar çevresine, insanlar vardır enerjisi, yaşama sevinci ve insana, iyiyeye, doğruya olan inancıyla güneş gibi aydınlatır çevresini en koyu karanlıkta. Üstelik aydınlığa çıkamayabileceğini, karanlığın onu boğabileceğini bildiği halde... **Onlar, güneşi içinde taşıyanlardır, bilinç ve inançla yoğrulmuştur yürekleri...** Onlar devrimcilerdir, komünistlerdir. Gelişlerinin yarattığı coşku kadar büyüktür, gidişlerinin yarattığı sızı... Dost sohbetlerinde, yazılan yazılarda, insanlığın belleğine kazınan en güzel değerlerdir onlar. Değil midir ki en bıktırıcı anında, en yorulduğumuzda onlara bakıp yaşama dört elle sarılmamız? Değil mi ki yaşamı, uğruna ölecek kadar çok sevmemiz? Tutkuya bağlı olduğumuz halde yaşama, daha yapacak çok işimiz var derken usulca vazgeçmemiz? Yaşam aralığını doldurduklarındadır, sonsuzluğa giderken başının baktığı yön. Başı dik olanlardan olmaktır, devrimci-komünist olmak. Hatasız olmak, pür-ü pak olmak demek değildir asla, hatalardan öğrenmek, iyi ile kötünün savaşı sürerken içinde iyiyi dürtüp, kötüyü en aza indirmek için çalışmaktır... En koyu karanlık zamanda ileriye, geleceğe, inandığın aydınlık günlere bakmayı, o gün oradaymışın gibi gözünde canlandırmayı gerekli kılan bir bilinç ister o yüzden.

Sayırsız örneğini sunmuştur bize, farklı coğrafyalardan, yaşadığımız topraklara kadar tarih. Biz bu yüzden onları anlatmanın geleceği anlatmak, onları anlatmanın paylaşılan düşünceleri tekrar tekrar hatırlatmak olduğunu biliriz... **İnanmasaydık o muştulu güne nasıl dayanırdı yüreğimiz en güzel çağında, en güzel yanlarımızı toprağın koynuna vermeye?** Adları silinip gidebilir, hafızalara da kazanabilir, ancak nasıl olursa olsun insanlık denilen o büyük ailenin yarattığı en güzel değerleri bir üst aşamaya sıçratmıştır onlar...

Nerede nasıl ölümü kucakladıklarından, adlarından ziyade onlardan öğrenilmesi gereken. **31 Temmuz 1994'te Fethi Özdemir ve Özlem Sürgeç'tir adları.** İsyan olmuştur dağlarda şehrin Özlem'i. İsyanını büyütmek için çıkmıştır yola, yaşının küçüklüğüne bakmadan, yüreğinin gücüne güvenmiştir bileğinden önce. **“Önümüz kış, kardelen çiçeği gibi olabilmek gerek/ Onursuz bir yaşam yerine, onurlu bir ölüm çok daha güzeldir/Geleceğe bir resim, bir fotoğraf, bir yazı ile ulaşamayız/ geleceğe bir yürekle ulaşılır...”** diyen Fethi Özdemir, çok daha önceden bakmıştır geleceğe... Yüzyıllardır devam eden zalimin zulmüne karşı dağlara çıkıp silah kuşanmanın günümüze uyarlanmış halidir yaptıkları ama değişmeyen aynı yüreklilik, aynı kararlılık...

En güzel düşlerdir bazen peşine düştüğün, gel gör ki düşerin zorluğu karşısında rahatlık tavlar bazen seni, çekip içine alır, sana mı kalmıştır dünyayı kurtarmak? Hem bir sen karşı çıksan ne olur? Almanya vatandaşı olmasına, okulunu bitirmiş olmasına rağmen **1998'de Karadeniz'in dağlarına çeken nedir Hakan Karabulut'u?** Çok istediği dağlara kavuştuğunda **“Bugün nişanlımla buluştum. Düğün tarihini kararlaştırdık. Şu an dünyanın en mutlu insanıyım”** diyecek kadar inanmıştır o yarınlara. Kısa süren gerilla yaşamının ne kadar olacağını önemsemeden her şeyi göze alarak ve sahip olduğu her şeyi bırakarak gitmişti O. Giderken mutlu olmanın bahtiyarlığını yaşayanlardan, gözleri geleceğe duyulan

inançla parlayanlardandı...

Belki en uzun, en çok sabır isteyen, en zorlu bakışlardan biriydi **Muharrem Horoz'un** bakışı. Çatışmadaki gibi olup bitmiyordu yaşama ölümün kavgası. O, usul usul, damıtarak yavaş yavaş içiyordu, bedenini yavaş yavaş eriten ölümün iksirini. Çantayı sırtlayıp uzun ve heyecanlı ama aceleci gerilla yürüyüşünden çok daha uzun erimli bir yürüyüşü onunkisi. Çemberi yarabileceğini bilen gerilla olanca gücüyle yüklenirken, O tecrit çemberine karşı çok uzun zaman süreceğini bildiği, sonsuz bir uykuya dalabileceğini bildiği bir açlığa yatıyordu. Çember çok daha büyüktü, devrimcilerin çevresini saran, bakıldığında güven uyandıran gözleriyse, çemberin çok daha ötesini, mavi sulara yelken açan nasırlı elleri görüyordu. 236 gün boyunca büyük bir iradeyle göğüs göğüse bir çarpışmadan başı dik çıktı O. Ölmeden önce **“yoldaşlar orada mı? Yoldaşları görüyor musun?”** diye soruyordu abisine. Şehit düştükten sonra Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde yayımlanan bildiride şöyle diyordu ardından yoldaşları: **“Ey ölümsüz yoldaş, artık sen yoldaşlarını değil, yoldaşların seni görüyor. Sen yoldaşlarının bulunduğu her mücadele alanında ellerimizdeki bayrak, nişan alan tüfek ve hedefini şaşmayan mermi olacaksın! Artık sen dönüp ardına bakmayacaksın. Gözlerini bir an dahi kırpmaksızın tüm yoldaşların için en uzlaşmaz sınıf tavrının, sarsılmaz inancın, bükülmez iradenin ve hedefte zaferine patlayışın ve parıldayışın coşkusal yıldızı olarak bilincimizde ve sevgimizde sonsuza ışıldayacaksın!”**

Sağ yakalandıktan sonra katledilen ve yakılan HPG gerillası **Abbas Emani** ile ilgili yazılan bir yazıda **“Teselliye ihtiyacımız yok. Abbas Emani başı dik yürüyordu”** deniliyor en sade ve öz şekilde. Değerlerimize değer kattılar ömürleriyle, yaptıklarıyla. İnsan olmaktan utanılacak şu günlerde geleceğe duyduğumuz güven oldular onlar. **Ömrünü bu yola adayanlar, başı dik yürüyorlardı son anlarında bile, geleceğe bakıyorlardı onlar...**

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Tuncer Mengücek: Kars'ın Büyükcatak köyünde yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. **1979'da** Partizan saflarına katılmıştı. Alçakgönüllüğü ve çalışkanlığıyla çevresi tarafından çok seviliyordu. Pek çok defa gözaltına alındı, her seferinde işkencelerden başı dik çıktı. Bir süre bağı koptu, askere gidip döndükten sonra tekrar ilişki sağlamıştı. Mücadeleye kaldığı yerden devam ederken, çalıştığı inşaatta patronun yeni malzeme almaya yanaşmadığı için, kullanılan malzemelerin eski ve çürük oluşu nedeniyle **4 Ağustos 1985'te** 8. kattan düşerek yaşamını yitirdi.

1 Ağustos 1986 Şehitleri: 1 Ağustos 1986 tarihinde TKP/ML TİKKO gerillaları ile askerler arasında Erzincan-Dersim sınırına yakın bir yerde Söğütü'de çıkan çatışmada **Doğan Memeçil, İsmail Kaya, Yusuf Yıldırım, Ali Demir, Cahit Oğuz, İmam Utan, Süleyman Kaya, Yusuf Tosun ve Cumhur İçöz** isimli gerillalar şehit düştüler.

Doğan Memeçil, Dersim Merkez Halburi köyü doğumludur. 1980 öncesi mücadeleye katılmıştı. Birliğin komutanlığını yürütüyordu.

Ali Demir, 18 Aralık 1962'de Dersim Pülümür'de doğdu. Avusturya'dan mücadele etmek için ülkeye dönmüştü.

Cumhur İçöz, Sivas Şarkışla doğumludur. **İmam Utan,** Dersim Ovacığa bağlı Çakperi köyündendir. Yusuf Yıldırım, Dersim Merkez Batman Hapik köyündendir.

Yusuf Tosun, Dersim Merkez Halburi köyü 1962 doğumludur. Daha önce Doğan Memeçil komutasındaki gerilla birliğini etrafları sarıldığı zaman köyden kaçırılan da odur.

Süleyman Kaya, 1965 Dersim Hozat Ergan(Geçimli) köyündendir. İsmail Kaya, 1960 Sivas Divriği Ovacık köyü doğumludur. İstanbul'da seyyar satıcılık yapar. Bir süre tutukluluk yaşar. Daha sonra köyünde örgütlenme faaliyeti yürütür.

Cihat Oğuz, 1960 Dersim Hozat'a bağlı Kilise köyü Sarpiyan (Yenidoğdu) mezrası doğumludur.

Düzgün Öztürk: 1937 Dersim Hozat Geçimli köyü doğumludur. 1938 Sürgünü'nde ailesiyle birlikte Afyon'a göç ettirildi. 1965'te geçimini sağlayabilmek için Almanya'ya göç etti. 1978'de Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanıştı. ATİF ve Ulm Halk Ocağı içerisinde faaliyet yürüttü. **Ulm Tohum Kültür Merkezi** kurucuları arasında yer aldı. 1999 yılında yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle **8 Ağustos 2001** tarihinde hayatını kaybetti.

Ölüm Orucu Şehitleri: Fatma Bilgin, 11 Ağustos 2002, (DHKP-C), Semra Başyigit, 30 Temmuz 2002, (DHKP-C)

İşçi sınıfının kendi geleceğini kuracak olan Marksizm'in kuramcılarında Komünist usta **Friedrich Engels**'in ölüm yıldönümünde O'nun anısına bir başka komünist ustanın, Lenin'in yazmış olduğu bu makaleyi yayınlıyoruz...

5 Ağustos 1895'te Friedrich Engels, Londra'da öldü. Dostu (1883'te ölen) **Karl Marks**'tan sonra, Engels, bütün uygar dünyanın modern proletaryasının en yetkin bilim adamı ve öğretmeni idi. ...

Kırklarda, iki arkadaş zamanlarının sosyalist yazınına ve toplumsal hareketlerine katıldıklarında, tamamen yeniydiler. Siyasal özgürlük savaşımına kralların, polis ve din adamlarının despotizmine karşı savaşıma katılan, yetenekli ve yetenezsiz, dürüst ve dürüst olmayan birçok kimse vardı, bunlar, burjuvazinin çıkarları ile proletaryanın çıkarları arasında uzlaşmaz karşıtlık olduğunu gözlemleyemiyorlardı. Bu kimseler, işçilerin bağımsız bir toplumsal güç olarak hareket etmeleri düşüncelerini kabul edemiyorlardı. Öte yandan, yalnızca yöneticileri ve egemen sınıfları çağdaş toplumsal düzenin adaletsizliklerine inandırmanın yeterli olacağına ve o zaman yeryüzünde barışın ve evrensel gönencin kolayca kurulacağına inanan, kimi de deha sahibi, birçok hayalci vardı. Savaşsız bir sosyalizmin düşünüyüyorlardı. Marks ve Engels'in işçi sınıfına yapmış oldukları hizmetler, birkaç sözcük içinde şöyle ifade edilebilir: onlar, işçi sınıfına kendini bilmeyi, kendi bilincine ulaşmayı öğretiler, ve boş hayallerin yerine bilimi koydular.

İşte bunun içindir ki, Engels'in adı ve yaşamı her işçi tarafından bilinmelidir. ...

Engels, 1820 yılında, Prusya krallığının Ren eyaletindeki **Barmen**'de doğdu. Babası bir imalatçıydı. 1838'de Engels, aile koşullarının zorlamasıyla, lise öğrenimini yarıda bırakarak, Bremen'deki bir ticarethaneye kâtip olarak girmek zorunda kaldı. Ticari işler, Engels'in, siyasal ve bilimsel eğitimini sürdürmesini engellemedi. Daha lisedeyken otokrası ve bürokratların zorbalığına karşı kin beslemeye başlamıştı. Felsefe çalışmaları onu daha da ileri götürdü. Bu sırada Hegel'in öğretisi, Alman felsefesine egemendi. Engels, onun izleyicisi oldu. Her ne kadar Hegel'in kendisi Berlin Üniversitesinde bir profesör olarak hizmetinde bulunduğu mutlakiyetçi Prusya devletinin bir hayranı idiyse de, Hegel'in öğretisi devrimciydi. Eğer her şey gelişiyor, eğer kimi kurumların yerini başkaları

“Öteki dünya yoksullarındır, bu dünya da er geç onların olacaktır...”*

alıyorsa, neden Prusya kralının mutlakiyeti ya da Rus çarının mutlakiyeti, geniş bir çoğunluğun zararına küçük bir azınlığın zenginleşmesi, ya da burjuvazinin halk üzerine egemenliği sonsuzluğa dek devam etsindi? Marks ve Engels, Hegel'in öncesiz ve sonrası gelişme süreci düşüncesini alkoyarlarken önyargıyla kabul edilen idealist görüşü reddettiler, yaşama bakarken gördüler ki doğanın gelişmesini açıklayan şey zihnin gelişmesi değildir, tersine, zihnin açıklanması, doğadan, maddeden çıkarılmalıdır... **Hegel ve öteki hegelcilerden farklı olarak Marks ve Engels, materyalistler.** Dünyaya ve insanlığa materyalist açıdan bakarak, tıpkı bütün doğa olaylarının temelinde maddi nedenler olduğu gibi aynı biçimde insan toplumunun gelişmesinin de maddi güçlerin, üretici güçlerin gelişmesiyle koşullandırıldığını gördüler. Gereksinimlerinin giderilmesi için gerekli olan şeylerin üretiminde insanların birbiriyle olan ilişkileri, üretici güçlerin gelişme düzeyine bağlıdır. Ve toplumsal yaşamın bütün görüngülerini, insanın özlemlerini, fikirlerini ve yasalarını açıklayan da bu ilişkilerdir. Sosyalistlerin yapması gereken tek şey, modern toplumdaki durumuna bağlı olarak, hangi toplumsal gücün sosyalizmin gerçekleştirilmesinde çıkarı olduğunu kavramak ve bu güce çıkarlarının ve tarihsel görevinin bilincini vermektir. Bu güç, proletaryadır.

Engels, proletaryayı, İngiltere'de, babasının ortağı bulunduğu ticarethanede çalışmak için 1842 yılında geldiği, İngiliz sanayinin merkezi olan **Manchester**'de tanıdı. Engels, burda, fabrikanın bürosunda oturmakla yetinmedi, işçilerin başlarını soktukları sefil mahalleleri gezdi, onların yoksulluk ve sefaletini kendi gözleriyle gördü. Ama kendini kişisel gözlemleriyle sınırlamakla da kalmadı. İngiliz işçi sınıfının durumu hakkında kendinden önce yazılanların tümünü okudu, ele geçirebildiği bütün resmi belgeleri büyük bir dikkatle inceledi. Bu çalışma ve gözlemlerin ürünü, **1845**'te yayımlanan bir kitap oldu: **İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu.** Engels'in İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu'nu yazmakla, yaptığı hizmetin büyüklüğünü yukarıda belirtmiştik. Engels'ten önce de, birçok kimse, proletaryanın acılarını yazmış ve ona yardımın gerekli olduğunu belirtmiştir. Proletaryanın yalnızca acı çeken bir sınıf olmadığını; aslında proletaryayı dayanılmaz bir biçimde ileri iten ve sosyal kurtuluşu için savaşmaya zorlayan şeyin içinde bulunduğu utanç verici ekonomik durum olduğunu söyleyen ilk kişi Engels'tir. Ve savaşın proletarya kendine yardım edecektir. (...)Kitap, kapitalizmin ve burjuvazinin müthiş bir suçlamasıydı ve derin bir etki yarattı. Engels'in kitabı, modern proletaryanın durumunu en iyi biçimde sergileyen bir belge olarak, her yerde anılmaya başlandı.

Engels'in sosyalist oluşu, İngiltere'ye gelmesinden sonradır. **Manchester**'da o zamanın İngiliz işçi hareketinde etkin olan kişilerle ilişki kurdu ve İngiliz sosyalist yayınlara

ı için yazmaya başladı. 1844'te Almanya'ya dönerken, Paris'te, daha önceden mektuplaştığı Marks ile tanıştı. Paris'te, Fransız sosyalistleri ve Fransız yaşamının etkisiyle Marks da sosyalist olmuştu. Burada, iki dost, **Kutsal Aile**, ya da **Eleştirel Eleştirinin Eleştirisi** adı altında ortaklaşa bir kitap yazdılar. İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu'ndan bir yıl önce yayınlanan ve büyük bölümü Marks tarafından yazılan bu kitap, temel düşüncelerini yukarıda anlatmış olduğumuz, devrimci materyalist sosyalizmin temellerini içermektedir. (...)

1845'ten 1847'ye kadar Engels, Brüksel ve Paris'te bilimsel incelemeler ile Brüksel ve Paris'teki Alman işçileri arasındaki pratik çalışmaları birleştirerek yaşadı. Burada, Marks ve Engels, gizli Alman Komünist Birliği ile ilişkiler kurdular, birlik, onları, kendi kurmuş oldukları sosyalizmin temel ilkelerinin açıklanması ile görevlendirdi. Marks ve Engels'in ünlü **Komünist Partisi Manifestosu** böyle doğdu, 1848'de yayımlandı. Bu küçük kitapçık ciltler değerindedir: bugüne kadar onun ruhu uygar dünyanın örgütlenmiş ve mücadele vermekte olan tüm proletaryasına güç vermiştir ve ona yol göstermiştir.

Önce Fransa'da patlayan ve sonra da öteki Batı Avrupa ülkelerine yayılan 1848 Devrimi, Marks ve Engels'i gerisingeri, doğdukları ülkeye götürdü. Burada, Renan Prusyası'nda, Köln'de yayımlanan demokratik **Neue Rheinische Zeitung**'un yönetimini aldılar. İki arkadaş Renan Prusyası'ndaki bütün devrimci-demokratik amacın candamarı oldular. Gericiler güçlere karşı, halkın özgürlüğünü ve çıkarlarını savunmada sonuna kadar mücadele ettiler. Bildiğimiz gibi, gericiler üstün geldiler. Neue Rheinische Zeitung yasaklandı. Sürgün olduğu sırada Prusya yurttaşlık hakkını yitirmiş olan Marks, sınırdışı edildi; Engels silahlı halk ayaklanmasında yerini aldı, üç muharebede, özgürlük için dövüştü ve isyancıların yenilgisinden sonra, İsviçre yoluyla Londra'ya kaçtı.

Marks da Londra'ya yerleşti. Engels, kırklarda çalışmış olduğu Manchester ticari firmasında, kısa zaman sonra yeniden kâtip oldu, daha sonra da, oraya ortak oldu. 1870'e kadar, Marks Londra'da, o da Manchester'de yaşadı, ama bu, onların en canlı bir fikir alışverişini sürdürmelerini engellemedi: aşağı yukarı her gün mektuplaştılar. Bu mektuplaşmalarda, iki arkadaş, karşılıklı görüşlerini ve buluşlarını birbirlerine iletiler ve bilimsel sosyalizmin hazırlanmasında işbirliğini sürdürdüler. 1870'te Engels, Londra'ya geçti ve en etkin nitelikteki ortak entelektüel yaşantıları, 1883'te Marks'ın ölümüne kadar sürdü. Bu çalışmaların meyvesi, Marks yönünden, çağımızın ekonomi politığının en büyük yapıtı olan **Kapital**, Engels yönünden de irili ufaklı bir dizi yapıtı oldu. Engels'in yapıtları arasında şunları sayabiliriz: Dühring'e karşı (felsefe, doğa bilimleri ve toplumsal bilimlerin çok önemli sorunlarını tahlil ettiği) polemik yapıtı, **Ailenin, Özel Mülkiyetin ve**

Devletin Kökeni.

Marks, sermaye üzerine yapmış olduğu engin çalışmasının son düzeltmelerini yapmadan öldü. Ne var ki, müsveddeler tamamlanmıştı, arkadaşının ölümünden sonra, Engels, Kapital'in ikinci ve üçüncü ciltlerinin hazırlanması ve yayınlanması gibi ağır bir görevi yüklendi. İkinci Cildi 1885'te, Üçüncü Cildi de 1894'te yayınladı (ölümü dördüncü cildin hazırlanmasını önledi). Bu iki cilt son derece büyük bir emek gerektirmişti. Avusturyalı sosyal-demokrat Adler, haklı olarak, Kapital'in ikinci ve üçüncü cildini yayınlamakla Engels'in, dostu olan bir deha ya yüce bir anıt, farkında olmadan, üzerine silinmez bir biçimde kendi adını kazdığı bir anıt diktiğini belirtmiştir. Gerçekten de Kapital'in bu iki cildi, iki insanın yapıtıdır: Marks ve Engels'in. Eski hikayeler, dostluğun çeşitli dokunaklı örnekleriyle doludur. Avrupa proletaryası diyebilir ki, onun bilimi, aralarında, insan dostluğu konusunda en dokunaklı eski hikayelerin de ötesine geçen bir ilişki bulunan iki bilim adamı ve savaşı tarafından yaratılmıştır. Engels, her zaman —ve, genel olarak, çok haklı olarak— kendisini Marks'tan sonraya koymuştur. Eski bir arkadaşına “**Marks yaşamdayken, ben ikinci keman oldum**” diye yazmaktadır. Yaşayan Marks'a olan sevgisi ve ölen Marks'ın anısına saygısı sınırsızdı. Bu boyun eğme savaşı ve bu sert düşünür, derin bir sevgi ile dolu bir ruh taşıyordu.

1848-49 hareketinden sonra, Marks ve Engels sürgünde kendilerini yalnızca bilimsel araştırmalarla sınırlamadılar. 1864'te Marks, **Uluslararası İşçi Birliğini** kurdu ve bu kuruluşa bir on yıl boyunca önderlik etti. Engels de bu çalışmalarda aktif bir görev aldı. Marks'ın fikirlerine uygun olarak, bütün ülkelerin proletaryasını birleştiren Uluslararası Birliğin çalışması, işçi sınıfı hareketinin gelişmesi içinde son derece önemli bir yer tutmaktadır. Ama, Uluslararası Birliğin yetmişlerde kapatılması bile, Marks ve Engels'in birleştirici rollerini aksatmadı. Tersine, denilebilir ki, işçi sınıfının manevi önderleri olarak, önemleri, hareketin kendisinin de kesintisiz büyümesi nedeniyle, sürekli olarak arttı. Marks'ın ölümünden sonra Engels, Avrupa sosyalistlerinin danışmanı ve önderi olmayı tek başına sürdürdü. Onun öğüt ve direktifleri, aynı ölçüde, hükümetin zulmüne karşı, hem güçleri hızla ve durmadan büyüyen Alman sosyalistleri tarafından, hem de ilk adımlarını iyi düşünmek ve tartmak zorunda olan İspanyol, Romanyalı ve Ruslar gibi geri kalmış ülkelerin temsilcileri tarafından tutuluyordu. Bunların hepsi, yaşlı dönemde, Engels'in zengin bilgi ve deneyim hazinesinden yararlanıyorlardı(...)

Onun kişiliğinde Rus devrimcileri en iyi dostlarını yitirmiş oldu.

Her zaman, Friedrich Engels'in, proletaryanın büyük savaşçısının ve öğretmenin anısını analım!

*Engels'e aittir.

Gerçek keneler bir kez daha SUÇÜSTÜ YAKALANDILAR!

Hayvanlardan bulaşan hastalıklar ülke gündeminden düşmezken, büyük ekonomik kayba ve pek çok insanımızın hayatını kaybetmesine yol açan bu hastalıkların engellenmesinde ve tedavi edilmesinde kendi eksikliğini kabullemeyen devlet, yaşananları "kader" olarak göstermeye ve "trajikomik" önlemler sunmaya devam ediyor. Doktorlar, veterinerler ve meslek örgütleri ise devletin önleyici sağlık hizmetlerini ortadan kaldırmasının hastalıkların yayılmasında etkili olduğunu savunuyorlar...

Özellikle 1980 sonrası uygulamaya konulan "ekonomik istikrar" projeleri sonrası, "kemer sıkılmak" zorunda bırakılan kesim sürekli işçi, emekçi kesimler olmuştur. Devlet, her ekonomik krizde gemi iyice azya almış, sürekli faturayı emekçilerin sırtına yüklemiş ve emekçilerin yaşam koşullarının gün geçtikçe daha kötü olmasına neden olmuştur. Uzun zamandır "paran kadar yaşa" düşüncesinin hepten egemen olduğu ülkemizde bugün yaşanan pek çok sağlık sorunu ise uygulanan bu politikaların uzun vadede ortaya çıkan sonuçlarıdır. Devlet, yaşanan salgın hastalıklarda kendi eksikliğini ustalıklarla gizlemeye çalışsa da doktorların, meslek örgütlerinin ve konunun uzmanlarının yaptıkları açıklamalar gerçeği gözler önüne sermektedir. **Türkiye'de geçmişi 100 yıla dayanan Sağlık Bakanlığı'na bağlı veteriner teşkilatının 1984 yılında ortadan kaldırılması özellikle kırsal kesimde hem köylülerin hem de geçim kaynaklarının büyük zarara uğramasını da beraberinde getirdi.** Son olarak uygulamaya konulan GSS (Genel Sağlık Sigortası)'nin eleştirildiği konulardan birini de önleyici sağlık hizmetlerini ortadan kaldırması oluşturmuyordu. Birinci basamak

sağlık hizmetlerinin paralı hale getirilmesiyle özellikle sağlık ocaklarından ve ücretsiz aşılarından yararlanan en yoksul kesimin salgın hastalıklara yakalanma riskinin artacağından duyulan endişe sık sık dile getiriliyor. Yine devletin sağlık hizmetlerine sadece "kâr" gözüyle bakması, özel sağlık kurumlarının ise toplum sağlığını korumaya yönelik değil "cebini doldurmaya" yönelik anlayışıyla hastalıklara davetiye çıkartılacağı sıkça vurgulanıyordu. Nitekim kuş gribinin ardından şimdi de **Kırım Kongo Kanamalı Ateşi (KKKA)**, şarbon ve şap haberleri geliyor ülkenin pek çok yerinden. Veteriner Hekimleri Odası İstanbul Şubesi Başkanı **Prof. Dr. Tahsin Yeşildere** hayvanlardan insanlara bulaşan hastalıklarda son yıllarda yaşanan artışın veteriner sağlık hizmetleri teşkilatının çöktürülmesinden kaynaklandığını belirtiyor. Prof. Yeşildere, KKKA hastalığı nedeniyle hayatını yitirenlerin yakınlarının, koruyucu hekimlik önlemlerini almayarak sorumluluğunu yerine getirmeyen Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'ndan davacı olabileceğini söylüyor. KKKA hastalığının kenelerin ısırması sonucu oluştuğunun belirtilmesi, zirai ilaçlama yapan şirketlerin elindeki tüm ilaçların tükenmesine, kârlarına kâr

katmalarına sebep olurken, devletin kendisine düşen sorumluluğu yerine getirmemesi her geçen gün daha fazla kişinin hayatını kaybetmesine yol açıyor. Kırsal kesimdeki köylülere sürekli sağlanmış sağlık hizmeti sunulması ve hayvanların taramadan geçirilmesi gerektiğini belirten uzmanlar, bu yüzden Tarım Bakanlığı'nın yeniden yapılandırılması gerektiğini düşünüyorlar.

Yıllardan beri emeğimize el koyan egemenler, en büyük kan emiciliği kendileri yapıyorlar. Emekçi halkı yoksulluk sınırının bile altında bir ücretle en zor koşullarda yaşamak zorunda bırakanlar, başından sopasını, cebinden vergisini eksik etmedikleri halde halka sağlık, eğitim ve ulaşım gibi temel hizmetleri götürmekten kaçınıyor ve bunu bir "kültet" olarak görüyorlar. Bunca ölüm ve acının üstüne yaptıkları ise keneden korunmak için yaptıkları "nasihatler" oluyor! Türkiye hâkim sınıflarının günümüz temsilcisi olan ve de emperyalizmin bölgedeki en sadık uşağı rolünü kendisinden öncekiler gibi "en iyi" biçimde yerine getirme çabalarını sürdüren AKP hükümeti, halk düşmanı politikalarını her alana taşımayı sürdürüyor.

Son aylarda gündemde olan kene salgını da yine AKP'nin ve de bakanlarının halka karşı sorumsuzluklarını ve insan yaşamını hiçe sayan tutumlarını hangi noktalara vardırabileceklerini bir kez daha göstermiştir.

Bundan 20 yıl kadar önce, **Çernobil** faciası döneminde halka radyasyonlu çayları içirmek amacıyla, kameralar karşısında çay içerek, başta Karadeniz Bölgesi'nde olmak üzere, binlerce insanın kansere yakalanmasına neden olan ülke egemenleri ve onların temsilcileri, insan yaşamını hiçe sayan aynı politikayı bugün de, kene salgını özgülünde sürdürmekte.

Kene salgını bilindiği gibi ondan fazla insanın yaşamına mal oldu ve de önlemlerin yetersiz olmasından, daha doğrusu alınması gereken önlemlerin alınmamasından kaynaklı hala can almayı sürdürüyor. Salgının sürdüğü günlerde ise AKP hükümetinin Sağlık Bakanı televizyon kameraları karşısına geçerek, nasıl önlem alınacağına "açıklık getiriyor" ve şöyle buyuruyor: **"Pantolonlarınızı paçalarımıza sokun!"** Bakan ayrıca keneye karşı insanlara doğrudan verilebilecek ilaç vb. şeyler olmadığını, bunun tıbbi yollarla engellenemeyeceğini iddia etmeyi de ihmal etmiyor.

Oysa kene salgını özellikle de Avrupa'nın birçok ülkesinde sıkça görülen bir durum, hem de uzunca yıllardır...

İnsanlar kene hastalığına karşı aşı olarak korunabilirler. Aşılar kış aylarına girince vurulmaya başlanır ve toplam 3 kere aşı olunmalıdır.

Ancak buralarda kene salgınından dolayı insanlar peş peşe ölmüyorlar, çünkü bakan beyin iddia ettiği gibi, önlem alınmaması söz konusu değil.

Bahar aylarından başlayarak ortaya çıkan kenelerin en yoğun olarak görüldüğü yerlerden biri de **Almanya**.

Konuya ilişkin görüşünü aldığımız uzman **Dr. Hans Joachim Fischer** Türkiye Sağlık Bakanının “**önlem alınamaz**” iddialarını bakanın nasıl çürütüyor:

“Keneler genellikle ormanlık alanlarda bulunur ve baharın gelmesiyle birlikte doğaya çıkarlar. Bazılarının iddia ettiği gibi, ormanlık alanlarda uzun kollu veya uzun paçalı pantolon gibi şeyler giyinerek kenelerden korunmak mümkün değildir. Bu çok yanlış bir uyarıdır. Böylesi alanlarda bulununca, mutlaka daha sonra vücudun her yeri, özellikle de koltuk altları ve kafalar kontrol edilmelidir. **Kenelerin bir özelliği de ufak açıklıklardan, yani pantolon paçası vb. yerlerden insanın vücuduna girebilmesidir.** Kene ısırığını hissetmek mümkün değildir. İnsan vücuduna çabuk yayılan bir virüs taşımaktadır. Bu virüs ölümcül hastalıklara yol açmaktadır. Ancak bu durum hayvanlarda, örneğin köpeklerde söz konusu değildir.

İnsanlar kene hastalığına karşı aşı olarak korunabilirler. Aşılar kış aylarına girince vurulmaya başlanır ve toplam 3 kere aşı olunmalıdır.

Birinci aşı vurulduktan 4 hafta sonra ikinci aşı vurulur. Üçüncü aşı 6 ay

sonra vurulur. Bu aşılar 5 yıl boyunca koruyucu bir etkiye sahiptir. 5 yıl sonra tekrar uygulanması gerekmektedir.

Bu aşının buradaki adı **FSME (Früh Sommer Eminingo Encalintis*)**. Söz konusu aşı genellikle her tür kene hastalığına karşı koruyucu bir özelliğe sahiptir. Geniş, yani açık alanların ilaçlanması da söz konusu. Geniş, açık alanlar için kullanılan bu ilaçlara şu süreçte oldukça yoğun bir talep var ve ilaç firmaları ilaç yetiştirmekte zorlanıyorlar.”

Dr. Fischer'e Türkiye'deki kene salgını aktarıldığında ve Sağlık Bakanının önleyici bir ilaç olmadığını iddia ettiği söylendiğinde ise, cevabı kısaca şu oldu: “**Böyle bir şey mümkün değil. Yani keneye karşı insanları koruyucu ilaç olmaması diye bir şey söz konusu olamaz!**”

Yukarıdaki aktarımlar sanırım Sağlık Bakanı'nın, dahası Türkiye egemenlerinin bugünkü temsilcisi olan AKP hükümetinin yalanlarını, halkın yaşamını hiçe sayan tutumlarını bir kez daha ve şüpheye yer bırakmayacak biçimde açığa çıkarmaktadır. Ülkenin tüm değerleri gibi, sağlık kuruluşları da emperyalist tekellere ve onların yerli uzantılarına peşkeş çekilmek istenmekte ve bu peşkeş çekme durumu büyük ölçüde de gerçekleşmektedir.

Susku bir toplum yaratma uğruna, tırpanlana tırpanlana sadece kırıntıları kalan temel hak ve özgürlüklerin tümünden ortadan kaldırılmasına dönük çabalar TMY vb. yasalarla hayata geçiril-

meye çalışılırken, sosyal yıkımı hızlandıran bir dizi yasa da sırasıyla uygulamaya konmakta, emekçi halk yığınları her geçen gün daha da yoksullaşmakta, sefalete açlığa itilmekte.

Özeti “**Paran Kadar Sağlık veya Paran Kadar Yaşa**” olan Genel Sağlık Sigortası halkın sosyal güvencesini bütünüyle ortadan kaldırmaya yönelik olduğu gibi, sağlık hizmetlerinden neredeyse hiç yararlanmamasını da hedeflemektedir. İşverenlerin çalıştırdıkları işçiler adına yatırmaları gereken payı yatırmaması sonucu ortaya çıkan SSK'daki “**ekonomik kriz**” yine emekçi halka fatura edilmeye çalışılmaktadır. Sayıları her geçen gün artan birçok ilacın artık sağlık sigortası tarafından ödenmeyeceği açıklanmıştır. Emperyalist kuruluş IMF'nin dayattığı “**kemer sıkma**” politikasının bir parçası olarak hayata geçirilmeye çalışılan bu uygulamanın anlamı ise çok açıktır ki “**Paran varsa yaşa, yoksa öl!**”

Emperyalist güdümlü hükümetin birçok konuda olduğu gibi, kene salgını konusunda da sergilediği bu pervasız tutumun ardında yatan neden de yine aynı politikadır. Onları ilgilendiren tek şey efendilerini nasıl memnun edecekleridir. Halkın salgın hastalıklardan, açıklıktan, yoksulluktan ölmesi zerre kadar umurlarında değildir. Onlar kenelerden daha zararlıdır. Halkın sırtına yapışmış olan gerçek kene kendileridir ve bir kez daha suçüstü yakalandılar!

* Latince de, Eminingo menenjit Encalintiste beyin anlamına gelmekte. “**Früh Sommer**” erken yaz, yaza giriş veya bahar anlamına gelmektedir.

Çorum'da KKKA virüsü taşıyan bir hastadan kan alırken, enjektörün parmağına batmasıyla aynı hastalığa yakalanarak ölen hemşire Nazlı Yazıcı (30) da sağlık sisteminin son kurbanlarından. Sözleşmeli olarak çalışan Nazlı hemşirenin ölümü, devletin önleyici sağlık hizmetlerini vatandaşlarına götürmediği gibi, sağlık personeline de gerekli ekipmanı sağlamadığının bir göstergesi oldu.

Veterinerlik yok ediliyor, hastalıklar çoğalıyor!

İzlenen IMF-DB güdümlü politikalarla veterinerlik örgütü ve faaliyeti çöktürülen **Türkiye**'de geri kalmış ülkelerin kaderi haline gelen deli dana, sars virüsü, şap hastalığı, kırım kongo kanamalı ateşi gibi hayvanlardan insana bulaşabilen ve öldürücü olabilen “**zoonos hastalıkların**” giderek arttığı ve halk sağlığını büyük ölçüde tehdit ettiği görülüyor. Bu durumla ilgili bilim adamları ve uzmanlar çeşitli basın açıklamaları yapıp, kamuoyunu bilgilendirirken, IMF ve **Dünya Bankası**'nın Türkiye'nin ulusal hayvancılık politikasını kendi amaç ve çıkarları doğrultusunda şekillendirerek, Türkiye'yi giderek tarımda olduğu gibi hayvancılıkta da dışa bağımlı hale getirdiğini vurgulayıp, bu

duruma üreticiler başta olmak üzere her kesimin karşı çıkarak geleceğine sahip çıkması gerektiğini belirtiyor.

Konuyla ilgili olarak İstanbul Veteriner Hekimler Odası **20 Temmuz günü** yaptığı basın açıklamasıyla kamuoyunu uyardı. Oda Başkanı **Prof. Dr.**

Tahsin Yeşildere, özellikle kırsal kesimde hayvanlarla sürekli iç içe yaşamak zorunda olan insanların risk altında olduğunu vurgulayarak, **Dünya Sağlık Örgütü** (WHO) verilerine göre dünyada 225 “**zoonos hastalığın**” olduğunu ve Türkiye'de bu hastalıkların yüzde 70'e yakınının görüldüğünü söyledi. Yeşildere, yine 1980 yılından sonra IMF güdümlü politikalarla Tarım ve Köyişleri Bakanlığının “**reorganizasyon**” (Yeniden Yapılanma) adı altında yeniden yapılandırıldığını ve veteriner hekimliğin bu kurumdan kaldırıldığını anımsatarak, “**...Tarım Bakanlığı günümüzde tamamen çökmüş durumdadır. Tasarrufa giden Bakanlık yeniden**

yapılandırılmalı, veteriner hekimlere saha çalışması için araç ve gereç verilmeli, 24 saat dönüşümlü olarak çalışmalarını sağlanmalıdır...” açıklamasını yaptı. Tarım İl Müdürlüklerinde çalışanların yüzde 80'inin Ziraat Mühendisi olduğunu vurgulayan Yeşildere, bu birimlerde veteriner hekimlerin çalışması gerektiğini dile getirdi. Yeşildere, son olarak şunları söyledi; “...brucellos, ruam, tüberküloz gibi insanlarda sakat doğumlara kadar varan rahatsızlıklara yol açabilen hastalıklar son süreçte yaygın şekilde görülüyor.

Ancak yeterli istatistikler olmadığı için kamuoyunun gündemine gelmiyor. **Eğer devlet, IMF politikalarından vazgeçip, hayvan hareketleri kontrol edilmez, veterinerlik teşkilatı çöker.** Koruyucu sağlık hizmetlerine gerekli önem verilmezse ve hayvan ıslahı yapılmazsa olacağı budur...”

(Erzincan)

İşçi-köylü'den

Ortadoğu'yu kana bulayanlar
hak ettikleri dersi
dünya halklarının elinden alacaklar!

Emperyalist saldırganlar, tarihin mahkûm ettiği, eşitsizliğin, adaletsizliğin temsilcileri olarak yalnızlığa ve yıkıma doğru hızla gidiyor. **ABD ve İngiliz işgalci haydutları başta Irak halkı olmak üzere son saldırı ile birlikte sınırları genişleyen bir şekilde tüm Ortadoğu ve dünya halklarının nefret ve öfkelerini kazanmaktadır.** Irak halkının direniş ve savaş gücüyle karşı karşıya kalan emperyalistler, giderek artan bir iktidarsızlığa sürüklenirken, bir diğer yandan İsrail'in ABD desteği ile Lübnan'a saldırması Ortadoğu'yu adeta bir yangın çemberine çevirmiş durumda. **Ezilen halklar, bir yandan dünyanın en modern teçhizatlı, en önde gelen ekonomik-askeri gücüne sahip bir ordunun, cesur ve dövüşmeye kararlı bir halkın geliştirdiği savaş yöntemleriyle, etkili bir direnişle nasıl bozguna uğradığına tanıklık ederken; diğer yandan emperyalist katiller ise saldırılarına ara vermeden şimdi de Lübnan halkının kanını oluk oluk akıtmaktan çekinmiyorlar.** Hız kesmeden devam eden İsrail saldırıları sonucu sadece bir günde Lübnan'da ölenlerin sayısı 70 olarak açıklandı. 12 Temmuz tarihinden bu yana ölenlerin sayısının ise 370'e ulaştığı biliniyor. Üstelik saldırılarda ölenlerin 100'den fazlasının çocuk olduğu da gazetelere yansıyan haberler arasında.

Saldırının, her ne kadar kaçırılan İsraili askerin geri alınması için başlatıldığı iddia edilse de Beyaz Saray Sözcüsü Tony Snow'un İsrail saldırısının ABD önderliğindeki "teröre karşı savaşa" paralel olduğunu belirtmesi emperyalistlerin ve uşaklarının asıl amacı açık etmektedir. Yine ABD basınında yayımla-

nan ABD'nin, İsrail'e Hizbullah'a azami darbeyi vurması için bir hafta süre tanıdığı yönlü haberlerde, perdenin arkasındaki gücü göstermeye yetmektedir. Tüm bu saldırıların arkasında Irak'ta sadece Mayıs-Haziran ayları içinde yaklaşık 6 bin kişiyi katleden ABD'nin olması kimseyi şaşırtmasa gerek.

Şu bir gerçek ki Lübnan saldırısı BOP için bahane olarak kullanılacak. Saldırıyla bu savaşın zemini hazırlanıyor. ABD savaş kurmaylarından **William Kristol, Weekly Standard**'daki yazısında Lübnan saldırısı sırasında G-8 Zirvesi'nde bulunan Bush'a seslenerek derhal Kudüs'e gidip İsrail'e destek vermesi çağrısında bulunmuş ve ardından "Bu bizim de savaşımız" diyerek saldırı sonrası yapılan en sade açıklama ile perdenin arkasında ABD'nin olduğunu ortaya koymuştur.

Saldırıların arkasındaki hedef olarak arka planda duran ve Türk hâkim sınıfları tarafından da "Ortadoğu'da barış ve huzurun hâkim kılınmasını amaçlayan bir proje" olarak reklâmı yapılan Büyük Ortadoğu Projesi, Lübnan saldırısı ile birlikte yeniden kamuoyunu meşgul etmeye başlarken; diğer yandan ülkemiz topraklarında da önemli gelişmeler yaşanıyor. Türk hâkim sınıflarının temsilcisi AKP hükümeti bir yandan bir kez daha "Teröre balyoz hazırlığı" yaparken diğer yandan da bununla bağlantılı olarak tartışılan "sınır ötesi harekâtı" gündemi meşgul eden konular arasında. Irak Kürdistanı'na yönelik sınır ötesi hareket tartışmaları ile birlikte gündeme iyice oturan **Terör Mücadele Yüksek Kurulu**'nun toplantısından sonra yapılan açıklamalar TC'nin tıpkı emperyalist efendisi gibi bir kriz içinde olduğunu ve

giderek saldırganlaşacağına işaretlerini fazlasıyla vermektedir. Toplantıdan ardından yapılan Bakanlar Kurulu toplantısının da "çok şeye gebe" olduğu gibi açıklamaları bir kenara bırakırsak Türkiye'yi hem bölgedeki rolünden kaynaklı, hem de AKP hükümetinin yaşadığı tikanlıktan kaynaklı zor günlerin beklediğinin altını çizmek gerekmektedir. ABD Ulusal Ekonomi Konseyi Başkanı **Allan Hubbard**'ın Türkiye için sarfettiği "Stratejik konumuna baksanıza. Hayati önem taşıyor" sözleri, ülkemiz egemenleri ile ABD emperyalizmi arasındaki ilişkiyi ve emperyalistler açısından ülkemizin önemini ortaya koymaktadır. Burada "bu önemin içeriği karşımıza hangi nasıl çıkabilecek?" diye sormak yerinde olur. Bu sorunun yanıtı bundan önce yaşanan kimi pratiklerde ortada iken kısmen de olsa Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün imzaladığı "ortak vizyon belgesinde" bulmak olanaklı. Medyada aktarılanlara göre; "Türk-Amerikan Stratejik Ortaklığı İlerletme Amaçlı Ortak Vizyon ve Yapılandırılmış Diyalog" başlıklı belgenin birinci bölümü, ABD ile Türkiye'nin bölgede "demokrasi"nin ve "istikrar"ın güçlendirilmesi, Arap-İsrail ilişkileri, terörizmle mücadele, NATO'nun transformasyonu, enerji güvenliği konularından askeri ilişkilerden kamu diplomasisine kadar ortak bir vizyona sahip olduğu saptanıyor. İkinci bölümde de bu ortak vizyonun yönetilmesi, yakından denetlenmesi amacıyla bir kurumsal çerçeve oluşturuluyor. ABD emperyalizmi ile uşağı arasındaki vizyon ortaklığı ne olabileceği sorusunun yanıtı yemek yiyenler ve artıkları toplayanlar olarak verilebilir. Ancak tüm bunlar bize ülkemizde önümüzdeki dönem yaşanacak olası gelişmeler hakkında önemli ipuçları vermektedir.

Emekçi halkımız üzerindeki son saldırı ve baskılarla birlikte ele aldığımızda hareketli bir sürece gireceğimiz kesindir.

Şu bir gerçek ki, ABD emperyalizmi tarafından BOP kapsamında nereye el atılırsa, "hesaplanmayan, öngörül-meyen" halk engeliyle, direnişle kar-

şılaştı. Irak'ta "hesap edilmeyen bir halk direnişi" emperyalistlerin planlarını alt üst ederek, BOP'un uygulanmasını önemli oranda zora soktu. "Hesaplanmayan, öngörül-meyen" direniş, ABD ekonomisine ve politik gelişimine büyük darbe vurdu ve vurmaya devam etmektedir. Özgürlük ve demokrasi adına söylenenlerle yapılanlar arasında uçurumlar kadar fark olduğu, ülkenin tam bir kaos ve kargaşa ortamına sokulduğu daha çıplak bir şekilde görülmektedir. Her bir işgal bir savaş ve bir direniş demektir. BOP projesi emperyalist haydutların yıkım ve yalnızlık projesi olacaktır. Bu projenin mezar kazıcıları da başta Irak, Afganistan, Lübnan olmak üzere Ortadoğu ve ezilen dünya halkları olacaktır.

Bizler de ülkemiz topraklarından Ortadoğu halklarının direnişine ortak olmak ve güç katmak için bilincimizi, cesaretimizi, militanlığımızı, fedakârlığımızı, yaratıcılığımızı, en ileri düzeyde kullanarak, çaba ve enerjimizi sonuna kadar harcayarak, her türlü özveriyi tereddütsüzce göstererek üzerimize düşen görevleri yerine getirmek zorundayız. Kitlelerin baş emperyalizme karşı yükselen öfkeleri, onların uykusunu kaçırıyor. **Bizler bunun farkında olarak işgalciler şahsında, yeniden anti-emperyalist bilinci kitlelere taşımalıyız.** Emperyalizm var oldukça, dünya ezilenlerinin rahat yüzü göremeyeceği gerçeğini döne döne kitlelere anlatmalı, geniş yığınlarla ilişki kurmalı ve var olan ilişkilerimizi daha da geliştirmeliyiz. Bu uygun ortamda pratiğe yönelmek, hareketsiz olan güçlerimizi hareketlendirmek her militanın görevidir. Bunlar yapmamız gereken görevlerdir. Bu konuda kendimize ve kitlelere güvenerek özellikle, kitle eylemlerinde yaratıcı olmalıyız.

Emperyalizm bir dönem ektiği rüzgârı, fırtına biçecektir. Bu kesindir. **Emperyalistler daha öncede dünya ezilen halklarının direnişlerinden hak ettikleri büyük dersleri aldılar. Bugün çok daha büyük dersleri yine direnenlerin silahlarından alacaklar.**

Özelleştirme çetin cevize çarptı

Özelleştirme saldırılarının ilk hedeflerinden biri olan ve yıllarca süren halk muhalefetine karşı özelleştirilen, halen Yargıtay'daki itiraz kararları uygulanmayan PETKİM'de; egemenler emekçilerin beton duvarına çarptı.

Plansız, sosyal güvencesiz, düşük ücretli çalıştırma ve taşeronlaştırma anlamına gelen özelleştirme ile çalışma koşulları iyice bozulan PETKİM'de 11 Temmuz tarihinde işçiler, süresiz iş bırakma eylemine başladı.

Patronun keyfi uygulamaları, kulasız çalıştırma dayatmaları ve sendikayı etkisizleştirme saldırılarına karşı iş bi-

rakma eylemine başlayan işçiler, sabah giriş kapısında toplanarak "Birleşen işçiler asla yenilemez", "Gün gelecek devran dönecek, hainler halka hesap verecek", "İşçi, düşmanımı asla unutmaz" sloganlarıyla Genel Müdürlük önüne kadar yürüdü.

PETKİM'in son aylarında devasa personel açığına rağmen emeklilik nedeniyle işten çıkarmaların olduğunu belirten Petrol-İş Aliğa Şubesi Başkanı **İbrahim Doğangül**; yüksek ücretli olan işçinin çıkarılıp yerine düşük ücretli, taşeron işçiler alındığını söyledi.

Patronun şu ana kadar birçok toplu

sözleşmenin koşullarını yerine getirmedeğini belirten Doğangül, 2006 yılında iş başı yapan işçilere asgari ücret ödendiğini söyledi. Sağlık koşullarının da benzer şekilde olduğuna dikkat çekilen a ç ı k l a m a d a

Doğangül, üst düzey yönetici ve müdürlerin sanki hiçbir işi yokmuş gibi sağlık raporu alan işçileri takip ettiklerini, ağır hasta olan işçilere işten çıkmak için rapor kullanmaları yö-

nünde baskı yapıldığını belirtti.

PETKİM'in hiçbir zaman bu kadar kötü bir durumda olmadığını belirten Doğangül; "Liyakatten uzak, yandaş gruplarının bir araya gelmelerinden oluşan bu topluluk, ülkemizin tek petrokimya üreticisi PETKİM'e zarar veriyor. PETKİM; bu anlayıştan derhal kurtulmalıdır" dedi.

(İzmir)

Bugün bu projeler egemenler tarafından çok fazla dillendirilmese de yapılan çalışmalar ve hazırlıklar yakın bir zamanda bu yönde atılacak adımları göstermektedir. Dersimlilerin ve tüm duyarlı kesimlerin bu oyunları önceden görerek harekete geçmesi ve tepkilerini ortaya koyarak bunlara engel olması gerekmektedir.

6. Munzur Kültür ve Doğa Festivali

İlki 2000 yılında yapılan **Munzur Kültür ve Doğa Festivali**'nin bu yıl 6.sı düzenlenmektedir. 7.si düzenlenmesi gerekirken devletin keyfi tutumları nedeniyle geçtiğimiz yıl 3 gün kala festival yasaklanmıştı. Buna rağmen devrimcilerin ve demokratik kitle örgütlerinin yoğun çabalarıyla festival fiili bir şekilde gerçekleştirilmiştir.

On binlerce insanın katıldığı festivalin varlığı elbette ki devleti rahatsız etmektedir. Festivale katılımı engellemek amaçlı her yıl festivalden aylar önce başlayan devletin yarattığı baskı ve gerilim artmakta ve festivalin bir çekim merkezi haline dönüşmesi engellenmeye çalışılmaktadır.

Festival arifesinde bölgeye askeri yığınak ve operasyonlar yapılmaktadır. Devlet kendi eliyle yaptığı kimi provokatif eylemler üzerinden festivalin yapılmasını engellemek istemektedir. **Böylelikle hem festivali zora sokmayı hedeflemekte hem de bölgede çalışması bulunan devrimci demokratik kesimlere yönelik saldırıları meşrulaştırmaya çalışmaktadır.** Bu sene de benzer bir tabloyla karşı karşıya olduğumuzu söyleyebiliriz.

7 yıl önce startı verilen **Munzur Kültür ve Doğa Festivali**, Dersim'in sorunlarının, kültürel yozlaşma ve doğasının tahrip edilmesinin ana tema olması hedeflenmişti. Festivalle, devletin Dersim üzerinde oynadığı oyunların teşhir edilmesi, Dersimlilerin kendi sorunları etrafında bir araya getirilmesi sağlanarak saldırılara karşı ortak bir duruşun örgütlenmesi amaçlanmıştır. Bu çağrı olumlu bir karşılık bulmuş ve Dersimliler, devrimci demokratik kesimler bu yönde harekete geçmiştir.

Ancak bu gün geldiğimiz aşamada yapılan festivalin amacının dışına çıktığını görmekteyiz. Belli bir siyasal kesimin

politikaları doğrultusunda işi tamamen şova ve konser etkinliklerine çevirme uğraşı mevcuttur. Bu durum somut olarak özellikle festivalin Dersim merkez programın tartışmalarında kendini göstermektedir. **Yapılan toplantılarda bu durumu eleştiren, amacına uygun bir festival için mücadele eden devrimciler ve yöre dernekleri anti-demokratik bir yöntemle yok sayılmakta, önerileri ve katkıları dikkate alınmamaktadır.** Festivalin içeriğinin boşaltılması, beklentileri karşılamaması, yöre insanını da oldukça rahatsız etmektedir. Festival öncesi Dersim merkez ve ilçelerinde halkla yaptığımız sohbetlerin neredeyse tamamında bu rahatsızlıklar ve tepkiler dile getirilmektedir.

Bizler elbette amacından sapan, halka hizmet etmeyen, özüne uygun olmayan bir festivalin bölge üzerinde çeşitli planlar kuran, oyunlar oynayan **"karanlık güçlere"** hizmet edeceğini biliyoruz. Bu nedenle tüm engelleme çalışmalarına rağmen mücadelemizi ısrarla sürdüreceğiz, Dersim'e, Dersimlilere uygun bir festival için çalışmalarımızı yoğunlaştıracacağız.

Yüreğimizin orta yerindeler...

Bu yıl 6.sı yapılacak olan Dersim festivali nedeniyle çeşitli demokratik alanlardan oluşturduğumuz bir grupla festival öncesi köyleri dolaşarak, hem onların sıkıntılarını dinlemek hem de sesimizi onlara ulaştırabilmek amacıyla bir kez daha Dersim'e yola çıktık. Oluşturduğumuz grubumuzda; şehit ve tutsak ailelerimiz, gazeteden, kültür merkezinden yoldaşlarımız ve yerelden okurlarımız bulunuyordu.

Gelirken her birimiz aynı duyguları yaşamıştık. Yüzyıllardır direnişin de, zulmün de iç içe yaşandığı tarihte nice bedellerin ödendiği ve umudun tohumlarının atıldığı topraklara gelmek, ora insanını yakından tanımak, onlarla geçmişe, geleceğe dair sohbetler edebilmek elbette her birimizi etkiliyordu.

Dersim topraklarına gelip de mücadelenin sıcaklığını, coşkusunu hissetmemek mümkün değildi. Öyle ki zulmün en katmerlisini yaşamış olan bu insanlar, her şeye rağmen umutlarını yitirmemişti.

Hala gerilladan, mücadeleden, hele de Partizanlardan bahsedildiğinde gözlerinin ışıldadığını görebilmek, umudumuzu bir kez daha perçinliyor. Gittiğimiz her yerde Partizanı tanımayan yok. Öyle ki sorduğumuz yaşlı bir teyzeden azar bile işitiyoruz: "Ma niye tanımayacakmışım Partizanları..."

"Gençlerimizin beyinleri uyuşturuluyor..."

Elbette gittiğimiz her yerde güllük gülüstanlık bir tabloyla da karşılaşmıyoruz. **Partizancı olduğumuzu söyleyerek girdiğimiz birçok evde önce bu adın verdiği heyecanı hissediyoruz.** Fakat payımıza çeşitli eleştiriler, sitemler de düşebiliyor. Onların da en az olumlu eleştiriler kadar değerli olduğunun bilinciyle dilimizin döndüğünce yanıtlamaya çalışıyoruz onları da. **En çok aldığımız eleştiri ise uzun yıllar Dersim'i neden boş bıraktığımız yönünde oluyor.** Uzun uzun sohbet ettiğimiz bir abla bize olan eleştirisini şöyle dile getiriyor: "96'dan sonra Partizan'ın burada olmaması, PKK'nin yanlış politikaları, halkı devrimci mücadeleden soğuttu. Şimdi insanlar bölgede kendi halkının kanı üzerinde pazarlık yapıyor. Gençlerimizin beyinleri uyuşturuluyor. Devletin gençlik üzerinde uygulamaya çalıştığı yozlaştırma politikası tutuyor. Bir nesil gözlerimizin önünde kayboluyor. Dersim halkı bundan çok endişeli. Bunlar olmamalıydı. Dersimde eski gençlik kalmadı. Aileler çocuklarına o eski kültürümüzü veremiyor. Onca bedeller öndü. Bunlardan uzak duralım derken daha çok bataklığa saplandığımızı göremedik. Gerilla eskiden yüreklerimizin orta yerindeyken şimdi onlara perdenin arkasından bakıyoruz. Bu çok acı verici bir durum. Bunlara müdahale edilmeliydi... Devlet Dersim'i insansızlaştırmak için elinden geleni yapıyor. Biz bir parça özgürlüğü elimize alıp sesimizi çıkardığımızda hemen tepemize biniyorlar. Yıllardır bir direniş kalesi olarak görüyor devlet Dersim'i. Şu ana kadar savaşarak

bitiremedi şimdi yozlaştırarak bitirmeye çalışıyor."

Partizan eskiden bölgede tek adalet sistemiydi...

Partizan'ın bölgede tek adalet sistemi olduğunu söyleyen bir ablamız şimdi insanların birbirine dahi güvenmediğine dikkat çekiyor: "Eskiden devletin mahkemesine hiç kimse gitmezdi. Tek irade

Partizancıları burada. Kimin ne sorunu olsa onlara gidilirdi. Devletin değil halkın mahkemesi kurulurdu. Bizim için tek adalet sistemiydi. Onların verdiği karara yaptırma herkes uyar, sorunlar tatlıya bağlanırdı. Şimdi bu kalktı, insanlar istediğini yapıyor."

Kendisi siyasi biri olmadığı için çok şey bilmediğini söylüyor ama yaptığı değerlendirmeler kendini siyasi olarak çok ilerlerde gören birçok kişiden daha siyasi. Bütün bunların çözüm yolunu soruyor kendisine. "Ülkedeki mücadele bir Dersimle kazanılmaz. Mücadeleyi ülkenin geneline yaymak gerekir. Bir Trakya köylüsü de, bir Çukurova köylüsü de eziliyor. Sorunlar ortak. Gerçi Dersim'in ayrı bir yanı var. Yıllardan beridir savaş bölgesi ve savaş burada artık yaşamın bir parçası haline gelmiş. Dersim insanı açısından düşman kavramı çok net. Bizim artık birbirimize kenetlenmemiz şart. Mücadeleyi yaşamın her alanında veremeliyiz. Uyuşturucu, insanlarımızın beyinlerini uyuşturuyor. Teknoloji geliyor. Buna uygun yeni mücadele yöntemleri denemek gerekir. **Silahlı mücadelenin etkisini reddetmiyorum.** O olmasaydı bugün buralara gelemezdik. Okuyup bilinçlenmek gerekir. Ama bunu gerillanın beyniyle yapmak gerekir. Burjuvalaşmış beyinlerle..."

Köyümüzü yaktılar...

Yine gittiğimiz başka bir köyde de köyleri devlet tarafından yakılan ve evsiz kalan ve başka bir köyde marabalık yapan bir teyzemizin sıkıntılarını kulak veriyoruz: "Köyümüz çok güzeldi. Meyvelerimiz, tarlalarımız vardı. Köyümüzü yaktılar. Biz önce Elazığ'a gitmek zorunda kaldık. Orada yaşayamadık. İnsanlarımızın çoğu memleket özlemiyle şehirlerde ölüme mahkûm oluyor. Dayanamadık. Burada başka bir köye yerleştik. Onlar bize yardımcı oldular. Birkaç koyun aldık, yaşamımızı sürdürmeye çalışıyoruz. Yakılan köylerimiz için devlete başvurduk. Ama hiçbir cevap alamadık. Sözde köye dönenlere para vereceklerdi. Bu devletten kimseye fayda yok."

Mücadele ruhunu geliştirelim...

Gelecek umudunun kalmadığını söyleyen bir öğrenci çözümün siyasallaşmaktan geçtiğine dikkat çekiyor. "Dersim halkı yıllardır yaşamış olduğu baskıdan kaynaklı acılıyken aynı zamanda da yoksulluk çekmekte. Gençlik her şeyden elini ayağını çekmiş ve kültürel olarak yozlaşmıştır. Bölge üzerinde planlı bir şekilde oyun oynanıyor. Bunlar açığa çıkarılmalı. Bu yıl nenem ve dedem göç etmek zorunda kalacaklar. Çünkü herhangi bir güvenceleri yok. Bu durumda birçok aile var. Bu sorunlar çözülmeli. Gençlik bilinçlendirilmeli. Gençliğin gelecek hayali yok. Ben de bunlardan biriyim. Umudun bitmediğini anlamak için savaşmak şart. Toplumsal olarak önyargularımız çok. Ödediğimiz bedellere göre mücadele ruhunu geliştirmemiz gerekli."

Direnişin yurdu Dersim yine, yeni isyanlara gebe

Osmanlı'dan günümüze hak arama bilinciyle hareket eden, baskı ve zulme karşı baş eğmeyen **Dersim** halkı, faşizm açısından her zaman tehlike olarak hedef olma özelliğini korumuştur. **Çünkü onlar Seyit Rıza'nın baş eğmez savaşçıları, İbrahim'in yılmaz neferleridir.** Dost ile düşmanı iyi tanıyan Dersim halkıdır. Elbette bu tabloda Dersim toprakları da payına düşeni almıştır. Coğrafi konumu nedeniyle yıllarca çocuklarını bir ana şefkatiyle kucaklayan Dersim toprakları, **Ali Haydarların, Muharremlerin, Aşkınların, Caferlerin, Ökkeşlerin** ve adını burada sayamayacağımız daha nice devrimci, komünist ve yurtseverlerin kanıyla kızıştırmadılar mı? Bundan değil midir bombalanmadık bir karış toprağının, neredeyse ateşe verilmedik tek bir ağacının kalması...

Osmanlı paşaları "**çıban**" olarak adlandırmışlardı Dersim'i fetvalarla, fermanlarla kontrol altına almaya, yok etmeye çalışmışlardı. Sefer üstüne sefer düzenlemişlerdi, ancak bir türlü başarı elde edememişlerdi. Osmanlı'dan bayrağı devralan TC'nin ilk yöneldiği, hedef tahtasına oturduğu yer yine Dersim oldu. **Çıbanın başı patlatılmaydı ve '38 Dersim katliamı ve buna karşı gelişen isyan patlak verdi.**

Yaşlı genç çocuk kadın demeden katlediliyordu Dersim halkı. Bu katliama karşı onurlu bir direniş sergiliyordu yedisinden yetmişine. Sırtını verdiği Dersim, Munzur, Mercan dağları evlatlarına kol kanat geriyordu. Düşmana aman vermeyen dağlarının bağrında Alisherler, Qopolar, Seyit Rızalar çıkıyor, düşmana aman vermiyor, kan kusturuyorlardı. Zulüm ne kadar koyu olursa olsun, ona karşı gelişen isyan hareketleri de o kadar büyük olur. Zulme uğrayanlar ise zulme karşı hep en önde olur. Dersim'de de,

Amed'de de yanbaşımızdaki Filistin'de de bu böyledir. Bundan sonra da böyle olacaktır. **Bu yüzden verimli topraklarda yazılıyordu '72 manifestosu Kaypakkaya ve yoldaşları tarafından.** Gerilla savaşı, dağlara sevdalı Dersim halkının yüreğinde bilince dönüştükçe yeniden özel hedefi oluyordu düşmanın.

Tarih 2006 ve Dersim toprakları yine bombardıman altında. TC'nin **Terörle Mücadele** adı altında meşrulaştırdığı hak ihlalleri dün olduğu gibi bugün de Dersim'de tüm zorbalığı ile yaşam bulmakta. İnsanlar tarlalarında çalışırken kurşunlanmakta, keyfi gözaltılar yaşanmakta, köyler operasyon gerekçesiyle boşaltılmaktadır. **Bunlar Dersim halkının hiç de yabancı olduğu şeyler değil.** Tam da Dersim'i ve Dersim insanını zapturapt altında tutmak için devreye sokulan baskı politikalarıdır.

Faşizmin Dersim'i, Dersimiyi bu şekilde susturamayacağını tarih bize defalarca kez göstermiştir. Direnişin yurdu Dersim, yaşadığı baskıları yine isyanlarla geri püskürtecektir.

Saldırı her cepheden sürüyor...

Yıllarca uygulanan ambargolarla,

OHAL'lerle istediği sonucu alamayan devlet, bu kez daha farklı saldırı araçlarını devreye sokmaya başladı.

Dersim'e fuhuşu, uyuşturucuyu, tineri, birahaneleri bizzat kendi adamları tarafından yerleştirmeye çalışan devlet bir taraftan da özellikle gençler üzerinde çeşitli oyunlarla etkili olmaya çalıştı. Sistemin genel bir saldırısı olan kültürel yozlaşma dilinden geleneklerinden, devrimci özelliklerinden uzaklaştırma çalışmaları Dersim gibi gerilla mücadelenin gelişkin olduğu bölgelerde kendine has yöntemlerle giderek artmaktadır. Bu saldırıları bir başka boyutu da bölgede yapılmaya çalışılan barajlardır. TC devletinin kendi yasalarına göre milli park alanı ilan edilen bölgenin kendine has ikliminden kaynaklı başka bir yerde bulunmayan yüzlerce bitki türüne sahip olması yine devletin kendi yasalarını hiçe sayan yöntemlerle yok edilmek istenmektedir.

Munzur Vadisi üzerine kurulmaya çalışılan barajların esas amacı bölgeyi insansızlaştırmak ve bu doğrultuda gelişen devrimci mücadelenin önüne geçmektir. Buradan elde edileceği söylenen elektriğin, yapılacak harcamaları dahi karşılamayacak kadar küçük olması ve barajların yapımından sonra iklimin değişecek olması ve **Munzur Vadisi**'nin 20-30 yıl sonra bataklıkla dönüşebileceği de düşünüldüğünde sistemin Dersim üzerinde oynamak istediği oyunu gözler önüne serilmektedir. Yine bölgede yer alan zengin uranyum ve altın yatakları da özellikle emperyalistlerin iştahını kabartmaktadır. Bugün Bergama'da, **Uşak-Eşme**'de etkisini gösteren halkın büyük oranda zarar görmesine neden olan siyanürlü altın arayışları, Dersim'de de yapılmak istenmektedir. **Devamı Sayfa 31'de**

Bir kez daha Dersim'deyiz

Bir kez daha... Bir kez daha Dersim'deyiz. Geçen yıla oranla heyecanımızın, özlemimizin eksilmediğini gördük. **Tam tersine zaman zaman içinde hasretliklerimizi, dağlara olan sevdamızı çoğaltarak tıpkı Munzur gibi Dersim gibi çağlaya çağlaya, köpüre köpüre yol ettik bu bereketli toprakları...**

Kimimiz da başlarında meşale olarak yolumuzu aydınlatan oğulcan yoldaşımızın, Munzurulara olan sevdasını sırtına vurup onun gözleriyle görerek yola düştük.

Kimimiz tutsak oğulcanının zindandaki yüreğini taşıdı Munzur'a. Özelde duygusal yanı ağır basarsa da genelde önceki yıllarda başladığımız aile ziyaretlerine devam ettik.

6 yıldır yapılan Dersim festivaline **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri** olarak katılarak sesimizi daha geniş kitlelere duyurmak istiyoruz. Festivalin yapılması buradaki yaşama gözle görülür bir canlılık getirmiş. Fakat turizm yerlerindeki gibi fiyatlara da bir "**canlılık**" gelmiş. Örneğin normal zamanlarda 75 kuruş olan dolmuş fiyatı festivalde 1 YTL'ye fırlamış. Yiyecek ve giyeceklerde de benzeri artışlar söz konusu.

İlk gün dinlendikten sonra birinci durağımız Ovacık ve köyleri.. Gözlerimiz dağ zirvelerinde, meşeliklerde. **Gerillaların gözleri üzerimizde, yürekleri yüreğimizde sanki.** Gerillaların gezdiği topraklarda gezmek, o havayı solumak bize bambaşka duygular yaşıyor. Ve bizler bu duygularımıza gem vurarak yolumuzun üstündeki köyleri dolaşıyoruz. Koşullardan kaynaklı yayınlarımız buradaki kitlemizle düzenli bulaşmıyor. İnsanlar öncelikle bundan dert yanıyorlar. Hatta genç bir kızımızın bu konuda anlattıkları çok anlamlı: Bir gün pencereden bakarken birkaç kişinin gazete dağıttığını görüyor. **İşçi-köylü, Partizan dağıttıklarını düşünerek heyecanla kapıya koşuyor.** Kendi kendine de "çok şükür sonunda bizimkiler geldiler" diyor. Kapıya geldiğinde gazetenin İşçi-köylü olmadığını görüyor ve hayal kırıklığına uğrayarak olduğu yerde kalıyor. Bunun gibi birçok kişi tepkili olsalar da umutlarını çoğaltarak bizleri bekliyorlar.

Gittiğimiz her köyde önceki yıllarda olduğu gibi büyük bir ilgiyle karşılandık.

Sitem dolu, tepki dolu eleştirilerde daha çok da payımıza düşen... Neden uzun zamandır onları terk ettiğimizize özleştirisini istiyorlar haklı olarak. Partizanları çok iyi tanıyan köylülerle sohbet ettiğimizde geç ve seyrek de olsa artık köylere gitmelerinin onlar üzerinde yarattığı olumlu etkiyi anlatıyorlar gözleri dolu dolu.

Elbette gözlerdeki bu yaşlar, dost sofralarında, ocak başlarında paylaşılanların bizlere yansımaysıdı.

Köylüler, yaşadıkları birçok sıkıntıyı da bizimle paylaşıyorlar. Burada tarım çok yaygın değil. Daha çok hayvancılıkla uğraşıyorlar. Ama ürettikleri fazla değil. (Peynir, yağ, çökelek). Ürünleri tüccar alıyor. 500- 750 bin liraya. On milyonluk peynir iki milyona alınıyor. Üreticilerin kendi kurdukları kooperatifler olmuş olsa emekleri boşa gitmeyecek. Bizden beklentileri ise Munzur suyuna takılacak kelepçe olan barajları engelleyecek çalışmalar yapmamız...

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (Devam edecek)